

SO YOU
DON'T
WANT TO
GO TO
CHURCH
ANYMORE

jake colsen

Moorpark, CA

Szóval már nem akarsz templomba járni Jake
Colsen által
Kiadta: University
Dr. 7228
Moorpark, CA 93021
(805) 529-1728

www.jakecolsen.com

Ezt a könyvet vagy annak részeit a kiadó előzetes írásbeli engedélye nélkül tilos bármilyen formában reprodukálni, keresőrendszerben tárolni vagy bármilyen formában továbbítani - elektronikus, mechanikus, fénymásolással, hangfelvétellel vagy más módon -, kivéve az Amerikai Egyesült Államok szerzői jogi törvényei által előírtak szerint.

Hacsak másképp nem jelezzük, minden szentírási idézet a Szentírás Új nemzetközi változatából származik. Copyright © 1973, 1978, 1984 a Nemzetközi Bibliatársulat által. A Zondervan Biblia Kiadó engedélyével használták.

Nemzetközi szabványos könyvszám: 978-0-9647292-2-3

Copyright © 2006 by Lifestream Ministries

Minden jog fenntartva

0123456 vp 7654321

Printed in the United States of America

Második kiadás

Borítótervezés a MercyArts Studio jóvoltából
(mercyarts@sbcglobal.net)

Dedikáció

*A Boldogoknak -
azoknak, akiket ma és
a történelem során
megsértettek,
kizárták, és hazudtak, mert
egyszerűen követték a
Bárány a hagyomány és a kultúra
elfogadott normáin túl.
Máté 5:11*

Tartalomjegyzék

1.	Stranger and Stranger Still.....	6
2.	Séta a parkban.....	12
3.	Ez a keresztény nevelés?	24
4.	Miért nem váltak be az ígéreteid?.....	37
5.	Szerelem horgonnyal.....	46
6.	Szerető apa vagy tündérkeresztanya?	55
7.	Amikor gödröt ásol magadnak, Meg kell dobni a mocskot valakinek.....	63
8.	Játszhatatlan hazugságok	72
9.	Bármilyen más nevű doboz.....	81
10.	Megnyertük a bizalmat	93
11.	Repülés	103
12.	A Nagy Gyülekezés	115
13.	A végső búcsú.....	128

Köszönetnyilvánítás

A könyv megalkotása négyéves utazás volt, amelynek során egymás után tettük közzé az egyes fejezetek vázlatát az interneten. Azt reméltük, hogy egy év alatt elkészül, de négy évbe telt. Ezért a legjobban szeretnénk köszönetet mondani türelmes olvasóinknak, akik velünk együtt végigszenvedték ezt a kísérletet, észrevételeikkel bátorítottak minket, és saját történeteikkel és kérdéseikkel gyarapították ezt a tartalmat.

Néhány csodálatos ember is elolvasta és lektorálta a kéziratot. A kanadai Bruce és Judy Woodford minden fejezetet átnézett velünk, lektorálták a hibáinkat, és hozzáadták az ötleteiket. A nyomtatási fázisban további szerkesztőkkel egészítettük ki a kéziratot - Julie Williams, Paul Hayden és Mitch Disney. Köszönet mindannyiuknak. Ha bármelyik hiba túlélte a lektorálást, az valószínűleg Wayne ellenállhatatlan készítésének volt köszönhető, hogy az utolsó pillanatig javítgatta a kéziratot.

A borítótervet Stephen a MercyArts Studio-tól kaptuk, akitől kegyesen megkaptuk a tiszta kékből. (mercyarts@sbcglobal.net) az Illinois állambeli Chicagóban, a Rhode Island-i Dave Aldrich segítségével, aki a weboldalunk nagy részét is tervezte: www.jakecolsen.com.

Szeretnénk köszönetet mondani a feleségeinknek is a projektben nyújtott felháborító támogatásukért és bátorításukért, valamint a sok testvérnek és nővérnek, akik segítettek megmutatni nekünk "egy kiválóbb utat".

- 1 -

Stranger and Stranger Still

Abban a pillanatban ő volt az utolsó ember, akit látni akartam. A napom már így is elég rossz volt; most már biztos voltam benne, hogy még rosszabb lesz.

Mégis ott volt. Egy pillanattal korábban még bebökte a fejét az ebédlőbe, majd az italtulthoz sétált, és töltött magának egy kis gyümölcslevet. Arra gondoltam, hogy bebújok az asztal alá, de gyorsan rájöttem, hogy ehhez már túl öreg vagyok. Talán meg sem látna a sarokban. Lenéztem, és eltakartam az arcomat a kezemmel.

Az ujjaim közötti repedésekből láttam, hogy megfordult, hátradőlt a pultnak, és a szobát felmérve ivott egy kortyot. Aztán felém hunyorgott, amikor rájött, hogy nincs egyedül, és meglepett pillantással elindult felém. Miért pont itt? Miért pont most?

Ez volt a legrosszabb napunk egy hosszú és gyötrelmes csatában. Aznap délután három óra óta, amikor az asztma aznap először próbálta megfojtani Andreát, a tizenkét éves lányunkat, az életéért örködtünk. Először a kórházba rohantunk vele, és néztük, ahogy minden egyes lélegzetvételéért küzd. Aztán végignéztük, ahogy az orvosok és a nővérek küzdöttek az asztmával a tüdeje használatáért.

Bevallom, nem kezelem jól ezt a helyzetet, bár azt gondolnád, hogy a sok gyakorlásom ellenére igen. A feleségemmel egész életünkben végignéztük, ahogy a lányunk szenved, és soha nem voltunk biztosak abban, hogy egy hirtelen támadás mikor fenyegeti az életét, és mikor kell a kórházba sietnünk. Annyira dühít, hogy látom szenvedni, és nem számít, mennyit imádkoztunk érte, és mások is megtették ugyanezt, az asztma egyre rosszabbodik.

Néhány órával ezelőtt a gyógyszer végre hatott, és könnyebben kezdett lélegezni. A feleségem hazaindult, hogy aludjon egy kicsit, amire már nagyon szüksége volt, és leváltsa a szüleit, akik a másik lányunkkal jöttek. Én itt maradtam éjszakára. Andrea végül elaludt, én pedig elmentem a büfébe, hogy igyak valamit és keressek egy csendes helyet, ahol olvashatok. Túl ideges voltam ahhoz, hogy aludni tudjak.

Hálás voltam, hogy a hely kihalt, töltöttem magamnak egy csésze kávé, és leültem egy távoli sarok árnyékában. Annyira dühös voltam, hogy még gondolkodni sem tudtam. Mi rosszat tettem, hogy a lányomnak így kell szenvednie? Miért nem vesz tudomást Isten a gyógyulásáért való kétségbeesett könyörgésemről? Más szülők azon sopánkodnak, hogy taxit játszanak a gyerekeik minden tevékenységéért. Azt sem tudom, hogy Andrea túléli-e a következő asztmás rohamát, és aggódom, hogy a szteroidok, amelyeket szed, visszavetik a növekedését.

Valahol a dühömben való fetregés közepette bedugta a fejét a privát szentélyembe. Most az asztalomhoz lépett, és őszintén arra gondoltam, hogy szájon vágom, ha ki meri nyitni. Bár legbelül tudtam, hogy nem tenném. Csak belül vagyok erőszakos, kívülről nem, ahol más is láthatja.

Soha nem találkoztam még senkivel, aki frusztrálóbba lenne Johnnál. Annyira izgatott voltam, amikor először találkoztunk, és őszintén szólva még soha nem találkoztam senkivel, aki olyan bölcs lenne, mint ő. De csak bánatot hozott nekem. Mióta belépett az életembe, elvesztettem életem álommunkáját, kiközösítettek abból a gyülekezetből, amelynek elindításában 15 évvel ezelőtt segítettem, és még a házasságom is olyan zord vizekre került, amelyeneket még soha nem ismertem.

Ahhoz, hogy megértsd, mennyire frusztrált vagyok, vissza kell jönnöd velem arra a napra, amikor először találkoztam Johnnal. Bármilyen hihetetlen volt is a kezdet, nem hasonlítható mindahhoz, amin azóta keresztülmentünk.

Feleségemmel a 17. házassági évfordulónkat egy háromnapos kirándulással ünnepeltük a közép-kaliforniai Pismo Beach-en. Szombaton hazafelé menet megálltunk San Luis Obispo belvárosában ebédelni és vásárolni. Az újjáéledt belváros a környék egyik fő vonzereje, és ezen a napsütéses áprilisi napon az utcák zsúfoltak voltak.

Ebéd után szétváltunk, mivel a kedvenc böngészőhelyeink eléggé eltérőek. Én a könyvesboltokban böklásztam, míg ő a ruhaboltokban és az ajándékboltokban nézelődött. A megbeszélte találkozási időnk előtt végeztem, és egy csokoládéfagyaltot szürcsölgetve az egyik üzlet falának dőltem.

Nem tudtam nem észrevenni a heves vitát, amely néhány méterrel feljebb, a The Gap előtti járdaszegélyen zajlott. Négy főiskolás korú diák és két középkorú férfi fényes kék kéziratokat tartott a kezében, és vadul gesztikulált. Már korábban is láttam a szélvédőtörő alá dugott és az ereszesatornában szétszórtaan heverő röplapokat. Meghívó volt egy színdarabra, amely a pokol lángjairól szólt, és amelyet egy helyi templomban adtak elő.

"Ki akarna elmenni erre a másodosztályú

produkcióra...?" "Soha többé nem teszem be a lábam

egy templomba...!"

"Az egyetlen dolog, amit a templomban tanultam, az az, hogy

hogyan érezzem magam bűnösnek!" "Ott voltam, megtettem,

megvan a sebhely, és nem megyek vissza...!"

Abban a néhány pillanatban, mióta elkezdtem hallgatózni, nem hiszem, hogy bármelyikük is befejezett volna egy mondatot. Egy másik úgy szakította félbe, mintha szétpukkadna a nyomástól, ha nem tudná hozzátenni a saját mérgét.

"Honnan veszik ezek az arrogáns emberek, hogy azt hiszik, ítélkezhetnek felettem és...?"

"Szeretném tudni, mit gondolna Jézus, ha ma besétálna egy ilyen templomba...!" "Nem

hiszem, hogy valószínűleg bemenne, úgy tűnik..."

"És ha mégis, akkor valószínűleg elaludna!"

A nevetés elnyomta őt.

"Vagy talán meghalna nevetve...!"

"Vagy sírni - ajánlotta fel egy másik hang, ami mindenkit egy pillanatnyi gondolkodásra

készített. "Gondolod, hogy öltönyt viselne és...?"

"Csak azért, hogy elrejtse a korbácsot, amivel beosont egy kis takarításhoz."

A növekvő hangerő felhívta az arra járók figyelmét. Lassult a tempójuk, ahogy belemertültek a felfordulásba. Néhányan, akiket a szenvedély vonzott, és akiket a valláshoz hasonló szent dolgok megtámadása érdekelt, úgy csatlakoztak, mint kiskutyák az ételtálhoz. Mások a peremén maradtak, hogy hallgassák. Néhányan még azt is megkérdezték, mi folyik itt.

Most egy teljes körű vita alakult ki, amikor néhány újonnan érkezett kihívta az egyházellenes cinikusokat. A vádak gyorsan szárnyra kaptak a tömegben. Legtöbbjüket már hallottam korábban is - panaszok az extravagáns létesítményekről, a képmutatókról, az unalmas prédikációkról, a mindig pénzt kérő és a túl sok gyűléstől kiégett emberekről.

Az egyház védelmére törekvőknek el kellett ismerniük néhány ilyen gyengeséget, de megpróbáltak rámutatni sok jó dologra, amit az egyházak tettek.

Ekkor vettem észre őt. Bárhol lehetett a 30-as évek végétől az 50-es évek elejéig. Nehéz volt megmondani. Alacsony volt, talán csak 180 centi magas; sötét, hullámos haja és ápolatlan szakállá volt, mindkettőt szürke csíkok tarkították. Kifakult zöld pulóverben, farmerben és futócipőben, a zord külseje arra engedett következtetni, hogy a lázadó hatvanas évekből maradt meg; kivéve, hogy nem csoszogott céltalanul.

Valójában ami megragadta a tekintetemet, az a határozott céltudatos járása volt, amellyel egyenesen a növekvő vita felé tartott. Az arca olyan intenzív volt, mint egy német juhász kutya, aki egy ismeretlen hangot üldöz az éjszakában. Úgy tűnt, beleolvad a tömegbe, majd a tömeg közepén bukkant elő, felmérve a hangosabbakat. Amikor a tekintete felém fordult, magával ragadott az intenzitása. Mély volt - és élő! Lekötöttek. Úgy tűnt, tud valamit, amit senki más nem tudott.

Ekkorra a vita már ellenségessé vált. Azok, akik a gyülekezetet támadták, haragjukat maga Jézus ellen fordították, és szélhámosként gúnyolták őt. Ahogyan az szándékolták, ez csak még jobban felbőszítette a csoportban lévő templomba járókat. "Várjatok csak, amíg az arcába kell néznetek, amikor a pokolba süllyedtek!" - mondta az egyik. Azt hittem, hogy a harcosok elkezdenek egymásnak esni, amikor az idegen a tömegbe lebegtette a kérdését.

"Neked tényleg fogalmad sincs, milyen volt Jézus, ugye?"

A szavak olyan lágyan csúsztak le a férfi ajkáról, mint ahogy a fák felett a szellő fújdogált, és szöges ellentétben álltak a körülötte kavargó heves vitával. Olyan halkán hangzottak, hogy inkább olvastam az ajkáról, mint hallottam őket. De hatásuk nem maradt el a tömegben. A zajos lárma alábbhagyott.

gyorsan, ahogy a feszültséggel teli arcok átadták helyüket a zavart arckifejezéseknek. "Ki mondta ezt?" - hangzott a ki nem mondott kérdés, amely a meglepett arcok szeméit töltötte meg, miközben a többieket fürkészték maguk körül.

Kuncogtam az orrom alatt, mert senki sem nézett a férfira, aki az imént beszélt. Egyrészt olyan alacsony volt, hogy könnyű volt elmenni mellette. De az elmúlt pillanatokban őt és a tömeget figyeltem, és kíváncsivá tett a viselkedése.

Miközben az emberek körbepillantottak, újra beleszólt a döbrent csendbe. "Van fogalmatok róla, hogy milyen volt?"

Ezúttal minden szem lefelé fordult a hang felé, és meglepődve látták a férfit, aki megszólalt.

"Mit tudsz te erről, öregem?" Az egyikük végül megszólalt, gúnyos gúnyolódása minden egyes szavából csöpögött, amíg a tömeg rosszalló tekintete el nem hallgattatta. A férfi elnevette magát, és félrenézett. zavartan, hálásan, hogy tekintetük visszatért az idegenre. De nem sietett beszélni. Az így kialakult csend a levegőben lógott, messze túl a kínos ponton. Néhány ideges pillantás és vállrándítás lövellt végig a tömegen, de senki sem szólalt meg, és senki sem távozott. Ez idő alatt a férfi végigpásztázta a tömeget, megállt, hogy egy rövid másodpercre mindenkinek a tekintetét megállítsa. Amikor elkapta a tekintetemet, úgy tűnt, minden elolvad bennem. Azonnal félrenéztem. Néhány pillanat múlva visszapillantottam, remélve, hogy már nem az én irányomba néz.

Elviselhetetlenül hosszúnak tűnő idő után ismét megszólalt. Első szavait egyenesen a férfinak súgta, a ki a többieket a pokollal fenyegette. "Magának tényleg fogalma sincs, mi motiválja magát, ugye?" A hangja szomorú volt, és a szavai úgy hangzottak, mint egy felhívás. Nyoma sem volt benne a haragnak. A férfi zavartan felemelte a kezét, és úgy forgatta az ajkát, mintha nem értené a kérdést.

Az idegen rövid ideig hagyta, hogy a tömeg tekintete megforgassa, majd körbetekintve a körben újra beszélni kezdett, szavai lágyan áradtak. "Semmi különös nem volt benne. Ma is végigsétálhatna ezen az utcán, és egyikőtök sem venné észre. Valójában olyan arca volt, amitől ti is visszariadnátok, biztosak vagytok benne, hogy nem illeszkedne be a társaságotokba.

"De ő olyan szelíd ember volt, amelyet csak ismerni lehetett. Képes volt elhallgattatni az ellenzőket anélkül, hogy valaha is felemelte volna a hangját. Soha nem erőszakoskodott; soha nem hívta fel magára a figyelmet, és soha nem tett úgy, mintha tetszene neki, ami a lelkét bosszantotta. Igazi volt, a lelke mélyéig.

"És ennek a lénynek a középpontjában a szeretet állt." Az idegen szünetet tartott, és megrázta a fejét. "Hüha, de szeretett!" Szemei most messze a tömeg mögé néztek, mintha az idő és a tér mélységein keresztül leskelődtek volna. "Azt sem tudtuk, mi az a szeretet, amíg meg nem láttuk benne. Mindenki ott volt, még azokban is, akik gyűlölték őt. Még mindig törődött velük, remélve, hogy valahogyan megtalálják a kiutat az önmarcangoló lelkükből, hogy felismerjék, ki áll közöttük.

"És mindezzel a szeretettel együtt teljesen őszinte volt. Még ha tettei vagy szavai le is leplezték az emberek legsötétebb indítékait, akkor sem érezték magukat megszegyenítve. Biztonságban érezték magukat, igazán biztonságban vele. Szavai még csak egy árnyalatnyi ítéletet sem közvetítettek, egyszerűen csak könyörgést, hogy jöjjenek Istenhez. Nem volt senki, akire gyorsabban rábíznák legmélyebb titkaikat. Ha valaki rajtakapna a legrosszabb pillanatodban, azt akarnád, hogy ő legyen az.

"Nem vesztegette az idejét mások kigúnyolására, sem a vallási díszleteikre." Azokra pillantott, akik éppen ezt tették. "Ha volt valami mondanivalója számukra, kimondta, és továbbment, és te tudtad, hogy jobban szeretted, mint bárki valaha is szeretett volna téged." Itt a férfi megállt, a szemei lehunytak, a szája összeszorult, mintha visszafojtaná a könnyeket, amelyek egy pillanat alatt elolvasztanak, ha engedne nekik.

"Nem beszélek én sem a mamlaszos szentimentalizmusról. Szeretted, igazán szeretted. Nem számított, hogy farizeus vagy prostituált, tanítvány vagy vak koldus, zsidó, szamaritánus vagy pogány. Az Ő szeretete bármelyiküknek kitarja magát, hogy átölelje. A legtöbben meg is tették, amikor meglátták őt. Bár végül csak kevesen követték őt, de abban a néhány pillanatban, amikor a jelenléte elhaladt mellettük, olyan frissességet és erőt éreztek, amelyet még évek múltán sem tudtak letagadni. Valahogy úgy tűnt, hogy mindent tud róluk, de mégis mélyen szerette őket."

Megállt, és végigpásztázta a tömeget. Az elmúlt pillanatokban talán harmincan álltak meg, hogy hallgassák, tekintetük a férfira szegeződött, és szájuk tátva maradt a csodálkozástól. Szavait itt fel tudom jegyezni, de híján vagyok a hatásuk megfelelő leírásának. A hallótávolságon belül senki sem tagadhatta le erejüket vagy hitelességüket. A lelke legmélyéről csengtek.

"És amikor ott lógott azon a mocskos kereszten - a férfi szeme felnézett a fölénk tornyosuló fákra -, az a szeretet még mindig ömlött - a gúnyolódóra és a kiábrándult barátra egyaránt. Ahogy közeledett a sötét A halál kamrájában, a kínzástól megfáradva és az Atyjától elszakítva érezve magát, tovább ivott a pohárból, amely végül elfogyasztja önakarátunkat és szégyenünket. Nem volt ennél szebb pillanat az egész emberi történelemben. Gyötrelme lett a csatornája annak, hogy életét megossza velünk. Ez nem volt örült. Ez volt Isten Fia, aki az utolsó leheletéig kiáradt, hogy teljes és szabad hozzáférést nyisson számotokra az Atyjához."

Ahogy tovább beszélt, megdöbbenett szavainak bensőségessége. Úgy beszélt, mint aki vele volt. Sőt, emlékszem, hogy arra gondoltam: "Ez az ember pontosan olyan, amilyennek én elképzeltem János tanítványt".

Alighogy megfordult a fejemben a gondolat, megállt a mondat közepén. Jobbra fordult, és úgy tűnt, a szemei keresnek valamit a tömegben. Hirtelen a tekintete az enyémre szegeződött. A tarkómon felállt a szőr, és a testemet a hideg kirázta. Egy pillanatra állta a tekintetemet, aztán rövid, de biztos mosoly terült el az ajkán, ahogy rám kacsintott és biccentett.

Legalábbis én most így emlékszem rá. Akkoriban megdöbentem. Vajon elismerte a gondolatomat? Az butaság lenne. Még ha John lenne is, nem lenne gondolatolvasó. Mire gondolok? Hogyan lehetne ő egy 2000 éves tanítvány? Ez egyszerűen lehetetlen.

Ahogy elfordult, hátrapillantottam, hátha valaki más is a tekintete célpontja lehetett. Nem úgy tűnt, és úgy tűnt, senki sem vette észre körülöttem a kacsintását és mosolyát. Megdöbentem, mintha csak fejbe vágta volna egy elkóborolt labdával. Villany futott végig a testemen, miközben kérdések cikáztak az agyamban. Többet kellett megtudnom erről az idegenről.

A tömeg egyre nagyobbra duzzadt, ahogy egyre többen dugták be a fejüket, hogy kitalálják, mi folyik itt. Úgy tűnt, még az idegen is egyre kényelmetlenebbül érzi magát a látványtól, amivé a jelenet gyorsan vált.

"Ha a helyedben lennék - mondta egy kacsintással és mosollyal, miközben tekintete végigsöpört azokon, akik a vitát kezdték -, sokkal kevesebb időt pazarolnék a vallás szidalmazására, és inkább kideríteném, hogy Jézus mennyire szeretne a barátod lenni."

mindenféle kötöttségek nélkül. Törödni fog veled, és ha esélyt kapsz rá, valóságosabb lesz számodra, mint a legjobb barátod, és jobban fogod becsülni, mint bármi mást, amire vágysz. Ő olyan célt és az élet teljességét fogja neked adni, amely minden stresszen és fájdalomon át fog vinni, és belülről fog megváltoztatni, hogy megmutassa neked, mi is az igazi szabadság és öröm valójában." Ezzel megfordult, és utat tört a tömegen keresztül az ellenkező irányba, mint ahol én álltam. Egy pillanatig senki sem mozdult, és senki sem szólt semmit, bizonytalanul, hogy éppen hogyan fejezzük be a konfrontációt és a szakítást.

Megpróbáltam átjutni a tömegen, hogy személyesen beszélhessek ezzel az emberrel. Tényleg ő lehetett John? Ha nem, akkor ki volt? Honnan tudta azokat a dolgokat, amelyeket látszólag olyan magabiztosan beszélt Jézusról?

Nehéz volt eligazodni az emberek között, és szemmel tartani Johnt. Épp időben toltam át magam, hogy lássam, amint befordul egy résen két épület között. A Bubble Gum Alley felé tartott, egy negyven méteres téglafalú szakaszon, amely összekötötte a bevásárló negyedet a mögötte lévő parkolóval. A nevét a falra az évek során felragasztott több ezer elragott rágógumiról kapta. A színek sokasága lenyűgöző, bár kissé groteszk látványt nyújtott.

Már csak 15 lányira volt előttem, amikor eltűnt a szemem elől, és megkönnyebbültem, hogy legalább lesz lehetőségem beszélgetni vele, mert senki más nem üldözte. Befordultam a sarkon, felkészülve arra, hogy szóljak neki, hogy álljon meg, de ehelyett azonnal megálltam, amikor lenéztem a sikátorba.

Üres volt. Zavartan fordultam vissza az utcára. Tényleg itt fordult meg? Mindkét irányba végignéztem a járdán, de nem láttam egyetlen olyan zöld melegítőt sem, mint amelyet ő viselt. Nem, tényleg ide ment be. Biztos voltam benne. De nem tehettem meg azt a negyven métert az alatt a három másodperc alatt, amíg a sikátorba értem.

A szívem elkezdett hevesen verni, féltem, hogy lemaradok róla. Pánikszerűen rohantam végül le a sikátoron, elhaladva az élénk színű rágógumik mellett. Nem volt semmilyen ajtó vagy zug, ahová eltűnhetett volna. A végén berontottam a parkolóba, egyszerre pásztázva minden irányt. Semmi. Néhányan kiszálltak a kocsijukból, de az idegennek nyoma sem volt.

Zavartan futottam vissza a sikátoron át az utcára, gyorsan átvizsgáltam, hogy nincs-e zöld pulóver, és közben imádkoztam, hogy újra megtaláljam. Benéztem a közeli üzletek kirakataiba és az elhaladó autókba, de hiába. Eltűnt. Magamba rúghattam volna, amiért nem követtem közelebből.

Végül leültem egy padra, kissé zavartan az egész élménytől. Megmasszíroztam összeráncolt homlokomat, próbáltam összeszedni egy összefüggő gondolatot. Alig tudtam befejezni egy mondatot a fejemben, mielőtt egy újabb gondolat tört volna be. Ki volt ő, és mi történt vele? A szavai megérintették a szívem legmélyebb éhségét, és a gondolattól, hogy rám kacsintott, még mindig kirázott a hideg.

Tudtam, hogy soha többé nem látom őt, és az egész reggelt úgy írtam le, mint az élet egyik olyan megmagyarázhatatlan eseményét, amelynek soha nem lesz értelme.

Ennél nagyobbat nem is tévedhettem volna.

- 2 -

Séta a parkban

Az ezt követő hetekben ezerszer lejátszottam magamban a reggeli eseményeket - rekonstruáltam a férfi szavait és a gondolataimat. Az a gondolat, hogy János apostolra emlékeztetett, csak múltó képzelgés volt, csakhogy úgy tűnt, átható kacsintásával elismeri ezt.

De hogyan lehet, hogy János 2000 év után még mindig életben van? Lehet, hogy ez egy csodás megjelenés volt, mint amikor Mózes és Illés Jézus jelenlétében átlényegült? Még ha így is lett volna, olvashatott volna a gondolataimban, vagy tűnhetett volna el ilyen könnyen a szemem előtt?

Még vissza is mentem, és újra elolvastam Jézus Péterhez intézett rejtélyes szavait János jövőjéről. Éppen az imént figyelmeztette Pétert, hogy eljön a nap, amikor az emberek a Krisztushoz fűződő barátsága miatt a halálba fogják vezetni Pétert. A gondolattól megzavarodva, és talán nem akarván egyedül végigjárni ezt az utat, Jánosra mutatott, és az ő jövőjéről kérdezte. Jézus válasza mindenkit megdöbbsentett. "Ha azt akarom, hogy életben maradjon, amíg vissza nem jövök, mit jelent ez nektek? Követned kell engem."

János azt írta, hogy Jézus szavai a többi tanítvány között azt a pletykát indították el, hogy János nem fog meghalni. De a továbbiakban azt mondta, hogy Jézus nem pontosan ezt mondta. Csak annyit mondott, hogy "mi van, ha...?". Nyilvánvalóan Jézus szavainak nagyobb tanulsága az volt, hogy Péter kövesse azt az utat, amelyet az Úr kijelölt számára, és ne hasonlítsa magát másokhoz. Kétségtelenül méltó lecke, de vajon Jézus ennél többet akart mondani ezzel az illusztrációval?

Mindent megkérdőjeleztem azon a reggelen. Az sem segített, hogy amikor elmeséltem a történetet a feleségemnek és egy másik közeli barátomnak, a Twilight Zone főcímdalját dúdolták, és csak nevettek rajta. Az, hogy nem voltak hajlandók komolyan venni engem, még kevésbé tette biztossá számomra, hogy mi is történt valójában aznap. Azt azonban nem tagadhattam, hogy bárki is volt az az ember, a szavai a kereszténységem legmélyéig megráztak.

Soha senkit nem hallottam még úgy beszélni Jézusról, ahogyan ő tette, és csillapíthatatlan éhséget ébresztett bennem, hogy többet tudjak meg erről a Jézusról, akiről azt hittem, hogy ismerem. A következő hetekben újra elolvastam az összes evangéliumot - ezúttal a Jézus által tanított leckéken túl azt is megnéztem, hogy milyen ember volt. Rájöttem, hogy bár már több mint két évtizede keresztény voltam, fogalmam sem volt arról, hogy ki volt Jézus mint személy, és fogalmam sem volt arról, hogyan tudnék ezen változtatni. Minél jobban próbálkoztam, annál frusztráltabb lettem. Fejjel előre belevetettem magam a szolgálatomba, remélve, hogy eltemetem az éhséget és a kérdéseket, amelyeket az idegen váltott ki belőlem.

Négy és fél hónappal az első találkozás után a dolgok még furcsábbá váltak. A délelőttöt arra szántam, hogy tanuljak egy ritkán adódó lehetőségre, hogy tanítsak a vasárnap reggeli istentiszteleteinken, de válságok sorozata megakadályozta, hogy valaha is kinyissam a könyveimet. Először is, az önkéntes

hangtechnikusnak lehetősége nyílt arra, hogy elutazzon a városból.

és vasárnap nem lesz ott. Találhatnék egy helyettést? Valaki más is beugrott, aki panaszkodni akart, hogy milyen barátságatlan a gyülekezetünk. Két éve jár a gyülekezetbe, és még egyszer sem hívta meg senki.

Aztán Ben és Marsha Hopkins átjöttek, hogy elmondják, hogy aznap este nem lesznek a házi csoportban. Ez volt a harmadik alkalom egymás után, hogy nem jönnek el, ami nem volt jó példa valakinek, aki a segédvezetőm volt. Amikor erőltettem őket, végül elmondták, hogy nem elégedettek a gyülekezettel, és fontolgatják a távozást. Próbáltam lebeszélni őket erről. Számtalan órát fektettem abba, hogy felkészítsem őket arra, hogy egyedül vezessenek egy házicsoportot--- hogyan tudnának most elmenni? "A gyerekeink egy másik, hozzánk közelebbi gyülekezetben élvezik az ifjúsági csoportot, és már egy ideje kényelmetlenül érezzük magunkat amiatt, hogy ez a gyülekezet mennyire személytelenné vált." Amikor először jöttek ide, már majdnem készen álltak a válasra. Órákat töltöttem velük, hogy segítek nekik újraéleszteni a házasságukat. Most pedig, amikor már éppen eljutottak volna oda, hogy valamit visszaadhassanak, elszaladtak zöldebb legelőkre.

Aztán végül, hogy mindennek a tetejébe a lelkipásztor közvetlenül ebéd után felhívott, hogy lemondjon egy találkozót, amit megkért, hogy ütemezzek be két vénünkkel, akiknek aggályaik voltak az építési programunkkal kapcsolatban. Azt mondta, hogy egyszerűen nincs kedve ma ezzel foglalkozni. Három hétbe telt, mire megszerveztem ezt a találkozót. Dühös voltam, és ki kellett mennem egy kis friss levegőre.

Az irodám ajtaja elárulta a frusztrációm az iroda többi dolgozójának, mivel erősebben csapódott be, mint ahogyan azt terveztem. Ez megijesztette a titkárnőmet, és tekinteteket vonzott a folyosón. Elkéseredetten inttem vissza az ajtóra, mintha magától csapta volna azt a zajt. Ahogy visszanéztem, a tekintetem megakadt a mindig ismerős felíraton: "Jake Colsen, segédlelkész."

Még mindig emlékszem az első napra, amikor beléptem azon az ajtón, meglepett, hogy a névtábla már a helyén volt, és megdöbbenett a felelősség, amit ez a vállamra rótt. Soha nem terveztem, hogy teljes munkaidős szolgálatba lépek, de azon a napon, amikor beléptem azon az ajtón, úgy éreztem, hogy minden álmom végre beteljesedett. Négy évvel később ezek az álmok ugyanolyan megfoghatatlannak bizonyultak, mint valaha.

Munkásosztálybeli szülők fiaként a templomban nőttem fel. Még a 70-es évek elejének viharos tinédzserkorában sem távolodtam el a spirituális gyökereimtől. A főiskolát 1979-ben üzleti diplomával fejeztem be, és végül a kaliforniai Kingstonban, egy közép-kaliforniai termékeny mezőgazdasági területen fekvő, burjánzó metropoliszban kötöttem ki, ahol kereskedelmi ingatlanokkal foglalkoztam. A gazdaság a 80-as években és a 90-es évek elején felrobbant, én pedig jövedelmező praxist és kiváló hírnevet szereztem.

A feleségem és én segítettünk megalapítani a gyülekezetet, ahol most dolgoztam. Tizenöt évvel korábban néhány család és néhány egyetemista, akik kiábrándultak a hagyományos egyházban játszott hatalmi játszmákból, ahová jártunk, úgy döntöttek, hogy jobb lenne, ha újat alapítanánk. Egy ideig otthonokban találkoztunk, nagyra becsülve az együtt töltött közösséget, de hamarosan kibéreltünk egy épületet, és kitettük a közösségnek a zászlónkat. A kezdeti időkben a növekedés lassú volt, de az elmúlt 10 évben több mint 2000 tagra nőttünk, saját épületet építettünk, és teljes létszámú lelkészi személyzetünk volt.

Milyen hízelgő volt számomra, amikor a lelkész meghívott, hogy csatlakozzam a személyzethez, hogy felügyeljem az üzleti ügyeket és segítek a lelkészi gondozásban. Akkoriban 39 éves voltam, nagyon jól éreztem magam a szakmámban, és két kisgyermeket neveltem. A felnőtt vasárnapi iskola, amelyet tanítottam, az egyik legnépszerűbb volt az órarendben, és épp akkor fejeztem be két ciklusomat a gyülekezeti tanácsban.

Elmondta, hogy mennyire szükség van rám. Hogy megszabadíthatom őt a felelősségtől, amire nem volt tehetsége. Bár több mint elég pénzt kerestem az ingatlanpiacon, tudtam, hogy ez csak pénz - a mammon istene, ahogyan azt prédikálni hallottam. Vajon a saját örömeimre pazaroltam az életemet? Mit számított az életem valójában? Ritkán volt időm azokra a dolgokra, amelyeket a legfontosabbnak tartottam, és abban a reményben vállaltam el a munkát, hogy végre eloszlathatom ezt a kízó büntudatot.

És egy ideig így is volt. Az első egy-két évben elragadott annak a fontossága, hogy egy növekvő gyülekezet munkatársa legyek, és valóban legyen időm imádkozni és tanulmányozni a Bibliát. Hamarosan azonban a munkaterhelés nyomasztóvá vált. Nemcsak egész nap dolgoztam, hanem hetente öt-hat éjszakát is kint voltam. Még arra sem volt időm, hogy mellékesen ingatlanokkal foglalkozzak, a h o g y a n azt terveztem, h o g y ellensúlyozzam a kisebb fizetésemet.

Amikor a frusztrációm tetőzött, gyakran kerestem vigaszt egy hosszú sétában. Mondtam a titkárnőmnek, hogy egy ideig nem leszek otthon, és elhagytam a minisztériumi épületegyüttest a két háztömbnyire lévő park felé vettem az irányt. Ez gyakran volt a menedékem és néha az imaszekrényem, bár a Közép-völgyi nyár nyomasztóan forró hónapjaiban nem sokat jártam ott. Ma a hőmérséklet a nyolcvanas fok alatt volt - ez annak a jele, hogy a nyár végül elmúlik, és közelednek az őszi hűvösebb napjai.

A sarkon befordulva azonban meglepődve láttam, hogy a park tele van gyerekekkel, amíg eszembe nem jutott, hogy a feleségem azt mondta, hogy ez egy minimális iskolai nap lesz a gyerekeinknek. Csalódottan pásztáztam a parkot, hátha van valami nyugodt sarok, amit ki tudnék lesni. Ekkor vettem észre őt - egy magányos alakot az egyik padon a park túloldalán. Még ebből a távolságból is úgy nézett ki, mint az idegen, akit San Luis Obispóban láttam.

A szívem kihagyott egy ütemet. Sokszor imádkoztam azért, hogy Isten adjon nekem egy lehetőséget, hogy beszélhessek ezzel az emberrel, de már lemondtam minden reményről. A rá való gondolat hihetetlen emlékeket idézett fel arról a reggelről, és arról az éhségről, amit a szívemben ébresztett. Szinte biztos voltam benne, hogy nem lehet ő az, de úgy gondoltam, ha már itt vagyok, legalább közelebről is megnézem.

Ahogy közeledtem hozzá, úgy tűnt, hogy megfelelő magasságú, de ezt nehéz volt megítélni, mivel ült. A testfelépítése és a szakállja is hasonlóknak tűnt, de napszemüveget és baseball sapkát viselt, ami megnehezítette a bizonyosságot. Úgy tűnt, mintha a távolba bámulna, nem vette észre, hogy közeledem.

Nem tudtam levenni róla a szemem, és a szívem vadul kalapált. Mi van,

ha ő az?

Mit tegyek?

Ahogy elmentem mellette, a feje elfordult, és én azonnal elfordítottam a tekintetem. Ez nem lehet ő. Nem tudtam eldönteni. Fogalmam sem volt, mit mondhatnék, és addig tétlenkedtem, ameddig csak tudtam, anélkül, hogy szóltam volna hozzá, ezért továbbmentem a járdán. Tíz métert haladtam, amikor volt elég bátorságom ahhoz, hogy rövid időre megálljak, és úgy tegyek, mintha elnézném a parkot, hogy ürügyként hagyjam, hogy a tekintetem visszaszaladjon a padon ülő férfira.

Nagyon is úgy nézett ki, mint ő.

A feje elkezdett fordulni, és én megint elfordultam, mert kínosan éreztem magam. Mielőtt észbe kaptam volna, már megint távolodtam tőle. Ötven méterrel feljebb egy másik üres pad volt. Odakanyarodtam és leültem, most már tudtam nézni.

vissza. A férfi éppen felállt a padról, és elindult az ellenkező irányba. Jaj, ne! Mit tegyek?

Azt hiszem, most vagy soha.

Felpattantam a padról, és utána indultam, minden egyes lépéssel felzárkózva néhány métert. Végül elég közel voltam ahhoz, hogy vagy újra elmenjek mellette, vagy beszéljek. "Elnézést, uram!" A szavak előbb pattantak ki az ajkamból, minthogy biztosan tudtam volna, hogy jönnek.

Megállt, és felém fordult. "Igen." Egy szótag pocsék minta volt, de a hang közelinek hangzott.

"Lehet, hogy viccesen hangzik, de úgy nézel ki, mint valaki, akit néhány hónapja láttam a tengerparton, San Luis Obispo belvárosában. Van rá esély, hogy maga volt az?" A napszemüvege kifejezéstelenül bámult vissza. Ha csak a szemét látnám, biztosan tudnám.

"Ami azt illeti, néhány hónapja jártam ott, de csak néhány napra. Találkoztunk?"

"Nem, de valaki, aki úgy nézett ki, mint te, betört egy vitába, amit néhány ember folytatott a belvárosi negyedben."

"Én is lehettem volna - felelte vállat vonva.

"Ez egy vallási vita volt. És ha te ugyanaz az ember vagy, aki belelépett a vitába, és Jézusról beszélt, és arról, hogy mennyire szerette valójában az embereket. Van ennek valami értelme?"

"Így van. Állandóan beszélek az emberekkel, különösen azokkal, akik spirituális dolgokat

keresnek." "A nevem Jake Colsen." Kinyújtottam a kezem, hogy megrázzam a kezét.

"Szia, Jake. John vagyok" - válaszolta, és szintén kezét nyújtott.

A következő lélegzetvétel nem jött könnyen, ahogy a következő néhány szó sem. Úgy éreztem, mintha egy gyomorcsapás miatt vesztettem volna el a lélegzetem. "Maga ugyanaz az ember, aki azokkal az emberekkel beszélt? Szombat reggel volt. Látott engem ott?"

"Nem emlékszem konkrétan arra, hogy ott lett volna, de ez úgy hangzik, mint egy olyan beszélgetés, amiben gyakran találom magam."

"Beszélhetnénk egy pillanatra?" Ránéztem az órámra, és rájöttem, hogy már csak 30 percem van egy találkozóig az irodában. A nem messze lévő pad felé intettem.

"Örömmel." Odasétáltunk, és leültünk, mindketten a parkot bámultuk.

"Ez furcsán fog hangzani - kezdtem végül -, de imádkoztam azért, hogy találkozhaszak veled. A szavaid nagyon megérintettek aznap. Úgy beszéltél Jézusról, mintha személyesen vele lettél volna. Egy ponton még azon is elgondolkodtam, hogy te vagy-e János apostol."

Kuncogott. "Akkor egy kicsit öreg lennék, nem igaz?"

"Tudom, hogy örülségnek hangzik, de amikor ez a gondolatom támadt, megálltál a mondat közepén, felém fordultál, és bölintottál, mintha egyetérteneél velem. Próbáltalak üldözni, amikor elhagytad a csoportot, de úgy tűnt, elveszítettelek a tömegben."

"Talán akkor nem így kellett volna lennie. Most legalább itt vagyunk. Miről akartál beszélni?" "És te?"

"Mi vagyok

én?" "Te vagy

John?"

"János, Jézus tanítványa?" A férfi mosolygott, láthatóan szórakozottan. "Nos, azt már tudod, hogy a nevem János, és valóban azt állítom, hogy a tanítványa vagyok."

"De te vagy a János?"

"Miért olyan fontos ez neked?"

"Ha igen, akkor van néhány dolog, amit meg akarok

kérdezni tőled." "És ha nem?"

Nem tudtam, mit mondjak. Mélyen megérintettek a szavai, bárki is volt az. Úgy tűnt, hogy tudott néhány dolgot Jézusról, ami nekem biztosan elkerülte a figyelmemet. "Azt hiszem, mindenképpen beszélgetni szeretnék veled."

"Miért?"

"A San Luis Obispóban elmondott szavaid mélyen megérintettek. Úgy tűnik, úgy ismered Jézust, ahogy én csak reméltem. Lelkipásztor vagyok, a város egyik gyülekezetének - a City Center Fellowshipnek - a munkatársa. Hallottál már róla?"

"Nem, nem hiszem!" - rázta a fejét.

A válasza egy kicsit megbántott. Miért ne tudna rólunk? "Errefelé laksz?" "Nem. Igazából most járok először Kingstonban."

"Tényleg? Mi szél hozta ide?"

"Talán az imáidat - mondta nevetve. "Nem vagyok benne biztos."

"Figyelj, pár perc múlva mennem kell. Találkozhatnánk valamikor újra?"

"Nem tudom. Nem igazán van szabadságom arra, hogy elkötelezzem magam egy találkozó mellett. Ha újra össze kell jönnünk, biztos vagyok benne, hogy össze fogunk jönni. Ez menetrend nélkül történt."

"Át tudnál jönni ma este vacsorára? Akkor beszélgethetnénk."

"Nem, sajnálom. Ma este már van valamim. Mi a helyzet?"

Hol kezdjem? Annyi mindent kellett volna kérdezniem, de már csak 20 percem volt hátra, mielőtt vissza kellett volna rohannom az irodába, és még akkor is elkéstem volna.

"Nagyon frusztrált vagyok. Úgy tűnik, mintha mostanában mindenki, akivel beszéltem, üresjáratú lenne - még azok a keresztények is, akiket évtizedek óta ismerek. Tegnap találkoztam az egyik vénünkkel, akit mindig is sziklának tartottam. Jim mostanában eléggé kiábrándult az egészből. Elmondta, hogy gyakran elgondolkodik azon, hogy vajon Isten létezik-e egyáltalán, vagy ez az egész kereszténység csak egy nagy baromság."

"Mit mondtál neki?"

"Próbáltam bátorítani őt. Mondtam neki, hogy nem látásból, hanem hitből élhetünk; hogy sok csodálatos dolgot tett Istenért, és ezt egy nap meg fogja becsülni. Csak hűségesnek kell lennünk, és nem szabad bízunk az érzéseinkben."

"Szóval azt mondtad neki, hogy nincs joga az érzéseihez, vagy a kérdéseihez?"

"Nem, nem ezt mondtam."

"Biztos vagy benne?" A kérdés gyengéd volt, nem vádló.

Visszafogottan játszottam vissza, amit mondtam neki.

"Érts meg valamit, Jake, ez a Jézusban való élet valóságos dolog. Nem játék. Amikor az emberek megérik, hogy valami nincs rendben, tudod, mit fedeztem fel? Valami általában van."

"És mondtam neki, hogy ne törődjön vele" - a szavak inkább magamhoz, mint Johnhoz szóltak. Megráztam a fejemet a felismerésre.

"Gondolod, hogy segítettél neki?"

"Nem tudom. Sokat bátorítottam, úgy tűnt, jobban van." John nem szólt,

hagyta, hogy végiggondoljam a dolgot.

"Igazad van, egyáltalán nem segítettem neki. Azt hiszem, csak hibáztattam őt."

"Gondolod, hogy legközelebb visszajön hozzád, ha ilyen gondolatai támadnak?"

Csak megráztam a fejem, és megbántam szinte mindent, amit aznap reggel mondtam neki. Vissza kell majd hívnom, és újra megpróbálni.

"De mi van veled, Jake. Működik neked?" "Mi

működik?"

"A hited. Megtapasztalod-e Isten életét olyan mértékben, amennyire vágysz rá?"

"Időről időre frusztrált leszek, mint ma is. De összességében nem tudok semmi olyat elképzelni, amit szívesebben csinálnék, mint amit most csinálok."

John feje nem mozdult.

"Úgy értem, hiányzik a pénz, és a szabadidőm, de ez sokkal többet ér. Nagy hatást gyakorolunk a városra."

Ismét csendben ült. Nem tudtam, mit mondhatnék még, de mielőtt észbe kaptam volna, könnyek gyűltek a szemembe, és azon kaptam magam, hogy levegő után kapkodok. Hirtelen hihetetlenül egyedül éreztem magam.

John feje végül felém fordult. "Nem arról beszélek, amit te csinálsz. Téged is úgy betölt Jézus szeretete, mint az első napon, amikor hittél benne?" A szavak a lelkembe hatoltak, és éreztem, hogy a bensőm úgy olvad, mint egy vajdarab a forró serpenyőben.

"N...N...N...N...Nem!" Úgy tűnt, nem tudtam kimondani, a hangom apró levegővételektől rángatózott. Amikor végre kijött, egy hosszú, gurgulázó sóhajjal tette. "Ez már évek óta nem működik. Úgy tűnik, minél többet teszek Istenért, annál távolabb kerül tőlem."

"Vagy talán minél távolabb kerülsz tőle."

"Mi?" Akárki is volt, biztosan mindent más szemszögből nézett. "Tudod, miért

érezed magad olyan üresnek?"

"Nem igazán gondolkodtam ezen, John. Elfoglalt voltam, és úgy tűnik, arra használ, hogy megérintsem az embereket. Csak gondoltam, hogy ennek így kell lennie. Nem hagyom magam túl sokat gondolkodni rajta. Túlságosan elkeserítő. Úgy értem, sok mindenért hálás lehetek, egy szerető és megértő feleség, csodálatos gyerekek, egy szép otthon, és Istent szolgálom mindennel, amim van. De itt bent üres a levegő." A mellkasomra vertem az öklöm, miközben a szemem még jobban benedvedett.

"Jim megijesztett téged, ugye?"

"Huh?" Másodszorra is kizökkentem a helyes irányból.

"Talán te is ugyanolyan üresnek érezed magad, mint ő, de nem akarsz eléggé lelassulni ahhoz, hogy ezt beismerd."

"Soha nem gondoltam volna erre, de emlékszem, hogy mennyire kényelmetlenül éreztem magam, amikor beszélt. Olyan kérdéseket tett fel, amelyekre nem akartam válaszolni."

"Tudod, miről szól ez az egész, Jake?" John hátradőlt a padon, keresztbe fonta a karját a mellkasán, és végignézett a játszótéren. "Az életről szól - Isten valódi életéről, amely kitölti a sajátodat. Úgy költözik be, hogy többé ne legyenek kétségeid az ő valóságával kapcsolatban. Olyan kapcsolatról van szó, amelyet Ádám megízlelt, amikor a kertben sétált Istennel, és hallotta a nagyszerű tervét, hogy legyen egy olyan népe, akin keresztül a valóságát többféleképpen tudja megmutatni a világnak, mint ahogy azt te valaha is el tudnád képzelni. Ez az a fajta élet, amelyet Jézus élt, amely több mint elégséges volt ahhoz, hogy minden szükségletet kielégítsen, amellyel szembesült, kezdve a tömegek táplálásától egy kisfiú ebédjével egészen a beteg asszony meggyógyításáig, aki megérintette a köntöse szegélyét. Ez az élet nem valami filozófiai gondolat, amit meditációval elővarázsolhatsz, vagy valamiféle teológiai absztrakció, amiről vitatkozhatsz. Ez a teljesség. Ez a szabadság. Öröm és béke, bármi történjék is - még akkor is, ha az orvosod a "C" betűs szót használja, amikor közli veled az MRI eredményét. Ez az a fajta élet, amit azért jött, hogy megosszon mindenkivel, aki feladja a saját életének irányítására tett kísérletet, és elfogadja az ő napirendjét.

"Ez biztosan nem az, amit oly sokan elhisznek, mint a kemény munka, a nagy minisztériumok vagy új épületek építése. Ez az életről szól, amit láthatsz, megízlelhatsz és megérinthetsz; valamiről, amiben minden nap, amikor élsz, tobzódhatsz. Tudom, hogy a szavaim nem tudják ezt megfelelően leírni, de ti tudjátok, miről beszélek. Neked is voltak ilyen pillanataid, ugye?"

"Igen. Igen, volt, de mindig olyan mulékonyak voltak. Emlékszem, mennyire ilyen volt a kezdeti időkben, de most már messze vagyok attól. Mi a baj velem? Hogy lehetek ennyi ideig keresztény, hogy lehetek ennyire aktív a gyülekezetben, és mégsem értem meg? Hogyan vesztettem el a kapcsolatot azzal az élettel? Biztosan nem is próbáltam."

"Újra és újra végignézttem, ahogy ez történik" - válaszolta John. "Ma már járványszerű. Valahogy a spirituális tapasztalatunk a rossz dolgokat teszi fontossá, és a végén elvonatkoztatunk az igazi életétől. Ez történt az ősegyházban is. Emlékszel, mi történt Efézusban, és mit mondott nekik Jézus a Jelenések levelében? A teológiájuk kifogástalan volt. Olyan jól ismerték az igazságot, hogy száz lépésről kiszűrték a tévedést, mint légy a levesben a legyet. Nem féltek szembeszállni azokkal, akik magukat előre a szolgálatban, hogy kiderítsük, ki mond igazat, és ki hamisít meg egy üzenetet csak azért, hogy nevet szerezzen magának. A szenvedés idején tanúsított kitartásuk az egész kereszténységben egyedülálló volt. Úgy tűnt, hogy a szenvedés annál erősebbé teszi őket, minél tovább néznek szembe veled, és soha nem panaszkodtak, amikor mások támadták őket. De vajon mindezek ellenére Jézus elégedett volt-e velük?"

Nemrég tanítottam ezt a részt, így tudtam, miről beszél János. "Nem, hanem azért szidta őket, mert elhagyták az első szerelmüket."

"Így van. Elképesztő, nem igaz? Ami hiányzott nekik, olyan vákuumot teremtett, hogy minden jót, amit elérhettek volna, elnyelt. Elhagyták azt az elragadó szeretetet, amellyel kezdetben Jézust szerették. Enélkül értelmetlen volt a szolgálatuk. Annyira el lehet foglalva az érte való munkával, hogy szem elől tévesztik az Ő megismerését. Túl keveset motivált az iránta érzett szeretetük vagy az ő irántuk érzett szeretete. Ez minden mást, amit tettek, nemcsak értéktelenné, hanem valójában pusztítóvá is tette."

"Ez én vagyok!" Mondtam. "Te rólam beszélsz."

"Ez egy régi történet, Jake. Milliószer lejátszották már milliószer, millió különböző néven. Emlékszel arra a napra, amikor Jézus szeretete először rabul ejtette a szívedet?"

Az emlékek felidéződtek. "Igen. Középiskolás voltam, akkoriban még csak tizenkét-tizenhárom éves, de tudtam, hogy valami nincs rendben. A szüleim a másik szobában voltak vagy harminc másik emberrel, akik imádkoztak. Már négy órája imádkoztak, és semmi jele annak, hogy abbahagynák. Ráadásul élvezték is. Minden péntek este ugyanez volt. Alig várták, hogy összejöjjenek és imádkozzanak. Néha énekeltek, néha nevettek, néha pedig sírtak. Ritkán szakítottak 11:00 előtt, és gyakran jóval tovább tartott.

"Ez elég nagy változás volt a szüleim számára, akik hozzánk hasonlóan egyházban nőttek fel. Apai ágon harmadik generációs baptisták voltunk, anyai ágon presbiteriánusok. A szüleim a baptista gyülekezet aktív tagjaivá váltak - rendszeresen jártak és számos bizottságban szolgáltak. De úgy tűnt, sosem élvezték a templomot. Néhány reggelen még le is tudtuk őket beszélni arról, hogy ne menjenek.

"De ez más volt. Nem tudtuk elvonszolni őket egy vontatóval. Ők már nem csak egyszerű templomlátogatók voltak, hanem olyan emberek, akik szenvedélyesen szeretnek Istennel járni. Eközben Isten megváltoztatta az életüket. A régi szokások leestek, Isten jelenléte erősebb volt, mint a szükségleteik, és minden alkalommal a Bibliát olvasták. Emlékszem, hogy mindenért imádkoztak. Örömteli, szabad és élő volt a hitük először. Ez minket, gyerekeket is éhessé tett. Imádkoztak értünk, és ez volt az első alkalom, amikor emlékszem, hogy megismertem Isten életét. Még arra is emlékszem, hogy először hallottam Isten hangját".

"Mi történt ezzel?"

"Néhány év alatt egyre nőtt, és azt akarták, hogy a gyülekezetük is felkarolja. De a gyanakvás elharapódzott, és a vádak repkedtek. Amikor néhány hónap múlva leülepedett a por, egyértelművé vált, hogy a gyülekezetben már nem látják őket szívesen. Sokan közülük lemondtak a tagságukról, de ez nem csorbította a buzgalmukat. Egyszerűen csak üldöztetésnek tekintették.

"Mivel a saját templomukban már nem látták őket szívesen, úgy döntöttek, hogy közösen alapítanak egy újat. Az első összejövetelen több mint 80 ember zsúfolódott össze egy kis házban. A légkör elektromos volt. Elhatározták, hogy megszervezik magukat, bérelnek egy épületet és felvesznek egy lelkészt".

Akkor láttam először olyan tisztán. "És lassan meghalt." Motyogtam, megdöbbenve a felismerésen. "Annyira elvonta őket a sok munka, hogy hamarosan elvesztették azt az örömet, hogy egyszerűen szeressék Jézust."

"Furcsa, nem igaz, hogy valaminek a z egyháznak vélt formálása képes volt arra, amire az üldözés nem? Az Atya semmit sem kíván jobban tőled, mint hogy egyenesen az ő szeretetének ölébe ess, és soha többé ne mozdulj el onnan életed hátralévő részében. Isten terve a teremtés napjaitól a második eljövétel napjáig arra irányult, hogy az embereket abba a szeretetkapcsolatba hozza, amelyben az Atya, a Fiú és a Lélek az örökkévalóság óta osztozik. Ő nem akar kevesebbet - és semmi mást!

"Ez nem egy távoli Isten, aki elküldte a Fiát a követendő szabályok vagy gyakorolandó rituálék listájával. Az ő küldetése az volt, hogy meghívjon minket a szeretetébe - az Atyjával való kapcsolatba, amelyet ő barátságként írt le. De mit teszünk mi? Olyan gyorsan rabul ejt bennünket a munka által vezérelt vallásos kultúra, amely a büntudatból, a megfélelésből és a manipulációból, amely éppen azt a szeretetet emészti fel, amelyet fenn akar tartani.

"Efézusban a hamis tanítók felkutatása volt a feladata. Galatában az volt a feladata, hogy mindenkit rávegyen az ószövetségi szertartások betartására. Ma pedig az, hogy rávegye az embereket, hogy együttműködjenek az egyházi programmal. Nem számít, hogy mi

elviszi az embereket Isten életétől. Bármilyen megteszi, amíg eléggé lefoglalja őket ahhoz, hogy megfelelő helyettesítője legyen az igazi dolognak. Könnyebb belátni a problémát, amikor a mérce az efezusi körülmény, mint amikor a vasárnap délelőtti látogatás Kingstonban. De mindkettő ugyanoda vezethet - unatkozó és kiábrándult hívőkhöz, akik már nem fogadják el az Atya életét."

Nem tudtam, mit mondjak. Még abban sem vagyok biztos, hogy egyetértettem vele. Hogy lehet a templomba járás olyan, mint a körülmény?

"Hadd kérdezzek valamit, Jake. Hány mennyezeti csempe van a szentélyed felett?" Nem is

kellett gondolkodnom. "312 teljes és 98 részleges."

"És ezt honnan tudod?"

"Megszámolom őket, amikor unatkozom."

"Biztos sokat unatkozol. Tudod, hányan mások is unatkoznak? Egyszer találkoztam egy fickóval, aki még a totótáblán lévő énekszámokat is összeadta, hogy megnézze, összejött-e valaha a 666. Nem gondold, hogy az Istennel közös életet élő emberek nem lennének olyan jók az ilyen dolgokban? Lehet, hogy ez annak a jele, hogy valami nincs rendben?"

Nos, lehet, hogy igaza van.

"Mi volt az utolsó gondolata, amikor megérkezett múlt vasárnap reggel?"

Ez egy kicsit több gondolkodást igényelt. "Átnéztem a jegyzeteimet, és próbáltam kitalálni egy illusztrációt, amit még nem szögeztem le."

"Igen, de mit mondtál magadnak, amikor leparkoltál az épület előtt?"

Eltartott egy pillanatig, amíg előhalásztam az emlékezetemből. "Örülni fogok, ha ennek vége, és hazamehetek." Kuncogtam a gondolatra. "Honnan tudad?"

"Én nem, de ez nem lep meg. Tudod, hányan gondolkodnak így, még azok is, akiket azért fizetnek, hogy ott legyenek, mint te? A rutin végül elsorvasztja az életet, bármennyire is jó."

"Szóval Jim kiábrándultsága jó dolog?" kérdeztem hitetlenkedve.

"Ahogy a tiéd is. Amikor rájössz, hogy a rutin, amibe belecsöppentél, nem járul hozzá érdemben ahhoz a vágyadhoz, hogy jobban megismerd Istent, hihetetlen dolgok történhetnek. Hétről hétre ugyanazt a programot végigülni megvisel. Nem fáradtál bele, hogy évről évre ugyanazoknak a kísértéseknek dőlsz be, ugyanazokat a megválaszolatlan imákat imádkozod, és nem látod semmi jelét annak, hogy egyre jobban meg tudnád különböztetni Isten hangját?".

"Igen, az vagyok." Még engem is meglepett, milyen gyorsan jött ki a válasz az ajkaim közül, és a vele járó frusztráció. "Akkor miért csináljuk?"

"A válasz erre, Jake, többet fog mondani magadról, mint az egyházzól. Egyelőre engedd meg magadnak, hogy őszintén beszélj a saját unalmadról és kiábrándultságodról. Ez az atya soha nem adta fel a vágyát, hogy megossza veled azt a barátságot, ami tizenhárom éves korodban veled volt".

"Azóta voltak más alkalmak is."

"Persze, de nem tartott sokáig, ugye? Ha így lett volna, nem kellett volna olyan embereket takargatni, mint Jim, és megnyugtató, de üres közhelyekkel erősíteni a lelkét. Az olyan embereket, mint ő, nem kellene elhallgattatni, mint akiknek nincs hitük. Inkább tapsoljunk nekik a bátorságukért, hogy a lelki életüket valami valóságos dologként kezelik. Ha az igazat megvalljuk, Jim őszintesége több hitről tanúskodik, mint a te kellemetlen érzésed."

"Mit tegyek, John? Azt az életet akarom, amiről beszélsz."

"Nem kell sokat várni tőled, Jake. Csak légy őszinte Atyával, és állj ellen a készítésnek, hogy visszabújj a burokba, és csendben elviseld az élettelenséget. A küzdelmed Isten Lelkének a te hívásodból fakad. Kérd, hogy bocsásson meg neked, amiért bármi mással helyettesítéd az ő szeretetének erejét, és hívd meg, hogy mutassa meg neked, hogy az iránta való jócselekedetekre irányuló szorgalmas erőfeszítéseid hogyan homályosítják el az irántad való szeretetét. Hagyd, hogy Isten tegye a többi. Ő majd magához vonz téged."

Ránéztem az órára, és tudtam, hogy mennem kell. "Sajnálom, de rohannom kell. Régen volt már, John, de most megpróbálok!"

"Jó. Hát nem lesz öröm újra abban a tudatban ébredni, hogy Isten minden nap szeret, anélkül, hogy ezt ki kellene érdemelned bármilyen igazságos cselekedettel a részedről? Ez az első szeretet titka. Ne próbáld meg kiérdemelni. Tudd meg, hogy elfogad és szeret, nem azért, amit Istenért tehetsz, vagy valahogy abban reménykedve, hogy méltó leszel az elfogadására, hanem azért, mert az a legnagyobb vágya, hogy a gyermekei közé tartozzon. Jézus azért jött, hogy elhárítson minden olyan akadályt, amely ezt megakadályozná".

Felálltam, hogy távozzak, és megragadtam John kezét. Megszorította az enyémet, és egy pillanatig tartotta. "Ez nem nehéz, Jake. Ebben a királyságban tényleg azt kapod, amit keresel. Ez a lényege az egésznek. Ha Istennel való kapcsolatot keresel, meg fogod találni."

"Akkor miért nincs nálam? Azt hittem, végig erre vágytam."

"Kétségtelen, hogy eleinte az lehetett volna. De ez fordítva is működik. Ha megnézed, hogy mire jutottál, akkor tudni fogod, hogy valójában mire vágytál!" Elengedte a kezemet.

A szavai olyan végérvényesen értek véget, és annyira sürgetett, hogy vissza kell mennem a találkozómra, hogy egyszerűen csak bólintottam. Akkor még fogalmam sem volt, hogy mire gondol.

"Remélem, még találkozunk."

"Ó, azt hiszem, fogsz... még időben."

Megköszöntem neki, búcsút intettem, és mivel elkéstem a találkozómról, futva indultam el a parkon keresztül. Mindig is lenyűgözött, hogy életünk legnagyobb utazásai mindig olyan egyszerűen kezdődnek, hogy nem is tudjuk, hogy elindultunk, amíg vissza nem nézünk az útra. Így volt ez velem is.

- 3 -

Ez a keresztény nevelés?

A Johnnal a parkban töltött rövid időm inkább frusztrálónak, mint hasznosnak bizonyult. Bár aznap izgatottan távoztam az új lehetőségek miatt, és a nap hátralévő részében már nem éreztem azt a stresszt, ami korábban eluralkodott rajtam, az izgalom hamar elszállt.

Nehezen emlékeztem mindenre, amit mondott, és száz kérdés jutott eszembe, amit szerettem volna feltenni neki. Az a tény, hogy ilyen rövid volt az időnk, és hogy nem volt hajlandó másképp intézkedni, feldühített. Egyébként is, ki volt ő? Lehet, hogy egy örült üldözött engem?

De nem viselkedett dühösen. Teljesen nyugodtan beszélgettem vele. Azokra a beszélgetésekre emlékeztetett, amelyeket apámmal folytattam, mielőtt öt évvel ezelőtt autóbalesetben elhunyt. Furcsa módon hasonló vonzalmat éreztem John iránt, bárki is volt. Ő táplálta bennem az éhséget, hogy jobban megismerjem Jézust, ami az eltelt hónapok alatt sem csökkent, bár erőfeszítéseim, hogy ezt az éhséget tápláljam, száználmasan kudarcot vallottak.

Ezt követően minden reggel, mielőtt a család többi tagja felébredt volna, negyvenöt percet szántam arra, hogy a Bibliát olvassam és imádkozzam. Bár minden nap hűségelem megtettem ezt, egyáltalán nem láttam különbséget. A

a munka és az otthon stressze gyorsan visszatért. Úgy tűnt, hogy egyik imámnak sincs hatása még azokra a dolgokra sem, amelyekért a legszorgalmasabban imádkoztam. Elbátortalanodtam, de ennek ellenére kitartó maradtam.

Reméltem, hogy mostanra újra összefutok Johnnal, de ez nem történt meg. Néhány hétig azon kaptam magam, hogy mindenhol őt keresem. Nem mentem be egy boltba, nem ettem egy étteremben, de még az utcán sem mentem anélkül, hogy ne fürkésztem volna minden embert, hátha ott van. Néha kiszúrtam valakit, aki eléggé hasonlított rá testalkatában vagy járásában ahhoz, hogy a szívem megdobbanjon. De ahogy közelebb értem, a reményeim újra és újra szertefoszlottak. Néhányszor még a parkban lévő padot is megnéztem.

Képzeld el, milyen meglepődtem öt hónappal később, amikor megláttam az ismerős arcát ott, ahol a legkevésbé számítottam rá - az egyik szentélyünk ajtajának gyémánt alakú ablakán keresztül. Vasárnap reggel volt, a legnagyobb istentiszteletünk idején, és én a legjobb, akármit-csinálnának- nélkülem- arccal sétáltam vissza a középső folyosón, miután éppen egy idegesítő zúgást szüntettem meg a legmodernebb hangrendszerünkben. Mindössze néhány, a színpad alatt bedugott vezeték rázogattam, de ez megtette a hatását.

Éreztem, hogy az emberek szemei engem figyelnek, ahogy felsétálok a folyosón, még akkor is, ha a lelkész éppen imádkozott. Lehajtottam a fejem, amíg a saját sorom közelébe nem értem, amikor egy gyors pillantást vettem a folyosóra. Ott állt. Nem lehetett eltéveszteni azokat a szemeket, és a szívem majdnem megállt, amikor felismertem őt.

Elsétáltam a megüresedett helyem mellett, és kicsúsztam a kétszárnyú ajtó másik felén. Ott állt homlokráncolva, és emlékszem, hogy arra gondoltam, milyen kínosan és oda nem illően néz ki az épületünkben. Nem tudom, miért éreztem így. Nem a ruhája miatt. Pólóinget és egy Dockers nadrágot viselt, ami több mint megfelelő volt a mi informális kaliforniai istentiszteleteinkhez. Voltak mások is, akik hasonló szakállal és hosszabb hajjal úgy néztek ki, mintha a hippy időkből maradtak volna meg. De ő valahogy nem illett ide.

"John, mit keresel itt?" Suttogtam.

Lassan felém fordult, mosolyogva nyugtázta jelenlétemet, majd visszafordult, hogy belenézzen. Néhány pillanat múlva végre megszólalt: "Gondoltam, megnézem, van-e egy kis ideje beszélgetni?"

"Hol voltál? Már mindenhol kerestelek." Csak bámult ki az ablakon. "Szívesen beszélgetnék, de most nem alkalmas az idő. A legnagyobb szertartásunk zajlik odabent."

Ezúttal nem fordult el az ablaktól: "Igen, észrevettem". Odabent hallottam, hogy a gyülekezet felállt, amikor az istentiszteleti csapat elkezdte játszani a következő dal bevezetőjét.

"Mit szólnál egy későbbi időponthoz? Szolgálat után?"

"Csak átutazóban vagyok, és gondoltam, megnézem, hogy vagy. Találtál válaszokat a kérdéseidre?"

"Nem tudom. Mindent megteszek, amit tudok. Az áhítatos életem tényleg kezd rendbe jönni, jobban, mint valaha."

A hallgatása elárulta, hogy nem válaszoltam a kérdésre. Arra gondoltam, hogy megvárhatom, amíg válaszol, de olyan kínos lett a helyzet, hogy nem tudtam megállni, hogy ne szólaljak meg újra. "Ó... nos... hogy is mondjam? Azt hiszem, hogy nem. Sőt, úgy tűnik, minél jobban próbálkozom, annál üresebbnek és frusztráltabbnak érzem magam. Egyszerűen nem tűnik úgy, hogy megéri az erőfeszítést."

"Jó - bólintott John, még mindig a szentélyt bámulva. "Akkor valami értékeset tanultál, ugye?"

"Mi?" Azt hittem, félreértett. "Azt mondtam, hogy nem működik. Tényleg nagyon igyekeztem, de úgy tűnik, semmi sem történik. Hogy lehet ez jó? Csak feldühít."

"Megértettem - válaszolta John, és ismét felém fordult. "Akarod tudni, hogy miért? Gyere, megmutatom neked."

Azzal megfordult, és a fejével intett, hogy kövessem, majd elindult a folyosó felé, amely az oktatási szárnyunkba vezet. Ahogy távolodott tőlem, visszapillantottam a szentélybe. Most már nem követhetem őt. Nekem abban a szolgálatban kellene lennem. Mi van, ha a hangrendszer megint elromlik? Mi van, ha...?

Most fordult a sarkon. Egyszer már elvesztettem így, nem igaz? Nem volt időm átgondolni a dolgot, átrohantam az előcsarnokon, hogy megtaláljam.

A sarkon befordulva majdnem elütöttem egy fiatal családot, akik a másik irányból jöttek. Bocsánatot kértem, amiért nekimentem, de úgy tűnt, nem veszik tudomásul. Az arcuk elolvadt a zavarban.

"Egyszer elkésünk - sóhajtott az asszony -, és nézd, kinek kell elkapnia minket - az egyik lelkésznek! Őszintén szólva, mi soha nem késünk el." A válla fölött láttam, hogy John megállt, hogy megvárjon. A falnak támaszkodott. és figyelte a cserénket. A szemöldöke felfelé ívelt, és az arcán megjelenő vigyor olyan volt, mint egy játékos "elkaptalak!".

Hirtelen úgy éreztem magam, mint az egyházi rendőrség. Két vasárnap előtt tettem egy nagy bejelentést arról, hogy mennyire fontos, hogy időben érkezzünk, hogy ne zavarjuk a többi istentiszteletre járókat azzal, hogy későn érkezünk. Éreztem, hogy John füle a beszélgetésünkre figyel.

"Útközben defektet kaptunk - ajánlotta fel a férj.

"Szerencsés vagy. Ma nem osztok késési cédulákat." Nevettem, remélve, hogy elsimítom az ő és az enyém kínos helyzetét. "Csak örülök, hogy itt vagy." Megöleltem mindkettőjüket, és visszasétáltam velük a szentély ajtajához. Ahogy kinyitottam őket, egy jegyszédő megfordult, hogy segítsen nekik helyet találni.

Átrohantam az előcsarnokon, és felfelé fordultam a folyosón az oktatási szárny felé. Ott állt a vasárnapi iskola hirdetőtáblája előtt, a szeme a táblán ívelt, követve a három hüvelykes betűket, amelyek az állt: **BOLDOG VOLTAM, AMIKOR AZT MONDTÁK NEKEM, MENJÜNK AZ ÚR HÁZÁBA.**

"Ez mit jelent?" Kérdezte, miközben egy képzeletbeli szívárványt rajzolt a mutatóujjával a szavakat követve.

"Hogy élvezzük az Isten jelenlétét." A hangom önkéntelenül felemelkedett a végén, amitől a válaszom inkább kérdésnek hangozott.

"Jó válasz. Miért van itt?"

"Ez a keresztény nevelés küldetésnyilatkozatunk." Válaszoltam, próbáltam közömbösnek tűnni, de tudtam, hogy valamire céloz. Csak abban nem voltam biztos, hogy mire.

"Olyan légkört próbálunk teremteni, ahol a gyerekek tényleg szívesen járnak az órákra."

"És 'az Úr háza', ez az épület lenne az?" A folyosó két végére mutatott.

Hoppá. Nem tetszett, hogy ez hova vezet. Egy kis szünet után így válaszoltam: "Hát persze, mindannyian tudjuk, hogy ennél valami nagyobbat jelent." Kétségbeesetten kerestem itt egy helyes választ, de az volt a nyugtalanító érzésem, hogy nincs egy sem az arzenálomban.

"De mit gondolnak azok, akik ezt olvassák?"

"Valószínűleg úgy értelmezik, hogy a mi templomunkba jönnek."

"Azt akarod, hogy ezt gondolják?"

Úgy döntöttem, ha nem válaszolok, akkor továbblépünk. De ő megint tovább hagyta a csendet, mint ameddig el tudtam volna viselni. "Azt hiszem, igen."

"Nem veszed észre, hogy az evangéliumban az a legerősebb dolog, hogy megszabadít minket attól a felfogástól, hogy Isten bármely épületben lakik? Egy olyan nép számára, amely a templomi istentisztelet rítusaiban merült el, ez vagy nagyszerű, vagy szörnyű hír volt. A követői úgy gondolták, hogy ez nagyszerű. Többé nem kellett úgy gondolniuk Istenre, mint aki a templom rejtekében rejtőzködik, és csak különleges emberek számára, kiválasztott időpontokban áll rendelkezésre".

Szomorúságot éreztem a hangjában, és egy pillanatra

elhallgattam. "Akkor tehát, Jake, ha nem ez az épület, akkor

hol van Isten háza?"

"Mi vagyunk." Megráztam a fejemet, hogy milyen hülyén nézett ki most nekem ez a jel. Vajon John tudta-e, hogy ez az én ötletem volt? Biztosan nem akartam elmondani neki.

"Akkor hogyan mehet valaki magához?" Csalódottan felsóhajtott. "Emlékszel, mit mondott István, közvetlenül azelőtt, hogy köveket szedtek fel, hogy megöljék?" "A Magasságos nem lakik emberi kéz által épített házakban. Ekkor fordultak ellene. Ez Jézus kihívására emlékeztette őket, hogy lerombolja a templomot, és ő három nap alatt újjáépíti. Az emberek nagyon érzékenyek tudnak lenni az épületeikre, különösen, ha azt hiszik, hogy Isten lakik bennük."

Nem mondtam semmit, csak egyetértően bólintottam. "És

örülnek, amikor jönnek?"

Eltartott egy pillanatig, amíg rájöttem, mire gondol. "Reméljük. Szörnyen sok munkába járunk."

"Úgy tűnik, hogy igen." John tekintete végigpásztázta a hirdetőtáblát, amelynek szélein képzési szemináriumokról, személyzeti értekezletekről, osztályfoglalkozásokról szóló hirdetmények, valamint kellékkérő nyomtatványok heverték.

"Egy minőségi program sok munkát igényel."

"Kétségtelenül. És egy cseppnyi büntudat sem, a manipulációról nem is beszélve." Követtem a tekintetét a tanártoborzó plakátunk közepére. Az egész színes ábrázolás egy punkruhás tinédzsert ábrázolt egy éjszakai városi utcán. A bal oldalon nagy betűkkel lefelé az állt. "Bárcsak valaki szakított volna rá időt, hogy tanítsa őt Jézusról. Jelentkezzen önkéntesnek még ma."

"Büntudat? Manipuláció? Nem akarjuk, hogy bárki is bűnösnek érezze magát, csak tényeket közlünk."

Megrázta a fejét, és elindult a folyosón. Visszapillantottam a folyosón a szentély felé, mert tudtam, hogy ott kellene lennem. Ehelyett azonban gyorsan úgy döntöttem, hogy jobb, ha Johnnal maradok, aki már egy másik folyosóra kanyarodott.

Ahogy befordultam a sarkon, hallottam a gyerekek énekét,

Mindannyian a helyünkön vagyunk, ragyogóan

ragyogó arccal Jó reggelt nektek! Jó reggelt

nektek!

John bekukucsált a félig nyitott ajtón. Első osztályosok sorai ültek a tanárral szemben a miniatűr székeiken. Ahogy a dal véget ért, sok volt a vonaglás, a bökdösődés és a nevetés. Egy élénk kék pulóvermellénybe öltözött fiú megfordult, hogy kinyújtsa a nyelvét az egyik lányra. Amikor ezt megtette, meglátta, hogy mi őt nézzük, és azonnal visszafordult, és úgy tett, mintha odafigyelne.

A tanárnőt nem láthattuk a kilátóhelyünkről, de hallottuk a jobb oldalunkról kiabáló, könyörgő hangját.

"Mondjuk el az emlékversünket - kiáltotta. "Gyerünk! Nyugodjatok meg, különben később nem lesz uzsonna." Úgy látszik, a fenyegetés hatásos volt, mert a teremben csend lett.

"Ki ismeri az emlékversüket?" Az egész osztályban felemelkedtek a kezek. "Mondjuk el együtt. Örültem, amikor azt mondták nekem" - a staccato hangok nem változtattak a hangmagasságon. "Menjünk az Úr házába, 122. zsoltár első verse". A legtöbb hang elhalkult az utalás miatt, kivéve egy lányt, aki azt akarta, hogy mindenki tudja, hogy tudja.

"És mit jelent ez?" - kiáltotta a tanár a növekvő zaj fölött.

Két kéz lőtt fel, az egyik ugyanaz a lány volt, aki olyan hangosan ismételte az utalást. "Sherri, mondd el nekünk!" "Ez az én lányom" - suttogtam Johnnak.

A lány felállt. "Ez azt jelenti, hogy örömmel jöjjünk a templomba, mert itt lakik Isten." "Így van" - mondta a tanárnő, miközben éreztem, hogy az arcom kipirul a szégyentől.

Megvonta a vállamat, amikor John megfordult, hogy játékosan rám mosolyogjon. Aztán hangtalanul mormogott két szót: "Működik." A mosoly az arcán kihúzta a dugót a zavaromból. Annyira világossá tette, hogy nem azért van itt, hogy megszégyenítsen.

Amikor mindketten visszafordultunk az osztály felé, a tanárnő éppen főlíából készült aranycsillagokat osztogatott a gyerekeknek, hogy felragasszák őket a falon lévő táblára. Ezeket olyan dolgokra használtuk, mint a jelenlét, az emlékvers, és ha a gyerekek elhozták a Bibliájukat. Az osztályban káosz uralkodott, ahogy a gyerekek megkapták a csillagokat, egymást kerülgetve keresték a nevüket a táblán, majd a helyükre nyalogatták a matricákat.

Amikor az osztály visszaült a helyére, a tanár odament a táblához, és mutatott néhány sorra. "Nézzétek, mennyi csillag van Bobby-nál. Sherri is jól teljesít, ahogy Liz és Kelly is. Ne feledjétek, az öt legjobb szupersztár a negyedév végén különdíjat kap. Úgyhogy dolgozzunk keményen. Győződjétek meg róla, hogy minden héten eljöttök, hozzátok magatokkal a Bibliátokat, és dolgozzatok a memória-verseteken."

"Listát készíteni és kétszer ellenőrizni?" John halkán énekelt. Egy percbe telt, mire rájöttem, hogy ez egy Mikulás-dal volt, nem a miénk. "Eleget láttál?" - kérdezte felém fordulva.

"Mi? Ó, én. Én csak figyelek téged. Már tudom, mi folyik odabent."

"Nem vagyok benne biztos, hogy tudod." John elfordult az ablaktól, és egy kicsit tovább sétált a folyosón, végül megállt a szökőkút mellett. Jobb karját keresztbe fonta a mellkasán, bal könyökét a mellkasára támasztotta, bal kezével pedig a lefelé fordított homlokát masszírozta.

"Jake, nem láttad azt a fiút, aki a lányod mellett ült rövidnadrágban és világossárga pólóban?"

"Nem, nem konkrétan."

"Nos, nem vagyok meglepve. Igazából nem volt mit nézni. Nem csapott semmi zajt, csak ült ott lehajtott fejjel és összefont karokkal."

"Ó, tudom, kiről beszélsz. Ez biztos Benji."

"Benji. Észrevetted, hogy egy szót sem tudott a memóriaversből, és még a csillagért sem ment fel, amit csak azért érdemelt ki, mert ma eljött?"

"Nem, én nem."

"Mit gondolsz, hogy érezte magát mindezek után?"

"Remélem, ez arra készítette, hogy jobban akarja csinálni; hogy hozza magával a Bibliáját, hogy gyakrabban jöjjön, és hogy megjegyezze a verseit. Így motiváljuk a gyerekeket. Mindenki ezt csinálja. Jó célt szolgál."

"De hogyan fog valaha is versenyezni... Sherri, ugye? A szülei is annyira támogatják, mint te?"

"Neki csak az anyukája van, az apukáját soha nem látta. Keményen dolgozik, és nagyon szereti őt, de tudod, milyen nehéz lehet az egyedülálló szülői lét. Magam sem tudom elképzelni."

"Gondolod, hogy Benji felbátorodva elmegy?"

"Ebben reménykedünk." Benjire gondoltam, aki ott ült azzal a távolságtartó tekintettel, amit már annyiszor láttam. "De azt hiszem, azt kell mondanunk, hogy nála még nem vált be, bár a többi gyerek többségénél működik. Nekünk van az egyik legsikeresebb gyerekmisziónk a városban."

"Azt akarod mondani, hogy Sherri érzései felérnek Benji szégyenével?"

Próbáltam válaszolni a kérdésére, de nem jutott eszembe semmi, ami nem hangzott volna hihetetlenül

hülyén. "Jártál vasárnapi iskolába, Jake, amikor fiatal voltál?"

"Igen. A szüleim szó szerint a templomban neveltek minket. Még egy Bibliát is nyertem, mert egy három hónapos versenyen 153 bibliai igeverset memorizáltam."

John szemei felpattantak. "Tényleg? És mi készítetett erre?"

"A győztes egy vadonatúj Bibliát kapott."

"És gondolom, valószínűleg nem is volt rá szükséged."

Egy pillanatra megálltam, és eszembe jutott, hogy a szüleim nem sokkal azelőtt vettek nekem egy Bibliát. Hajtottam a fejem, és zavartan hunyorítottam rá a szemem, mintha azt akarnám mondani, honnan tudad?

"Akik általában nyernek, azoknak nincs szükségük a díjra."

"Volt egy másik Bibliám is, de ez különleges volt.

Megnyertem." "Százötvenhárom? Az nagyon sok vers."

"A memorizálás mindig is könnyen ment nekem. Csak néhányszor átolvasok egy verset, és máris megvan. Tényleg nem volt nehéz. A legtöbb verset reggel, a templom előtt memorizáltam."

"Hány verset tudott megjegyezni a második helyezett?"

"Körülbelül 35-öt, ha jól emlékszem. Tényleg leköröztem őket."

"És azt hiszed, hogy mindez a lelki buzgalom egészséges megnyilvánulása?" Hát, most, hogy megkérdőjelezed... - gondoltam, de hallgattam.

"Mit nyertél még?"

"Amikor 10 éves lehettem, kaptam egy aranyozott kitűzőt, amiért két évig folyamatosan jártam a vasárnapi iskolába. A lelkész adta át nekem egy vasárnap reggel az egész gyülekezet előtt. Hallanod kellett volna a tapsot. Soha nem fogom elfelejteni, milyen különlegesnek éreztem magam."

"Adott neked valamit, amiért érdemes élni,

nem igaz?" "Hogy érted ezt?"

"Hát nem erre vágysz azóta is, arra az érzésre, hogy különleges vagy?"

Olyan volt, mintha egy fátylat emeltek volna le a szememről. A legtöbb döntésemet mások elismerésére és megbecsülésére vágyva hoztam. Imádtam az emberek elismerését, és gyakran fantáziáltam róla. Ha az igazat megvallom, valószínűleg ez volt a legerősebb vonzerő, amiért otthagytam az ingatlanügynöki állásomat, és elvállaltam egy lelkészi állást, ahol előtérbe kerülhettem, ismert és elismert lehettem. "Az az egy pillanat okozta mindezt?"

"Természetesen nem. Rengeteg ilyen pillanat volt, amelyek felfedték és táplálták azt a vágyat, ami már egészen idelent megvolt benned." A mellkasomra mutatott. "Ki ne szeretné, hogy szeressék és értékeljék? Könnyű ezt használni, amikor jó dolgokra akarod motiválni az embereket. A nagyobb kérdés az, hogy az a sok memorizálás és jelenlét segített-e abban, hogy jobban megismerd Atyát?"

"Mi a könnyebb számodra, az Atyával való kapcsolatra törekedni, vagy a személyes siker érzésére? Ez az igazi próba. Nekem úgy tűnik, nem lennél ennyire kétségbeesett, ha valóban megtanított volna arra, hogyan ismerd meg az Atya szeretetét. Ehelyett annyira el vagy foglalva azzal, hogy mindenki elismerését keresed, hogy nem veszed észre, hogy már megvan az övé."

"Hogy érted ezt? Hogyan kaphatnám meg a jóváhagyását, amikor még mindig így küzdök?"

"Mert rossz dologért küzdesz. Azt hiszed, hogy kiérdemelheted Atyád elismerését. Nem azáltal kapunk jóváhagyást, amit mi tehetünk, hanem amit Ő tett értünk a kereszten. Őszintén szólva, Jake, nincs egyetlen dolog sem, amit ma megtehetnél azért, hogy jobban szeressen; és nincs egyetlen dolog sem, amit megtehetnél azért, hogy kevésbé szeressen. Ő egyszerűen csak szeret téged."

"Az ebben a szeretetben való biztonságod fog megváltoztatni téged, nem pedig az, hogy küzdesz azért, hogy kiérdemeld."

A szemem könnybe lábadt. Valami olyasmit szabadított fel, amire korábban sosem gondoltam.

"Szóval minden erőfeszitésem hiábavaló?"

"Ha arra irányulnak, hogy megpróbálja elérni, hogy jobban szeressen téged, akkor igen. Ha soha többé nem adnál tanácsot másnak, vagy nem tanítanál másnak, Jake, akkor sem szeretne téged kevésbé."

Micsoda? Elakadt a szavam. Hinni akartam neki, de épp most kérdőjelezett meg mindent, amiért valaha is dolgoztam. Bár ez megmagyarázná, hogy miért maradtak oly sokszor alul az erőfeszitéseim, fogalmam sem volt, hogyan fogadjam el, amit az imént mondott. Tényleg ki akartam érdemelni azt, amit ő már adott?

Néhány pillanat múlva John ellökte magát a faltól, és elindult tovább a folyosón, én pedig elfoglaltam a helyem mellette.

"Emlékszel arra a reggelre, amikor megkaptad a jelenléti ívet? Ha az a lelkész igazán szeretett volna téged, tudod, mit mondott volna? 'Hölgyeim és uraim, szeretnénk bemutatni egy fiatal embert, aki most töltötte be azt a két évet, hogy soha nem hiányzott a vasárnapi iskolából. Szeretnénk imádkozni érte, mert ez azt jelenti, hogy a családja prioritásai annyira elborultak, hogy az elmúlt két évben soha nem mentek együtt nyaralni. Ez azt jelenti, hogy valószínűleg akkor jött ide, amikor beteg volt, és otthon kellett volna pihennie. Ez azt jelenti, hogy egy ilyen aranyozott csecsebecsét és az önök jóváhagyását megnyerni fontosabb számára, mint a testvérüknek lenni. És a jelenléte egyetlen nappal sem fogja közelebb vinni őt Istenhez.'"

"Ez talán egy kicsit durva volt" - ellenkeztem.

"És egy csapda, természetesen, Jake. De ha így lenne, talán nem törekednél a jóváhagyásra, ami sokkal inkább elvonja a figyelmedet Istentől, mint hogy megnyílj előtte."

"Azt akarod mondani, hogy a jóváhagyás felhasználása Sherri jutalmazására nem csak Benjinek árt, hanem Sherrinek is?"

Mutatóujjával a levegőbe bökött, mintha egy képzeletbeli gombot akart volna megütni. "Bingo! Tudtad, hogy a vasárnapi iskolában felnövő gyerekek több mint 90%-a elhagyja a gyülekezetet, amikor elköltözik a szülői háztól?"

"Ezt már hallottam. Az állami iskolákat okoljuk ezért, amelyek elszakítják a gyerekeket a hitüktől". John hitetlenkedve emelte fel a szemét. "Tényleg? Ez aztán kényelmes."

"Nos, mi megteesszük a magunkét" - mondtam védekezően. "Több szempontból is, mint amit eddig láttál."

"Szóval azt mondd, hogy mindent, amit rosszul tanultam Istenről, a vasárnapi iskolában tanultam." Hallottam a gúnyt és a csalódottságot a saját hangomban.

"Nos, nem egészen. Nem mondtam, hogy minden rossz."

"Hogy lehet ez? Mi tanítjuk a gyerekeket Istenről és a Bibliáról, és arról, hogyan legyenek jó keresztények." A hangom elhalkult, amikor rádöbbsentem, hogy az Istenről való tanulás és az, hogy mit jelent jó kereszténynek lenni, nem ugyanaz, mint megtanulni vele járni.

"Azt akarom, hogy lássátok, hogy az itt lévő csodálatos dolgokat egy vallási kötelezettség rendszere fűzi át, amely mindezt eltorzítja. Amíg ezt nem látjátok, addig soha nem fogjátok megtudni, mit jelent az Atyával járni."

"Miért?"

"Túl sokat tett azért, hogy megszabadítson tőle, hogy megjutalmazza. Bizonyára minden más az életedben a teljesítményen alapulhat, de a vele való kapcsolat nem. Nem azon alapul, amit mi teszünk, hanem azon, amit ő tett."

"Szóval túlságosan igyekeztem, ezt akard mondani? Ezért nem működnek az erőfeszítéseim? Nem kell tennünk a magunkét?" Visszanéztem Johnra.

"Nem egészen - mondta John egy enyhe kuncogással az orra alatt. "De közel jársz hozzá. Az, hogy olyan kapcsolatot próbálsz kiérdemelni, amit soha nem fogsz kiérdemelni. A férfiak és a nők talán elismerést adnak neked a Szentírás bemagolásáért vagy az istentiszteleteken való részvételért, de ezek soha nem lesznek elégségesek ahhoz, hogy kiérdemelj egy kapcsolatot. Ráadásul nem azért törekszel rájuk, mert meg akarod ismerni Istent, hanem mert azt akarod, hogy az emberek azt higgyék, hogy lelki ember vagy. És tudod mit? Ez az, amit ebből kihozol."

"Szóval erre gondolt Jézus, amikor azt mondta, hogy a farizeusok azért tettek dolgokat, hogy mások lássák őket, és így kapták meg a jutalmukat. De én nem ezt akarom igazán."

"Jó. Nem látod, hogy az ösvény, amelyen jársz, nem ott vezet, ahol neked mondták? Mások szemében jó keresztény leszel tőle, de őt nem ismerheted meg tőle." John nem úgy tűnt, mintha egy bizonyos helyen járna. Céltalanul sétáltunk el tantermek és időnként egy-egy, a folyosókon rohanó ember mellett. Annyira belefeledkeztem a beszélgetésünkbe, hogy észre sem vettem, milyen furcsán néznek ránk az emberek. Ezért később még megfizetnék.

"Tehát lehetek hihetetlenül keresztény, amennyire mindenki körülöttem, és elmulasztom az igazi szívét?"

"Hát nem ott vagy? Nézd meg ezt a hatalmas programot itt. Nézd meg ezeket az épületeket, a gyerekek igényeit és a gépezet igényeit. Mire van szüksége a létezéshez?"

"Nyilvánvaló, hogy emberek és pénz kell hozzá, és a spiritualitás aurája, azt hiszem."

"És ezt jutalmazza, nem igaz? Hogyan maradhatsz itt jó hírű tag?" "Következetes látogatás,

adakozás és nem élsz nyilvánvaló bűnben."

"Minden bűn?"

"Hogy érted ezt?"

"Hát nem tudom, hogy itt hogy van, de többnyire vannak olyan bűnök, amiket egyáltalán nem szabad - általában szexuális bűnöket, vagy olyasmit tanítanak, ami a vezetőknek nem tetszik. De más, ugyanolyan romboló hatásúakat figyelmen kívül hagynak, mint például a pletykázkodás, az arrogancia vagy mások elítélése. Néha ezeket még meg is jutalmazzák, mert ezeket arra tudjuk használni, hogy az embereket arra készítsük, hogy úgy viselkedjenek, ahogy mi akarjuk".

Még a bűnértetünk is szelektív volt. Most már láttam. Ismertem olyan embereket, akik képesek voltak kihasználni a rendszert a saját hasznukra, még akkor is, ha ez másoknak ártott. Én magam is megtettem.

"Hát nem érdekes, hogy egy rendszeresen összejövő embercsoportban előbb-utóbb kialakul egyfajta testületi szellem, egészen odáig, hogy az emberek hogyan öltözködnek, hogyan beszélnek, milyen reakciókat engednek meg, és milyen dalokat szeretnek énekelni. Nem elég világos itt, hogy mit jelent jó kereszténynek lenni, és nem nagy része ennek az, hogy nem keltünk hullámokat, vagy nem teszünk fel olyan kérdéseket, amelyek miatt az emberek kényelmetlenül érzik magukat?"

Ezt jól mondta.

"Az egyik legjelentősebb lecke, amit Jézus tanított a tanítványainak, az volt, hogy ne keressék Isten életét a rituálék és szabályok rendszerében. Nem azért jött, hogy felújítsa a vallásukat, hanem hogy kapcsolatot ajánljon nekik. Vajon a szombati gyógyulások és a róluk szóló feljegyzések csak véletlenek voltak, hogy akkor több beteg embert talált? Természetesen nem! Azt akarta, hogy a tanítványai tudják, hogy az emberek szabályai és hagyományai az Atya erejének és életének útjába állnak.

"És ez is eléggé magával ragadó tud lenni, mert mindannyian azt tesszük, amit teszünk, mert azt hisszük, hogy Istennek tetszik. Nincs olyan erős börtön, mint a vallási kötelesség. Még akkor is foglyul ejt bennünket, amikor a vállunkat veregetjük. Tegnap elsétáltam egy zsinagóga mellett, és a rabbi kijött, és megkérdezte, hogy bemehetnék-e, és felkapcsolhatnék-e neki néhány lámpát. Valaki elfelejtette előző nap, és ő maga nem tudta megcsinálni anélkül, hogy megszegte volna a szombatot."

"Ez elég buta, nem igaz?"

"Számodra talán az, és így tűnhet neki néhány szabályod és szertartásod?" "Néhányat

az enyémekek közül? Én semmi ilyesmit nem csinállok a szombattal kapcsolatban."

"Persze, hogy nem, de mi lenne, ha egy hónapig kihagynád a vasárnap reggeli istentiszteletet - csak otthon maradnál; vagy a tizedet a szegényeknek adnád ahelyett, hogy az adománytálcába tennéd?"

"Ezek ugyanazok?" John

bólintott.

"Igen, de ezeket a dolgokat nem azért teszem, mert azt gondolom, hogy törvényesek, hanem mert szabad vagyok."

"A rabbi nem mondana mást. De ha őszinte lennél, akkor belátnád, hogy azért teszed ezeket, mert úgy hiszed, hogy ezáltal elfogadhatóbbá válsz Isten előtt, és kedvezőbbé válik számodra. Ha nem tennéd őket, büntudatod lenne."

Akkor még nem értettem a szavainak minden következményét, de tudtam, hogy igaza van. Amikor a gyülekezetünkben néhány éve megszűntek a vasárnap esti istentiszteletek, az nagyon zavart. Életemben gyakorlatilag minden vasárnap este templomba jártam, és két évbe telt, mire büntudat nélkül tudtam otthon ülni, vagy valamilyen közösségi időt terveztem a gyülekezetben lévő emberekkel, hogy produktívnak érezzem magam.

"Ezért nem tudsz soha megnyugodni, Jake. Fogadok, hogy még a szabadnapodon is nehezen tudsz csak úgy semmittevéssel foglalkozni. Bűnösnek érzed magad, ha azt hiszed, hogy vesztegeted az idődet."

Miközben a szavai beivódtak, az egyik osztályból egy másik dal csendült fel a folyosón. Ó,

vigyázz kis szemecskék, mit látsz.

Ó, vigyázz kis szemecskék, mit látsz.

Mert az Atya odafentről szeretettel néz lefelé,

Ezért vigyázzatok kis szemecskék, mit láttok.

"Ez a legrosszabb - mondta John, és nyilvánvaló fájdalomában megrázta a fejét. "Utálok hallgatni, ahogy a kisgyerekek éneklék ezt a dalt."

Egy pillanatig nem értettem, miről beszél. A dal ismerős volt. Gyerekkorom óta énekeltem, és a saját gyerekeimnek is megtanítottam, mert ők is szívesen eljátszották. Emellett reméltem, hogy a tudat, hogy Isten mindent lát, segíteni fogja őket abban, hogy helyes döntéseket hozzanak. "Azt mondod, hogy valami baj van ezzel a dallal?"

"Mondd meg te."

"Nem tudom. Az Atya irántunk érzett szeretetéről szól, és arról, hogy meg akar minket óvni a

gonosz cselekedetektől." "De mi lesz belőle abban a dalban?"

"Nem tudom, mire akarsz kilyukadni."

"Olyan csodálatos szavakat vesz, mint az "Atya" és a "szeretet", és Istent isteni rendőrré változtatja, aki a hirdetőtábla mögött várakozik a radarpisztolyával. Ki akar egy ilyen Atyához közel kerülni? Nem tudjuk szeretni azt, amitől félünk. Nem ápolhatunk kapcsolatot olyasvalakivel, aki állandóan ellenőrzi a teljesítményünket, hogy megbizonyosodjon arról, hogy az elég megfelelő-e ahhoz, hogy megérdemeljük a barátságát. Minél inkább a saját szükségleteidre és kudarcaidra koncentrálsz, annál távolabbinak fog tűnni számodra az Atya. A büntület teszi ezt. Eltaszít minket Istentől a szükség idején, ahelyett, hogy lehetővé tenné számunkra, hogy hozzá fussunk, előadva legnagyobb kudarcainkat és kérdéseinket, hogy megkaphassuk irgalmát és kegyelmét. Most Istent és az ő büntetését hívtuk segítségül, hogy alátámasszuk azt az érzésünket, hogy mit jelent jó kereszténynek lenni.

"Látsz itt egy Atyát, aki megérti a bűnre való hajlamunkat, aki tudja, milyen gyengék vagyunk, akinek szeretete a bűnösségünkben akar találkozni velünk, és át akar alakítani minket, hogy a gyermekeivé váljunk, nem a mi erőfeszítéseink alapján, hanem az övéi alapján."

"Nem hiszem, hogy valaha is gondoltam volna erre."

"Ó, igen, így van. Minden alkalommal, amikor énekelted, olyan dolgokra gondoltál, amiket a szemed látott és a füled hallott, és amiket Isten helytelenítene. Rosszul érezted magad tőle, de a rossz érzés nem tett téged jobbá. Tehát intellektuálisan még mindig Atyád szeretetére gondolsz, de intuitíve eltávolodtál tőle. Ez a legrosszabb dolog, amit a vallás tesz. Ki fog közeledni Istenhez, ha mindig a legrosszabb pillanataiban próbálja elkapni az embereket, vagy mindig megbünteti őket a hibáikért? Túl gyengék vagyunk egy ilyen Istenhez. A büntületot arra használjuk, hogy az emberek viselkedését hozzáigazítsuk, és soha nem vesszük észre, hogy ugyanaz a büntületot távol tartja őket Istentől."

Ismét az előcsarnokba érkeztünk. John megállt, és hátradőlt a falnak dőlve. Egy pillanatig ott álltam mellette. "Nem csoda, hogy állandóan ellenőrizzük az embereket, bátorítjuk őket, hogy helyesen cselekedjenek, és ritkán fordítunk időt arra, hogy segítsünk nekik megérteni, mit jelent egy olyan Atyához kapcsolódni, aki mindent tud róluk, és mégis teljesen szereti őket".

Bólintott. "Ezért olyan fenyegető Jézus halála azok számára, akiket vallási kötelességtudatban neveltek. Ha elegendő volt belőle, és rájöttél, hogy ez önmagában nem nyithatja meg az ajtókat a kapcsolathoz, amelyért a szíved kiált, akkor a kereszt volt a legnagyobb hír mind közül. Ha viszont a megélhetésed vagy a státuszodat a rendszerben kerested, a kereszt botrányt jelentett. Most már szeretve lehetünk anélkül, hogy bármit is tennénk érte."

"De nem fognak az emberek ezzel visszaélni, hogy saját magukat szolgálják ki?"

"Természetesen, de attól, hogy az emberek visszaélnék valamivel, még nem lesz rossz. Ha önmaguknak akarnak élni, nem számít, hogy valamiféle hamis kegyelemre hivatkoznak. De azoknak az embereknek, akik valóban meg akarják ismerni Istent, ő az egyetlen, aki kinyithatja az ajtót."

"Ezért volt olyan eredménytelen az elmúlt néhány hónapom?"

"Pontosan. A veled való kapcsolat az ő ajándéka, szabadon adott. A kereszt lényege az volt, hogy ő megtehesse értünk azt, amit mi magunk soha nem tudnánk megtenni. A kulcs nem abban rejlik, hogy mennyire szereted őt, hanem abban, hogy ő mennyire szeret téged. Ez benne kezdődik. Tanuld meg ezt, és a kapcsolatotod növekedni fog."

"Akkor a legtöbb, amit itt csinálunk, hihetetlenül félre van vezetve. Mi történne, ha mindezt abbahagynánk?"

Mostanra visszatértünk a szentélyhez, és a záró ének betöltötte az előcsarnokot, amikor a jegyszedők kinyitották az ajtókat, hogy a gyülekezet kiléphessen. Ilyen sokáig voltam távol?

"Tényleg nem ez a kérdés, ugye Jake? Én az Élő Istennel való kapcsolatodról beszélek, nem pedig ennek az intézménynek a megjavításáról. Persze, hogy drasztikus változás lenne. Ahelyett, hogy műsort rendeznénk, azért gyülnénk össze, hogy megünnepeljük az Ő munkáját a népe életében. Ahelyett, hogy azt találnánk ki, hogyan lehetne az embereket rávenni, hogy jobban cselekedjenek...

"Keresztény", segítenénk az embereknek, hogy jobban megismerjék Jézust, és hagyjuk, hogy belülről kifelé megváltoztassa őket. Ez forradalmasítaná az egyház életét és az emberek életét. De ez nem ott kezdődik - mondta a szentély ajtaja felé mutatva -, hanem itt - kopogtatta meg magát a mellkasán.

Az egyik jegyszedő odanézett, és meglátott engem. "Jake, hát itt vagy. A lelkész úr keresett téged az istentisztelet alatt. A hangrendszer folyton elromlott, és ő folyton téged hívott."

"Ó, a francba!" Nyögtem. "Mennem kell" - mondtam Johnnak, miközben kirohantam az ajtón, egy lépéssel megelőzve az emberiség áradó folyóját.

Nem tudtam, mi történt ezután Johnnal, de azt tudtam, hogy a saját életemben és a vasárnapi iskolai hirdetőtáblán is változásoknak kell történnie.

- 4 -

Miért nem váltak be az ígéreteid?

Utálok reggel 6-kor felkelni egy reggeli megbeszélésre, és azt látni, hogy a többiek nem jönnek

el. Végül is ez egy elszámoltathatósági csoport.

Öten hoztuk létre egy hat hónappal ezelőtti férfi lelkigyakorlat után, ahol megígértük, hogy számon kérjük magunkon, hogy jó férjek, elkötelezett apák és elkötelezett hívők legyünk. Az első néhány hét után a részvétel szórványos volt, de ma csak egy másik férfi jelent meg, és ő legalább két hónapja nem volt találkozáson. Valójában már lemondtunk róla.

Bob Miller, az egyik tanácsstagunk csak utána jött el hozzám, hogy elmondja, hogy ő és Joyce különváltak. Reméltem, hogy Gil Rodriguez is megjelenik, mert ő volt az egyetlen, akivel beszélhettem a gyülekezetben egyre súlyosbodó problémáimról, amelyekért leginkább Johnt okoltam.

Így ahelyett, hogy felszabadultam volna, egész idő alatt Bob különválásáról beszéltem. Ő volt több mint 30 éve házasok Joyce-szal, három gyermeket neveltek fel, és egészen addig a pillanatig azt hittem, hogy ők az egyik mintapárunk. Mivel Bob volt az egyik tanácsstagunk, tudtam, hogy ez rossz fényt fog vetni a gyülekezetünkre.

Joyce véletlenül pornográfiára bukkant a számítógépén, és annyira megalázó volt, hogy követelte, hogy távozzon. Biztos voltam benne, hogy tévedés történt, de Bob biztosított róla, hogy nem. Ez egy harc volt a fiatalabb éveiből, amit látszólag maga mögött hagyott. "Az internet egyszerűen túl könnyűvé tette" - vallotta be. Nem kellett megkockáztatnia, hogy nyilvánosan kölcsönözzön ki egy videót vagy vásároljon egy magazint.

Beszélgetésünk közben folyton nevetést hallottam a válaszfal túloldalán, az étterem egy másik részében. Emlékszem, arra gondoltam, hogy a nevetés mennyire nem illett össze az előttem zajló gyászal. Hogy merészel valaki ennyire jól szórakozni ilyenkor reggelente olyan emberek között, akiknek ennyi fájdalom van!

Mindent megpróbáltam, ami csak eszembe jutott, hogy segítsek Bobnak megjavítani, de azt mondta, hogy ez lehetetlen. A legutóbbi incidens nem az egész probléma volt. A házasságuk folyamatosan haldoklott, mióta a gyerekek elmentek otthonról, és ez csak az utolsó csepp volt a fájdalmas incidensek hosszú sorában. Végül kifutottunk az időből, mert Bobnak el kellett mennie dolgozni.

Felálltunk, és a pénztárhoz sétáltunk, hogy kifizessük a csekkeket. Forrtam a dühtől a többi sráca, amiért nem jöttek el, és Bobra, amiért ilyen idióta volt. Ahogy a pénztárnál a pincérnőtől visszakaptam a visszajárót, felnéztem, és egy ismerős arcot láttam kijönni a mosdóból. Már majdnem két hónap telt el a vasárnapi iskolaszárnyon tett túránk óta. A tekintetünk találkozott, és ő is őszintén meglepettnek tűnt, akárcsak én.

"John? Mit keresel itt?"

Széles mosoly ült ki az arcára, és kuncogva válaszolt: "Jake, hogy vagy?". Odajött hozzám, és kezét fogott velem.

Próbáltam bemutatni Bobnak, de nem tudtam John vezetéknevét. "Bob, ő itt John, egy barátom, akivel néhány hónapja találkoztam." John felé fordulva hozzátettem. "Sajnálom, nem tudom, hallottam-e már a vezetéknevét."

"John elég jó - mondta, kezét rázva Bobdal.

Bob visszamosolygott, de ez gyorsan átadta helyét egy feszült arckifejezésnek. "Maga a...?" Aztán felém fordulva újra belekezdett: "Ez az a fickó...?" Újra megállt, ügyetlenül tapogatózva.

Féltem attól, hogy mit fog mondani, és a legjobb, kérem, óvatos arcomat vágtam hozzá. "Ez az a fickó, aki miatt bajba kerültél?"

Szégyenkezve néztem Johnra, amikor felém fordult. "Én nem így fogalmaznék."

"Talán valaki más volt az" - Bob az órájára pillantott, bejelentette, hogy máris elkésett a munkából, és egy intéssel gyorsan ki is lépett az ajtón.

"Meglep, hogy látlak." Visszafordultam Johnhoz.

"Ma reggel egy régi barátommal reggeliztem. El kellett mennie, és még majdnem egy órára van a buszom indulásáig." Az utca végén lévő buszpályaudvar irányába biccentett.

"Hová mész?"

"Ma este találkozóm van az államban." "Meg

akartál keresni?"

"Nyilvánvalóan nem kellett volna, Jake. Tényleg nem volt sok időm elintézni semmit, de ha szeretnél csatlakozni hozzám az asztalomhoz, most van egy kis időm."

Követtem őt a szobán keresztül, és leültem a sarokban lévő asztalhoz, ahonnan korábban a sok nevetés jött. "Te neveltél itt olyan nagyot, vagy az egy másik asztal volt?" Kérdeztem, felmérve a szobát.

"Ó, ez Phillip volt! Bárcsak tudtam volna, hogy itt vagy, mert szeretném, ha találkoznátok; talán egy jövőbeli utazás során. Ő is hasonló utazáson van, mint ti, és épp most bukkant fel néhány fájdalmas és mély vízből. Olyan, mint egy gyerek, aki a nyári tóban csobban. Az öröme még a nevetésénél is ragályosabb."

"Örülök, hogy valaki jól érzi magát" - mondtam, a szarkazmus lecsöpögött az

ajkaimról. "Ez nem hangzik jól."

"Szörnyű volt, mióta utoljára láttalak, és ez a reggel még inkább betetőzte ezt. Senki sem jelent meg a számonkérő csoportunkban, kivéve Bobot, aki már régóta nem volt velünk. Csak azért jött el, hogy elmondja, hogy a feleségével külön élnek, mert a felesége pornográfiát talált a számítógépén. Ő is vezető a gyülekezetben. Micsoda zűrzavar!"

"Nagyon dühösnek tűnsz."

"Ez ártani fog az egyháznak." "Ezért

haragszik rá?"

Aznap reggel először álltam meg, hogy elgondolkodjak azon, mit érzek Bob iránt. Annyira feldúlt voltam a különválása miatt és amiatt, hogy ez milyen hatással lesz a gyülekezetre, hogy nem igazán gondoltam Bobra.

"Nem gondoltam, hogy haragszom Bobra. A kudarcára voltam

dühös, és..." "És hogy mibe fog ez neked kerülni."

"Nem tudom, hogy én így gondoltam-e rá, de most, hogy mondod, elég kemény voltam vele. Azt hiszem, őt hibáztatom, amiért nem volt következetesebb a csoporttal, és nem ismerte be a küzdelmét."

"Az elszámoltathatóság nem azoknak szól, akik küzdenek, Jake, hanem azoknak,

akik sikeresek." "De mi nem vagyunk felelősek egymásért?"

"Honnan vetted ezt az ötletet?"

"A Bibliában van, ugye?"

"Meg tudod mutatni, hogy hol?" John lenyúlt, lehúzott egy Bibliát a mellette lévő fülkeülésről, és az asztalra dobta.

Felkaptam, és elkezdtem lapozgatni, miközben az agyam száguldott, hogy találjak egy passzust. Nem tudtam egyet sem találni. Még a konkordanciát is átnéztem, de felismertem, hogy mindazok a részek a mi adakozásunkra utalnak.

Istennek, nem pedig egymásnak. "A Zsidókhoz írt levél nem arról szól, hogy az emberek valamilyen módon elszámoltathatók a vezetésnek?"

"Nem - kuncogott John -, arról szól, hogy a vezetők számot adnak azokról az életekről, amelyeket megérintettek. A Szentírásban minden elszámoltathatóság Istenhez kapcsolódik, nem pedig más testvérekhez. Amikor egymást tartjuk számon, akkor valójában Isten helyét bitoroljuk. Ezért van az, hogy végül olyan mélyen megbántjuk egymást".

"Akkor hogyan fogunk megváltozni? Mi azt tanítottuk az embereknek, hogy Krisztusban úgy növekednek, hogy elkötelezik magukat a helyes cselekedetek mellett, és aztán követik is azokat. Szükségünk van egymásra, hogy segítsünk ebben!"

"Mennyire működik ez neked, Jake, vagy a csoport többi tagjának?"

"Nem túl jól, be kell vallanom. De ez azért van, mert az emberek nem eléggé

elkötelezettek." "Tényleg így gondolja?"

Ezt a hangnemet már hallottam korábban is, és legalább azt tudtam, hogy John nem így látja. Haboztam a válasszal. "Tudod, mit eredményez ez az egész elkötelezettségről szóló beszéd?" Kérdezte John.

"Segít az embereknek, hogy megpróbáljanak jobban élni, nem igaz?"

"Úgy néz ki - rázta meg a fejét John, és mélyet sóhajtott. "De nem működik. Nem az Istennek tett ígéreteink változtatnak meg minket, hanem az ő ígéretei, amelyeket ő tesz nekünk. Amikor olyan ígéreteket teszünk, amelyeket csak rövid ideig tudunk betartani, a büntudatunk megsokszorozódik, amikor kudarcot vallunk. Felháborodva azon, hogy Isten nem tesz többet, hogy segítsen rajtunk, rendszerint azzal végzünk, hogy büntudatunkat valamivel gyógyszerezzük, például drogokkal, alkohollal, étellel, vásárlással vagy bármilyen mással, ami tompítja a fájdalmat, vagy harag vagy kéjvágy révén kúszik ki belőlünk".

"Azt mondd, ez történt Bobbal?"

"Nem tudom Bob, de azt mondanám, hogy valószínű. Elég biztonságban érezte magát ahhoz, hogy eljőjön és megossa a legmélyebb kísértését?"

"Nyilvánvalóan nem!" Frusztráltan megráztam a fejem. "Sok feleségünk azt mondja, hogy minden hónapban szükségünk van egy férfi elvonulásra, hogy elég motiváltak legyünk. Néha azt hiszem, igazuk van."

"Igen, könnyű visszatérni a csúcson és néhány hétig betartani a vállalásokat, de mi történik, ha ennek a dicsősége elillan, és már nem élvezet hercegnőként bánni a feleségeddel vagy időt tölteni a gyerekeiddel, amikor a munkahelyen sürgetőbb dolgok várnak rád? Végül feladod, mert belülről semmi sem változott. Ez egy kívülről befelé irányuló, emberi erőfeszítésen alapuló megközelítés, és egyszerűen nem fog működni."

"Tehát azt mondd, hogy a mi megközelítésünk csak még több bünt szül?"

"A legtöbb ember számára igen, az vagyok. Ezért nem akar Bob sem jönni, és senki más sem. Még ha ott is vannak, valószínűleg nem mondják el a küzdelmük valódi történetét. Túlságosan rosszul éreznék magukat. Ehelyett olyan elfogadható bűnöket vallanak be, mint az elfoglaltság, a harag vagy a pletyka.

"Ez a vallásos gondolkodás legrosszabb része. Elveszi a legjobb törekvéseinket, és ellenünk fordítja őket. Azok az emberek, akik megpróbálnak istenfélőbbek lenni, valójában még inkább az étvágyuk és a vágyaik foglyai lesznek. Pontosan ez történt Évával is. Ő csak olyan akart lenni, mint Isten, ami szintén pontosan az, amit Isten akar tőlünk. Nem az sodorta bajba, amit akart, hanem az, hogy a saját erejére hagyatkozott, hogy eljusson oda.

"Pál felismerte, hogy három út van ebben az életben, míg a legtöbbünk csak kettőt ismer. Hajlamosak vagyunk úgy gondolni az életünkre, mint egy választásra a rossz és a jó cselekedetek között. Pál két különböző utat látott, amelyen megpróbálhatunk jót tenni - az egyik arra készlet, hogy keményen dolgozzunk, hogy alá vessük magunkat Isten szabályainak. Ez az egyik mindig kudarcot vall. Még akkor is, amikor úgy jellemezte magát, hogy külsőleg Isten minden szabályát követi, a szívében lévő gyűlölet és harag miatt a legrosszabb élő bűnösnek is nevezte magát. Persze külső viselkedését úgy tudta alakítani, hogy megfeleljen a szabályoknak, de ez csak még mélyebbre taszította a problémáit. Emlékeztek, hogy Isten nevében gyilkolta Isten népét."

"Igen, de Pál ott az ószövetségi törvényről beszél. Mi nem a törvényt követjük. Mi az újszövetségi elvek szerint igyekszünk élni."

"Nem, Jake. Pál a vallásról beszél - az ember azon igyekezete, hogy saját munkájával békítse meg Istent. Ha azt tesszük, amit ő akar, akkor jó lesz hozzánk, ha pedig nem, akkor rossz dolgok fognak történni az életünkben. A legjobb napokon ez a megközelítés lehetővé teszi számunkra, hogy önelégülten önelégültek legyünk, ami egy csapda a maga nemében. A legrosszabb napjain nagyobb büntudatot fog ránk zúdítani, mint amit el tudunk viselni. Az "újszövetségi elveid" csak egy másik módja annak, hogy a törvény szerint élj. Még mindig abban a folyamatban ragadtok, hogy megpróbáljátok elérni, hogy Isten megjutalmazzon benneteket a jó cselekedetekért."

"Tehát a jóra törekvés rossz dolog lehet?" Nem hittem el, amit hallottam.

"Ha így haladsz, akkor igen. De Pál látott egy másik módot arra, hogy Isten életében éljen, ami annyira magával ragadó volt, hogy az egész életét átalakította. Tudta, hogy a kudarcaink mind abból fakadnak, hogy egyszerűen nem bízunk Istenben, hogy gondoskodik rólunk. Ahogy Pál egyre jobban megismerte Istent, felfedezte, hogy bízhat Isten iránta való szeretetében. Minél jobban bízott Isten szeretetében, annál szabadabb lett azoktól a vágyaktól, amelyek emésztették őt. Csak Jézusban bízva tapasztalhatja meg bárki ezt a fajta szabadságot, és azok, akik ismerik őt, meg is tapasztalják. Ez az igazi szabadság."

"Nem fogják az emberek ezt ürügyként használni arra, hogy azt tegyék, ami jól esik, és figyelmen kívül

hagyják, hogy mit akar Isten?" "Persze, hogy néhányan igen. Sokan már meg is tették. De azok, akik

valóban tudják, hogy ki az Isten, olyanok akarnak majd lenni, mint ő." "Kell azonban egy mérce, hogy az

emberek tudják, mi az."

Ekkor dobta le a bombát, ami minden előítéletemet felrobbantotta.

Keresztény élet. "Jake, mikor fogsz túllépni azon a téves felfogáson, hogy a kereszténység az etikáról szól?"

Micsoda? Felnéztem rá, és egyetlen összefüggő gondolatot sem tudtam az agyamból a számba juttatni. Ha nem az etikáról van szó, akkor miről? Egész életemben úgy neveltek, hogy azt hittem, hogy a kereszténység egy olyan életetika, amely helyet szerez nekem Isten szívében. Nem is tudtam, hová tegyem ezt az utolsó kijelentést, de úgy tűnt, elégedett volt azzal, hogy csak úgy ott lógott.

Végre találtam valami mondanivalót. "Nem is tudom, mit válaszoljak erre. Egész életemet Krisztusban éltem le, azt hittem, hogy ez az egész az etikáról szól."

"És ezért hiányzik neked. Annyira belekeveredtél a jutalmazás és büntetés rendszerébe, hogy lemaradsz arról az egyszerű kapcsolatról, amit ő szeretne veled."

"Honnan máshonnan fogjuk tudni, hogy Isten mit gondol rólunk, ha nem élünk az ő mércéjének megfelelően?"

"Ez az, ahol fordítva van, Jake. Nem úgy kapjuk meg a szeretetét, ha az ő elvárásainak megfelelően élünk. Az ő szeretetét életünk legmegtört helyein találjuk meg. Ahogy hagyjuk, hogy ott szeressen minket, és felfedezzük, hogyan szeressük őt viszonzásul, úgy fogjuk látni, hogy az életünk megváltozik ebben a kapcsolatban."

"Hogy lehet ez?" Nem kell elhagynunk a bűnt, hogy megismerjük őt?"

"A feléje járás a bűntől való távolodást jelenti. Minél jobban megismered őt, annál szabadabb leszel tőle. De a bűntől nem tudsz elsétálni. A saját erődből nem! Minden, amit ő akar benned tenni, meg fog valósulni, amint megtanulsz az ő szeretetében élni. Minden bűnös cselekedet abból fakad, hogy bizalmatlan vagy az Ő szeretetével és veled kapcsolatos szándékaival szemben.

Azért vétkezünk, hogy betöltsük az eltört helyeket, hogy megpróbáljunk harcolni azért, amit a legjobbnak gondolunk magunknak, vagy hogy reagáljunk a bűntudatunkra és a szégyenérzetünkre. Ha egyszer felfedezed, hogy mennyire szeret téged, mindez megváltozik. Ahogy növekszik a bizalmad benne, egyre inkább szabadnak fogod találni magad a bűntől."

"Olyan könnyen hangzik, amikor te mondd, John. De megtanulni így élni az ellentéte lenne mindannak, amit tanultam."

"Ezért hívják ezt 'jó hírnek', Jake."

Tudtam, hogy ennek a beszélgetésnek a rendezése időbe telik, és még az előzőt sem rendeztem el. Erről jutott eszembe, hogy dühös voltam Johnra. Nem tudtam, hogyan hozzam fel, de ahogy láttam, hogy John elkezdte összeszedni a holmiját, úgy gondoltam, jobb, ha gyorsan elintézem.

"Vajon ez ugyanolyan nagy bajba fog sodorni, mint a legutóbbi beszélgetésünk?" A hangom kissé

fenyegetővé vált. "Erről beszélt Bob korábban? Mi történt, Jake?"

"A kis látogatásod elég nagy felháborodást okozott. Jim lelkész dühös volt, mert a prédikációja alatt folyton felbukkant a hangrendszerben a rövidzárlat. Elvonta a figyelmét, és úgy gondolta, hogy ez tönkretette az üzenetét. Ott kellett volna lennem, hogy segítek megjavítani, ehelyett pedig körbevezettem az oktatási szárnyunkban valakit, akinek még a vezetéknevét sem tudom. Ez nem ment túl jól. Még azt sem tudtam megmondani neki, hogy hol laksz. Dühös volt, azzal vádolt, hogy valami pedofilt vezettem körbe a gyerekszárnyunkban."

"Ez aztán az ugrás - felelte John nyugodtan. Azt hittem, a vádaskodás feldühíti, de még csak meg sem zavarta.

"Biztosítottam, hogy ez nem igaz, de megkérdezte, hogyan bízhatna meg valakiben, aki nem eléggé elkötelezett ahhoz, hogy aznap reggel ott legyen, ahol lennie kellett volna. Felrobbant rám, John. Még sosem láttam őt ilyennek. Több mint két évtizede vagyunk közeli barátok, és ez a barátság azután is megmaradt, hogy én a személyzethez kerültem.

Szeretett engem a legrosszabb pillanataimban, és támogatott, amikor mások megpróbálták leszakítani. Most mindenben piszkál, amit csinálok, és nem töltünk együtt nyugodt időt."

"Mindez megváltozott a legutóbbi látogatásom után? Nem azt mondtad nekem a parkban néhány hónappal ezelőtt, hogy már akkor is feszült volt köztetek a viszony?"

Megálltam, hogy elgondolkodjak rajta. "Most, hogy említetted, ez már régebb óta tart. Valószínűleg már legalább hat hónapja nehéz veled együtt dolgozni. Távolságtartó, és alig reagál a javaslataimra."

"Úgy hangzik, mintha valami más történe ott."

"Bármi is az, ez csak rontott rajta. Nem is tetszett neki egyik változtatás sem, amit csináltam."

"Változtatásokat? Milyen változtatásokat?"

"Amit te mondtál, hogy készítek."

"Nem mondtam, hogy változtass, ugye, Jake?"

"Megszabadultam attól a táblától, ami nem tetszett neked, hogy a templomunk Isten háza, és attól a büntudatot keltő plakáttól."

John játékosan kuncogott, és megrázta a fejét, mintha csak egy ártatlan baklövést követtem volna el. "Fogadok, hogy ez jól sikerült."

"Ez nem vicces, John. Néhány nappal azután, hogy kicseréltem a hirdetőtáblát, Jill Harper, a hölgy, aki kivágta azokat a betűket, és a kérésemre elkészítette a plakátot, bejött az irodámba. Megkérdezte, mi történt a hirdetőtáblával. Elmondtam neki, hogy nem tetszett néhány üzenet, és azt akartam, hogy újrakészítsük. Dühös volt, hogy a megkérdése nélkül változtattam meg. Bocsánatot kértem, de ez nem sokat segített. Többé nem akar erről beszélni, és azt hiszem, a dühét a gyermekekkel foglalkozó csapatban másokra is átragasztotta. Sokan közülük is haragszanak rám."

"Miről?"

"Néhány hete bemutattam egy új javaslatot, hogy a gyermekprogramunk prioritását úgy helyezzük át, hogy az megfeleljen annak, amiről beszéltünk, amikor itt voltál."

"Uh oh!"

"Uh oh?" Annyira izgatott voltam. Rengeteg időt töltöttem, és kinyomtattam egy tízoldalas dolgozatot arról, hogyan lehetne újrászabályozni az óráinkat és átképezni a tanárainkat. Egyszerűen biztos voltam benne, hogy ők is ugyanolyan izgatottak lesznek, mint én, hogy jobb alapokra helyezzük ezt a szolgálatot. Konkrét javaslatokat soroltam fel a csillagtábláink elhagyására és az énekeink megváltoztatására, hogy azok kegyelemközpontúbbak legyenek."

"És?"

"Azt hitték, azzal vádolom őket, hogy farizeusok. Azt mondták, hogy ők is ugyanúgy hisznek a kegyelemben, mint bárki más, és azt mondták, hogy mindannyian azokon a táblákon nőttek fel, és hogy a csillagok kihelyezése a gyerekeknek azt az érzést adja, hogy

teljesítés. Nem tudtam, mit mondjak, annyira meglepődtem. A csata hevében nem is emlékeztem, mit mondtál. Az éjszaka egy katasztrófa volt."

"El tudom képzelni, Jake. Sajnálom, hogy ilyen bántó volt."

"Azt sem tudom, mit csináltam rosszul, John. Az élet a templomban korábban is kemény volt. Most egy rémálom, és nem hiszem, hogy a lelkész már tisztel engem. A gyomrom mindig csomókban van."

"Jake, ha bármi másra is figyelsz, amit mondok, ezt hallgasd meg: Ne használd fel a beszélgetéseinket arra, hogy megpróbálj másokat megváltoztatni. Én csak abban próbálok segíteni, hogy megtanulj Isten szabadságában élni. Amíg ők nem keresik ugyanazt, amit te, addig az emberek nem fogják megérteni, és sokkal rosszabbal fognak vádolni. Megpróbálok megélni azt, amit mondtam, anélkül, hogy hagynád, hogy Isten valósággá tegye benned. Ez így nem fog működni. Csak azt fogod elérni, hogy sok embernek fájdalmat okozol, és közben magadnak is fájdalmat okozol." John lecsúszott a székről, felállt, és előhalászott néhány bankjegyet a zsebéből, hogy borraivalót hagyjon.

"Az biztos - mondtam, és felálltam vele együtt.

John azt mondta, hogy el kell mennie a pályaudvarra, hogy elérje a buszát. Felajánlottam, hogy elviszem, hogy időt nyerjek neki, és hogy nekem is legyen időm befejezni a beszélgetést. Tovább beszélgettünk, miközben a kassa felé sétáltunk, kifizette a csekket, és az autómhoz sétáltunk.

"Ugye, nem érzed a jelenlétét valóságosabbnak számodra, mint amikor először beszéltünk?"

"Miért mondd ezt?"

"Mert még mindig másokat próbálsz rávenni, ahelyett, hogy te magad élnéd meg. Természetes, hogy a saját ürességünket úgy kezeljük, hogy megpróbálunk másokat is rávenni arra, hogy megváltozzanak körülöttünk. Ezért épül ma oly sok testület a felelősségre vonás és az emberi erőfeszítés köré. Ha rá tudnánk venni mindenkit, hogy azt tegye, ami helyes, akkor minden jobb lenne számunkra."

"Ugye?"

"Ne, Jake! Soha nem fogunk mindent rendbe hozni. Az emberek el fogják rontani. A Jézussal való kapcsolat rendezése egy életre szóló utazás. A hit élete elég küzdelmes egy megtört világban anélkül is, hogy mi megnehezítenénk a többi hívő számára. Miért gondolod, hogy te nem voltál ott Bobnak, és most a lelkipásztorod nincs ott neked?"

"Nem tudom."

"Mert az igazi testület nem a számonkérhetőségre épül. Hanem a szeretetre épül. Bátorítanunk kell egymást az úton, anélkül, hogy az embereket a szerintünk szükségesnek tartott normához igazítanánk."

"Ez relativizmusnak hangzik, John!"

"Nem az, egyszerűen csak tiszteletben tartja azt a folyamatot, amelyet Isten arra használ, hogy az embereket az igazságra vezesse. Nem arról beszélek, hogy különböző dolgok igazak, különböző emberek számára, hanem arról, hogy az emberek különböző időkeretekben fedezik fel ezt az igazságot. Ha mi

felelősségre vonja az embereket, akkor soha nem tanulnak meg szeretetben élni. Jutalmazni fogjuk azokat, akik jobban tudnak látszatot kelteni, és kihagyjuk azokat, akik a valódi küzdelemben vannak, hogy megtanuljanak Jézusban élni."

"El sem tudom képzelni, hogy ezt az utazást másokkal is megosszam."

"Ez a legjobb, Jake! Megnyitja az ajtót az emberek előtt, hogy hitelesek legyenek, és pontosan olyannak ismerjék meg őket, amilyenek. Bátorítja őket azzal, hogy Jézushoz közelednek, nem pedig azzal, hogy megpróbálunk mindenkit megjavítani a világegyetemre adott válaszainkkal".

"Hol találom ezt, John? Van ilyen hely Kingstonban?"

"Jake, félreérted. Ez nem egy hely, hanem egy módja annak, hogy más hívőkkel együtt éljünk. Vannak mások is, akik így akarnak élni? Persze, és idővel meg fogjátok találni egymást. De előbb hagyj, hogy megváltoztasson téged."

Megálltam a buszpályaudvar előtt, és John lenyomta a kilincset az ajtón. "Jobb, ha futok, Jake, el fogok késni a buszról."

"Nem tudnál adni egy számot, ahol elérhetlek, ha beszélünk kellene?"

"Ez nem olyan egyszerű, mint gondolnád - mondta John, kiszállt a kocsiból, és becsukta az ajtót. "Megtalállak még, ebben biztos vagyok" - mondta, és visszahajolt a nyitott ablakon keresztül.

"Én nem."

"Vigyázz magadra, Jake. Jó úton jársz. Lehet, hogy rosszabb lesz, mielőtt jobb lesz, de ez a műtétekkel is így van. De amikor végre jobban lesz, akkor lesz igazán jobb!"

"Nem úgy érzem."

"Tudom. Nem az a jó, ha a végére érünk önmagunknak. Ez csak az első rész. Ilyenkor minél közelebb kerülünk, annál távolabb érezzük magunkat tőle. Ezért akarlak arra bátorítani, hogy csak tarts ki Jézussal. Ő úgy fogja ezt az egészet elrendezni, hogy nem is hinnéd, ha ma elmondhatnám."

"Köszönöm, John. Ez segít." Ahogy megfordult, hogy elsétáljon, hirtelen eszembe jutott egy dolog, amit nem kérdeztem tőle. "Nem tudnád legalább a vezetéknevedet megmondani?"

A mögöttem dudáló taxi elnyomhatta a kérésemet, mert John hátrafordulás nélkül besétált az ajtón.

- 5 -

Szerelem horgonnyal

Azért jöttem ide, hogy elmeneküljek, de végül mindent magammal hoztam. Nem hiszem, hogy az ébren töltött óráim egyetlen perce sem telt el úgy, hogy ne gondoltam volna arra, ami otthon történik. Az érzelmeimben forrongott a frusztráció és a düh, amit még ez az érintetlen környezet sem tudott csillapítani.

A Nellie-tó az egyik kedvenc helyem a Földön. A magas Sierrában fekszik, egy öt mérföldes ösvény végén, amely szinte egyenesen kígyózik felfelé a hegyre. Azt mondják Kaliforniában, ha 20 percre túrázol az úttól, a horgászok 90%-át elveszíted. Ez egy két és fél órás túra, és még nyár közepén is ritkán látok itt mást. Szeptember elején volt, és ezen a csipős délutánon az egész tó az enyém volt.

Ez egy kis tó, de mindig sok jó méretű szivárványos pisztrángot fogtam itt. Ráadásul ez az egyetlen hely, ahol olyan halakat fogtam, amelyek tényleg úgy viselkednek, mint azok a halak, amelyek az outdoor magazinok címlapján szerepelnek. Amikor horogra akadnak, egyenesen kiugranak a vízből, és kétségbeesetten próbálják kidobni a horgot, hogy szabadon úszhassanak. Persze biztos vagyok benne, hogy én sokkal jobban szeretem ezt az akciót, mint a halak.

Laurie elutazott a városból, hogy egy hétre meglátogassa a szüleit. Egy szeszélyből és frusztrációmban úgy döntöttem, hogy felhúrom a sátoros lakókocsinkat a Huntington-tóhoz néhány nap személyes elvonulásra. Már megírtam a felmondásomat, de elrejtettem az íróasztalomban, amíg át nem gondoltam a dolgokat.

Megszívleltem a Johnnal folytatott utolsó beszélgetéseimet, és az azóta eltelt hat hónap alatt, hogy találkoztam vele, az Istennel való kapcsolatomban valóban elkezdett növekedni. A nap folyamán egyre inkább tudatában voltam a jelenlétének. Éppen kezdtem megtanulni, hogyan bízzak benne jobban, mint a saját erőfeszítéseimben, amikor az otthoni gyűlekezetben kitört a konfliktus. Valahogy szem elől tévesztettem Istent ebben az egészben, és azon kaptam magam, hogy ismét John ismerős arcát keresem minden embertömegben, amely mellett elhaladtam. Végül feladtam, és úgy döntöttem, hogy elmenekülök, ha csak néhány napra is.

Az elmúlt két órában a Nellie-tó déli oldalán ültem, és bosszúból horgásztam. Bár majdnem 20 halat fogtam, és élveztem, hogy partra csévélhetem őket, ezek a pillanatok csak pillanatnyi figyelemelterelést jelentettek a gyomromban forrongó nagyobb fájdalomról. Amint visszaengedtem őket, és újra horogra csaliztam őket, máris újra füstöltem. Láttam néhány szörnyű konfliktust a

évekig dolgoztam ingatlanügyekben, de még soha nem láttam, hogy egy csoport ember ilyen ellenségesen és álnokul bánjon egymással, miközben olyan keményen dolgoznak azon, hogy kedvesnek és ártatlannak tűnjenek.

"Idióták!" Kiáltottam a tó túlsópartján, és némi dühöt fújtam ki magamból, miközben a horgászsinórom tétlenül hevert a tóban.

"Remélem, nem rólam beszélsz." Az ismerős hang felcsendült a mögöttem lévő dombon. Megijedtem, felugrottam és megpördültem. John, hátizsákkal a vállán, a domboldalon lefelé igyekezett a tópart felé.

Majdnem megbotlottam a botomban, amikor megpróbáltam egy mozdulattal letenni és megfordulni, hogy üdvözöljem őt. "Mit keresel itt fent?"

"Minden évben ilyenkor jövök fel ide körülbelül két hétre, hogy túrázzak a magasban, és élvezzem a nyugalmat és a csendet. Nem gyakran találok itt embereket, főleg nem olyanokat, akiket ismerek."

"Én sem. Ez az, amit szeretek benne" -

mondtam. "Akarod, hogy elmenjek?"

"Viccelsz?" Ő volt az egyetlen ember, akinek a jelenlétét most is szívesen látnám itt fent. Kibontotta a hátizsákját, lecsúsztatta a válláról, és egy öreg fatöknének támasztotta. Hátát nyújtogatva megkérdezte: "Gyakran jársz ide fel?"

"Nem igazán. Legfeljebb évente egyszer." Hirtelen a horgászbotom remegni kezdett, és leesett a fatörzsről, ahová támasztottam. Megragadtam, és elkezdtem felcsévélni a zsinórt. Egy 18 hüvelykesnek tűnő szivárványos hal tört ki a vízből, és felém ugrott. A zsinórom hirtelen elernyed, ahogy a horog kipattant a szájából. John és én kuncogtunk, miközben a partra vittem a zsinórt, és letettem a botot. A horgászat most a legtávolabb állt a gondolataimtól.

"Egy másik szabadon távozik." mondta John. Aztán leült a fatörzsre, és megkérdezte: "Szóval, kik az idióták? A halak?"

Az arcom kipirult, ahogy eszembe jutott a néhány másodperccel ezelőtti kirohanásom. "Nem, a horgászat hihetetlenül jó volt. Az otthoniakkal van a baj. El sem hinnéd, John. Minden felrobbant az elmúlt néhány hétben. Mindenkiből a legrosszabbat hozta ki."

John éppen akkor szakított félbe, amikor kezdtem felhúzni magam. "Kezdjük hátrébb. Hogy vagy a legutóbbi beszélgetésünk óta?"

Eltartott egy pillanatig, amíg elengedtem mindazt, amit el akartam mondani neki, és visszatértem a legutóbbi találkozásunkra. "Valójában a dolgok nagyon jól mentek. Kezdtem újra élvezni a kapcsolatomat Istennel, mint amikor először ismertem meg. Már nem próbáltam olyan keményen próbálkozni, hogy valami megtörténjen, és Ő sokféleképpen láthatóvá tette magát számomra. Olyan dolgokat kezdtem látni magamról, amiket korábban soha nem láttam, például, hogy milyen igényes tudok lenni, és hogy milyen kevésbé bízom Jézusra az életem részleteit. De tudod mit? Úgy tűnt, hogy a kudarcaim nem számítanak neki. Egyre csak azt mutatta, hogy mennyire valóságos akar lenni az életemben."

"Ez nagyszerű! Tudom, hogy nehéz elhinni, de ennek az egyszerű kapcsolatnak az élvezete mindent megvalósít, amit Isten tenni akar rajtad keresztül".

"Nos, úgy tűnik, hogy ez most nem működik olyan jól. Minden összeomlik bennem, és állandóan olyan dühös vagyok, hogy a saját feleségemet is megijesztem."

"Te is dühös vagy rá?" John felvette a horgászbótomat, miközben

beszélgettünk. "Nem hiszem, de az biztos, hogy rajta jön ki."

"Haragszik a lelkészre?"

"Próbálok nem az lenni, de ő lehetlenné teszi. Tulajdonképpen egész jól megvoltam vele, mióta nem próbálok megváltoztatni, vagy belekényszeríteni egy olyan kapcsolatba, amire már nem vágyik. De aztán ez a hülye koncert az arcunkba robbant."

"Elmondta neki, hogy mennyire dühös vagy?" Kérdezte John, miközben a csali nélküli horgot a tóba dobta.

"Még nem! Biztosan kirúgna, és akkor hol lennék? Gondoltam már a lemondásra. Még a felmondólevelet is megírtam, de előtte szeretnék egy másik állást találni. Annyi mindent feladtam, hogy ennek a fickónak dolgozhassak, és most nézd meg, milyen helyzetben vagyok!" Mélyet sóhajtottam, és megráztam a fejem. Éreztem, ahogy a vérnyomásom a fülemben lüktet. "Most azt akarja, hogy hazudjak neki."

"Miről?"

"Az ifjúsági vezetőnk két héttel ezelőtt egy iskolakezdési koncertet tervezett a középiskolásoknak. Egy igazi evangéliumi üzenetet közvetítő csoportot szervezett, akik előző nap egy helyi középiskolában tartottak egy drogellenes gyűlést. Ő és a srácok a koncertről szóló hirdetéseket osztogatták a környéken. Ez elég nagy tömeget vonzott, de még nagyobb válságot okozott. Néhány idősebb tagunk, akik a létesítmény más részén találkoztak, meghallották a zenét, és úgy gondolták, hogy túl világiasan hangzik. Amikor odamentek, hogy megnézzék, mi folyik itt, látták, hogy néhány lány szűk felsőt visel, a fiúk pedig bandatagoknak öltözöttek. Szerintem ez megijesztette őket, de megvádolták az ifjúsági lelkészt, hogy bemocskolta a szentélyt.

"Később kiderült, hogy az újonnan kárpitozott ülések egy részét késsel megvágták, és néhány háttámlába monogramokat véstek. A hangtechnika egy része is eltűnt, a férfi mosdóban pedig graffitik voltak. Körülbelül 3500 dollárnyi kár keletkezett, és valakinek a fejét akarják tálcán látni. Néhány szülő hallotta, hogy néhány gyerek alkoholt fogyasztott és a koncert után kint dohányzott a parkolóban."

"A kijutás piszkos lehet - ajánlotta fel John, még mindig a felszínen mozdulatlanul heverő vonalat nézve.

"Utána még nagyobb volt a rendetlenség. Néhányan nagyon feldühödtek, amikor meghallották, mi történt. Hallanod kellett volna a csatakiáltásokat odalent: 'Elég volt ebből a tévében, nem kell ezt a templomba is behozni'. 'Miért próbáljuk megmenteni mások gyerekeit, amikor a sajátjainkat is elveszítjük. 'Az egész hely tele volt gengszterekkel.'"

"Ami egy igazi plusz lenne, ha a cél az elérés lenne."

"Azt hiszem, ez kezd világossá válni számomra. Elképesztő, hogy az emberek a kérdés mindkét oldalán milyen dühvel fordultak egymás ellen."

"Ha jól emlékszem, nem azt ígéri a sátruk elöl, hogy Ahol a szerelem életforma!"

Egy pillanatig tartott, mire egyáltalán eszembe jutott, hogy miről is beszélt. "Már olyan régóta ott van fent, hogy szerintem már senki sem figyel oda rá."

"Nyilvánvalóan." John eleresztett egy kuncogást.

"Viccesnek találsz?" Nem látom az egészben a humort.

"Inkább ironikusnak mondanám, mint viccesnek, de ez a probléma az intézményekkel, nem igaz? Az intézmény valami fontosabbat nyújt, mint hogy egyszerűen csak úgy szeressük egymást, ahogyan minket is szerettek. Ha egyszer közösen felépítünk egy intézményt, akkor meg kell védenünk azt és a vagyonát, hogy jó gondnokok legyünk. Ez mindent összezavar. Még a szeretet is átdefiniálódik, mint ami az intézményt védi, és a szeretetlenség, mint ami nem. Ez a világ legkedvesebb embereiből is dühöngő mániakusokat csinál, és soha nem gondolnak arra, hogy a sok szidalmazás és vádaskodás a szeretet ellentéte".

Aztán amikor John behúzta az üres horgot, felemelte: - Ez a szerelem horoggal. Ha azt teszed, amit mi akarunk, megjutalmazunk. Ha nem, akkor megbüntetünk. Kiderül, hogy egyáltalán nem a szeretetről szól. Csak azoknak adjuk a szeretetünket, akik a mi érdekeinket szolgálják, és azoktól visszatartjuk, akik nem."

"Micsoda rendetlenség!"

"Látod, milyen fájdalmas ez? Ezért van az, hogy az intézmények csak addig tükrözhetik Isten szeretetét, amíg a benne lévők egyetértenek abban, amit tesznek. Minden véleménykülönbség hatalmi versengéssé válik."

"Az biztos. És úgy tűnik, tovább tart, mint ahogyan maga a konfliktus megérdemelné. Az emberek dühösek egymásra. Olyan neveket kaptam, amelyeket még sosem hallottam az ingatlanpiacon. Az emberek még mindig panaszkodnak a károk miatt, pedig a z egyik család megígérte, hogy fedezi a károk helyreállításának és a hiányzó berendezések pótlásának költségeit. Ennek semmi értelme."

"Hacsak nem adott hangot egy mélyebb konfliktusnak."

Erre korábban nem gondoltam, de visszagondolva rájöttem, hogy a legerősebb véleményt megfogalmazók más dolgokban is megosztottak. "Lehet, hogy igazad van, John. Volt ez a mögöttes feszültség azok között, akik szerint a közösségünk túlságosan be van növe, és azok között, akik aggódnak, hogy ha sok új embert hozunk be, az elrontja azt, amink van."

"Ez nem szokatlan. Voltam már olyan csoportokkal, akik azon veszekedtek, hogy milyen dalokat énekeljenek, vagy hogy ki használhatja az új tornatermet. Néhányan arra gondolnak, hogy mi vonzhatna új követőket. Mások úgy akarják megtartani, ahogyan élvezhetik. Ezek a dolgok sosem könnyűek."

"Egyszerűen elegendem van ebből az egész zűrzavarból, és rettegek visszamenni. Holnap este lesz egy különleges megbeszélésünk. Mindenki nagyon dühös. Nem lesz szép. Néhány vezetőségi tagunk az ifjúsági lelkész lemondását követeli, és dühöse a lelkészre, amiért hagyta, hogy ez az egész dolog kicsússzon a kezéből."

"Mit gondolsz, mi lesz belőle?"

"Ha a lelkész valamiben jó, az a saját bőrének megmentése. Valószínűleg el kell engednie az ifjúsági srácot. Már megmondta neki, hogy ha lemond, akkor jó ajánlást fog adni neki a későbbiekben. De ott azt akarja, hogy hazudjak neki."

"Mit akar, mit mondjon?"

"Megpróbál elhatárolódni ettől az egésztől azzal, hogy azt mondja másoknak, fogalma sem volt arról, hogy milyen csoportról van szó. Pedig tudta. Előzetesen hallotta az egyik CD-jüket, és figyelmeztették, hogy a zenéjük az éles oldalról szól. A lelkész meghallgatta, és elmondta Bennem és nekem, hogy mennyire izgatottan várja, hogy elérjék a közösségünk sérült fiataljait."

"Uh oh!"

"Igen. Most megváltoztatta a történetet. Pár napja az egyik idősebbik tagunk szidta őt, ő pedig azzal védekezett, hogy az egész ügy teljesen váratlanul érte. Azt mondta, én voltam az, aki jóváhagyta. Most a lelkész és Ben ellentétes történeteket mesélnek, és hazugnak nevezik egymást. Amikor emlékeztettem a lelkészt a korábbi beszélgetésünkre, azt mondta, hogy csapdában érezte magát, és a pillanat hevében elfelejtette, hogy hallotta a CD-t. Amikor azt mondtam neki, hogy tisztáznia kell a történetét, azt mondta, hogy bár technikailag nem igaz, de legalább az igazságot képviseli. Ha bármi fogalma lett volna arról, hogy mi történt volna azon az éjszakán, soha nem adta volna beleegyezését. Azt akarja, hogy alátámasszam a történetét, és lógassam ki Bent. Azt mondta, hogy azok után, amit értem tett, tartozom neki ennyivel".

"Nekem úgy tűnik, hogy ha tartozol neki, akkor soha nem tett érted semmit."

A szavai a levegőben lógtak, miközben próbáltam rájönni, mire gondol. "Úgy érted, hogy nem értem tette meg ezeket a dolgokat? Akkor ki? Magáért?"

"Ki más? Látod, hogyan csavarodnak el a szeretet definíciói, amikor az intézményi prioritások átveszik az irányítást? Valószínűleg törődik veled. Nem akarom ezt elvitatni, de még mindig ő áll a középpontban. Most pedig be akar számon kérni egy olyan adósságot, amivel nem tartozol."

"A probléma az egyházzal, ahogyan te ismered, Jake, az, hogy nem vált mássá, mint az önszükséglet kölcsönös kielégítése. Mindenkinek szüksége van valamire. Egyeseknek vezetésre van szükségük. Egyeseknek arra van szükségük, hogy vezessék őket. Egyesek tanítani akarnak, mások örülnék, ha hallgatóságként szerepelhetnek. Ahelyett, hogy Isten életének és szeretetének hiteles demonstrációjává válna a világban, a végén olyan emberek csoportjává válik, akiknek meg kell védeniük a területüket. Amit látsz, az kevésbé Isten életéből, mint inkább az emberek bizonytalanságából fakad, akik ragaszkodnak azokhoz a dolgokhoz, amelyekről úgy gondolják, hogy a legjobban szolgálják a szükségleteiket."

"Ezért tudnak az emberek hirtelen olyan gonosszá válni, ha fenyegetve érzik magukat? Úgy viselkednek, mint a dühös kutyák, amikor valaki el akarja venni a csontjukat."

"Pontosan! És azt hiszik, hogy Isten az ő oldalukon áll. Ilyenkor a csoport gyakran szétszakad, és olyan új megállapodásokba tömörül, amelyek jobban szolgálják egymás bizonytalanságát. Miután a keserűségük alábbhagy, a körforgás kezdődik előlről."

"Szóval bármit is teszek, ez csak rosszabb lesz."

"Választanod kell?"

"Vagy az egyiket, vagy a másikat kell támogatnom."

"Vagy csak mondd el az igazat, és hagyd, hogy a dolgok úgy alakuljanak, ahogy akarsz. Nekem úgy tűnik, nem Jim vagy Ben között kell választanod, hanem az igazság és a hazugság között."

Nem tudtam, mit mondjak vagy mit tegyek. Bár John egyértelműbbé tette a döntést, de nem könnyítette meg. Annyi minden forgott kockán, és utáltam, hogy ilyen helyzetbe kerültem. A csend egyre kínosabbá vált.

Végül John felállt. "Nem tudom, mit fogsz csinálni, Jake, de egy dolgot megtanultam az évek során. Minden olyan barátság, amely azt követeli, hogy hazudj, hogy megmentsd, valószínűleg nem is barátság."

Utáltam azt gondolni, hogy a barátságom Jimmel nem volt valódi. "Biztos vagyok benne, hogy ez csak egy gyenge pillanat. Bajban van néhány fontos emberrel, és csak azt próbálja tenni, ami az egyház érdekét szolgálja."

"Ezt ő mondta neked, vagy magadtól találtad ki ezt a nagyotmondást?"

Ráméredtem, hogy ez a beszélgetés nem segít enyhíteni a frusztrációm. Ha valami, akkor a szorongásom csak nőtt. Mélyet sóhajtottam, miközben a fejem a kezembe hajtottam.

"Bárcsak ilyen egyszerű lenne. Már régóta barátok vagyunk."

"A barátság nagyszerű dolog, Jake, de nem akkor, ha így kiforgatják. Ha jól emlékszem, azt mondtad nekem, hogy a barátság már fogyóban van."

Ezt valahogy elfelejtettem, amikor Jim a segítségemet kérte. Úgy tett, mintha aggódna értem, és bocsánatot kért, amiért annyira elfoglalt volt, hogy hagyta, hogy a barátságunk elússzon. Visszaszippantott a dolog. "Igazad van, John. Hosszú ideje nagyon távolságtartó, és ritkán nyitja meg a szívét a munkatársi megosztásaink vagy az imaórák alkalmával."

"Mit gondolsz, mi elől bujkál?"

"Honnan tudjam? Még abban sem vagyok biztos, hogy bujkál."

"Nem?" - kérdezte felhúzott szemöldökkel, egyértelművé téve, hogy megvárja a választ. "Nem

tudom. Határozottan kevésbé elérhető a személyzet és a test számára."

"Az a tapasztalatom, hogy amikor az emberek eltávolodnak egy ideje fennálló barátságaiktól, általában rejtegetnek valamit. Mit fogsz tenni?"

"Nem tudom. Mindent nyerhetek, ha támogatom, és mindent veszíthetek, ha nem." "Akkor

tehát te vagy a világod középpontjában, legalább annyira, mint Jim az övé."

Ez nem hangzott jól.

John folytatta: - Tudom, milyen erősnek tűnik ez neked, Jake, de ne hagyd magad becsapni. Ha meg akarod élni ezt az utat, az őszinteséget a személyes célszerűség fölé kell helyezned. Könnyű megpróbálni eltussolni dolgokat az intézmény érdekében, de ez egy olyan útra való lépés, ahol Isten nem tartózkodik."

"De szükségem van erre a munkára, legalább addig, amíg valami mást nem találok."

"Vannak rosszabb dolgok is, Jake, mint elveszíteni a munkádat. És ez nem változtat Isten felelőségén, hogy gondoskodjon rólad."

"Miről beszélsz? Csak úgy el kellene mennem? Nem tudom elképzelni, hogy túlélném e templom nélkül. Olyan régóta ez az otthonom, és meghalnék nélküle!"

"Ezt akarják elhíttetni veled, de ez nem így van. Ez megmagyarázza azt is, hogy miért harcol mindenki olyan elvetemülten. Ők sem hiszik, hogy lemondhatnak róla, ezért győzniük kell. Ez a csapda már sok Isten gyermekét foglyul ejtette. Amikor annyira félünk, hogy nem tudunk boldogulni az intézmény nélkül, akkor a jó és a rossz kiesik az ablakon.

Az egyetlen dolog, ami minket érdekel, az a saját túlélésünk. Ez a fajta érvelés hihetetlen fájdalomhoz vezetett az egyháztörténelem hosszú évei során."

"Nem úgy értettem, ahogyan te mondod, John."

"Biztos vagyok benne, hogy nem, de attól még ez a valóság. Amikor a gyülekezeti életet a szükségletekre építjük, elvakulunk Isten valódi munkája előtt, amelyet az Ő gyülekezete által végez."

"Hogy érted ezt?"

"Miért járnak az emberek a te templomodba, Jake?"

"Mert nekünk közösséget kell vállalnunk. Szükségünk van rá, hogy táplálkozzunk, hogy számon kérhetőek maradjunk másokon, és hogy együtt növekedjünk Isten életében. Azt mondod, hogy ez nem helyes?"

"Szóval, ha valaki nem jár többé, mi történik vele?"

"Keressenek egy másik helyi gyülekezetet, és kapcsolódjanak be, különben lelkiileg elsorvadnak, vagy tévedésbe esnek."

"Hallgass magadra, Jake. Olyan szavakat használsz, mint a 'kell', 'kellene' és 'elvileg'. Ez az a testi élet, amire Isten elhívott téged?"

"Gondoltam."

"A Szentírás nem a szükség nyelvét használja, amikor arról a létfontosságú kapcsolatról beszél, amelyet Isten a hívők között létesít. A mi függőségünk egyedül Jézusban van! Ő az, akire szükségünk van. Ő az, akit követünk. Ő az, akire Isten azt akarja, hogy mindenben bízunk és támaszkodjunk. Amikor Krisztus testét helyezzük erre a helyre, bálványt csinálunk belőle, és a végén csomóba kerül a helyzet miatt. A vallás abból él, hogy azt mondja nekünk, hogy be kell állnunk a sorba, különben valami szörnyű sors vár ránk.

"Nem azért osztjuk meg a testünk életét, mert muszáj, hanem mert megtehetjük. Aki Istenhez tartozik, az magáévá teszi azt az életet, amit ő akar, hogy a gyermekei együtt osszanak meg. És ez az élet nem az intézmény feletti uralomért való harc, hanem egyszerűen csak segítünk egymásnak abban, hogy megtanuljanak mélyen benne élni. Amikor hagyjuk, hogy más tényezők ennek útjába álljanak, akkor csak a szeretetet használjuk arra, hogy az emberekbe beleakadjon a horgunk. Szeretettel jutalmazzuk őket, és azzal büntetjük, hogy visszatartjuk őket".

Mélyen bennem felgyulladt egy fény. Tudtam, hogy igaza van. "Hogyhogy nem láttam ezt korábban, John? Az egész rendszerben van egy horog. Még olyan dolgokat is használunk, mint a 'tanbeli egység', hogy az embereket irányítsuk azáltal, hogy elfojtunk minden nézeteltérést. Mivel a legtöbb ember csak akkor érzi jól magát, ha másoknak tetszik, természetes, hogy meg akar felelni a tanításainknak és programjainknak. John, ez szörnyű."

John csak ült csendben, és hagyta, hogy a személyes felfedezés folytatódjon.

El sem hittem, mennyire vak voltam, hogy nem vettem észre, hogy milyen módon manipuláltuk egymást. Nem csoda, hogy állandóan kimerült vagyok! Próbálok megfelelni mások elvárásainak, miközben próbálok manipulálni őket, hogy megfeleljenek az enyémnek. Pontosan azt tettem másokkal, amit most a lelkész tett velem. Még Laurie-val is ezt tettem, és ezzel a saját házasságomra is ráterheltem a stresszt. "Ez szinte mindent aláhúz, amit teszek, John".

"Tudom, hogy így van, de ne feledd, hogy nem vagy egyedül. Emlékszel, hogy Jézus saját tanítványai hogyan ármánykodtak, hogy megszerezzék az első helyet az országában, és hogy Isten hatalmát felhasználva megbüntessék a samáriaiakat? Amíg nem fedezed fel, hogyan bízhatsz Istenben mindenben az életedben, addig folyamatosan arra fogsz törekedni, hogy másokat irányítsd azokért a dolgokért, amikre szerinted szükséged van."

"Akkor mit kellene tennem, John? Csak úgy feladjam a munkámat?"

"Nem hiszem, hogy ez most a választás, ugye? Én a helyedben egy kicsit közelebb hajolnék Jézushoz, és megkérném, hogy mutassa meg, mit akar, mit tegyél. Ő világossá fogja tenni számodra, ha nem bonyolítod a dolgot azzal, hogy megpróbálsz megvédeni magad - nem azért, hogy megtartsd az állásodat, nem azért, hogy mások kedveljenek, még csak nem is azért, hogy megmentsd a hírnevedet."

"Aki megmenti az életét, az elveszti, mi?"

"Ezek a szavak állnak a középpontjában annak, hogy megtanuljunk Jézus országának valóságában élni. És ne feledkezzünk meg a többről sem: 'Aki elveszíti az életét értem, az megtalálja azt.' Ez az út ritkán könnyű, de meg fogjátok tapasztalni, hogy az ő életében való élet öröme messze felülmúlja a folyamat során érzett fájdalmat."

"De mi van, ha tévedek?"

"Miben tévedtél? Elárulnád az igazságot, csak hogy megkaparintsd a fizetésed?"

"Nem, ezt értem. Mi van, ha tévedek ezzel az egész helyzettel kapcsolatban, és csak önző vagyok?"

"Az önzés valaki más kárára védi magát. Kockáztatni a munkát, a hírnevet és a barátságokat azért, hogy hűséges legyél a lelkiismeretedhez, nekem nem hangzik önzőnek."

"De honnan tudhatom, hogy nem fogom elrontani a dolgokat?"

"Az, hogy összekuszálod-e a dolgokat, vagy sem, igazából nem az a kérdés, ugye? Ahogy az sem, hogy biztos legyél benne. Csak azért lehetsz felelős, hogy azt tedd, amit a legjobbnak gondolsz. Ha hibát követsz el, akkor azt idővel belátod, és tanulsz belőle. Legalább megtanulod, hogy jobban függj tőle, mint ettől a dologtól, amit te egyháznak hívsz. Senki sem tökéletes, Jake, és ha felhagysz azzal, hogy úgy próbálj kinézni, mintha az lennél, akkor szabadon követheted őt."

John a vállamra tette a karját, és biztosított arról, hogy imádkozni fog értem. "Itt az ideje, hogy tovább menjek" - mondta, megfordult, és a vállára emelte a hátizsákját. Ekkor az órára pillantottam, és nem hittem el, hogy mennyi az idő. A feleségem mindig ideges, amikor egyedül túrázom a vadonban, és megígértem, hogy fél négyre visszaérek a civilizációba, hogy felhívjam. Egy jó egyórás túrával a hátam mögött már késésben voltam, és attól féltem, hogy az egész erdészetet kiküldi, hogy megtaláljanak.

"Te jó ég! Majdnem egy órát késtem" - mondtam, miközben igyekeztem összeszedni a holmimat. "Visszamész Huntingtonba?"

"Nem. Innen nyugatra túrázom, és még néhány napig fent maradok."

"Gondolom, nem segít, ha megkérdezem, hogy nem találkozhatnánk-e valamikor hamarosan újra?"

"Ezt egyikünk sem tudja irányítani, Jake, és igazán nem is kell. Nézd meg, mi történt ma. Ha Isten elég nagy ahhoz, hogy egymás útját keresztezzük a Kaiser Wilderness közepén, akkor szerintem hagyhatjuk, hogy ő irányítsa a következő találkozásunkat."

Nem volt időm vitatkozni vele, így átöleltük egymást, hogy elbúcsúzzunk egymástól, és elindultam az ösvény felé. Amikor utoljára láttam Johnt, éppen a Nellie-tótól nyugatra lévő sziklás hegyoldalon mászott felfelé. Ha akkor tudtam volna, mi vár rám, azt hiszem, inkább a tónál maradtam volna.

- 6 -

Szerető apa vagy tündérkeresztanya?

Már majdnem két hónapja volt, hogy utoljára láttam Johnt a Nellie-tó partján, de úgy tűnt, egy emberöltővel ezelőtt. A találkozásunkat követő gyülekezeti gyűlés a Waterloo-mnak bizonyult. Reméltem, hogy barátom, lelkészem és főnököm észhez tér és elmondja az igazat a gyűlés előtt, vagy akár röviddel utána. De nem tette. A hazugság kényelmét többre értékelte, mint bármilyen barátságot, ami köztünk volt. Meg voltam döbbenve!

A találkozó előtt ultimátumot adott nekem, hogy támogassam a történetét, vagy keressek máshol munkát. Közel álltam ahhoz, hogy beadjam a derekam, de végül nem tudtam rávenni magam, hogy hazudjak neki. Amennyire csak tudtam, megkerültem az igazság határát, és azt mondtam, hogy szerintem ő támogatta a koncertet, bár lehet, hogy félreértettem őt. Szúrós tekintete elárulta, hogy a trükköm nem ment át a rostán. Másnap reggel megróttá a számat, megvádolt a barátság elárulásával, és követelte, hogy a nap végére mondjak le. A következő lélegzétvételem végére odaadtam neki, kicsúszttam a jegyzetfüzetből, amit a találkozónkra vittem magammal.

"Annyira csalódtam benned" - mondta, és nem volt hajlandó felvenni a szemkontaktust. "Annyira ígéretes voltál, és most mindent eldobtál! Mi célból?" Azt mondta, gondoskodik róla, hogy a hónap végéig megkapjam a fizetésemet, és figyelmeztetett, hogy tönkretesz abban a városban, ha pletykálok róla. Amikor távozni kezdtem, úgy tűnt, kicsit megenyhült: "Ennek ellenére soha nem fogjuk elfelejteni a hozzájárulását, amit az itt töltött idő alatt tett, és remélem, hogy továbbra is el fog jönni ebbe a gyülekezetbe, hogy megkapja a gyógyulást, amire szüksége van".

Bólintottam, miközben távoztam, megdöbbenve a merészségén. Ki gyógyul meg a baleset helyszínén? Ahhoz kórház kell, vagy legalábbis orvos. Amikor Laurie és én, valamint a gyerekeink nem jöttünk el a következő vasárnap, Jim felolvasta a lemondólevelünket, és - ahogy később hallottuk - húszperces tirádába kezdett a magasról.

a szolgálatban dolgozó emberektől megkövetelt jellem. Azt mondta az embereknek, hogy hazudtam, hogy lejárassam őt, és átvegyem a pozícióját. A jellemhibák a szolgálatban mindig felszínre kerülnek válság idején - tette hozzá. Megdöbbenve tapasztaltam, hogy a bűnét az én vádaskodásomra fordította.

Néhány barátunk felhívott, hogy támogasson minket, és elmondja, hogy ők is elmennek, de a legtöbben elkerültek minket. A következő napokban minden alkalommal megalázó volt számomra, amikor az emberek elfordultak tőlem egy üzletben, úgy tettek, mintha nem látnának. Laurie és én vasárnaponként néhány különböző gyülekezetbe jártunk, mert úgy éreztük, hogy kellene, de a szívünk nem volt benne, most, hogy tudtuk, mi van a füst és tükör mögött. Elveszett voltam. Néhányan, akik akkor hagyták el a gyülekezetet, amikor mi is elhagytuk, remélték, hogy majd én alapítok egy másikat, de nem volt szívem hozzá. Minél tovább halogattam, annál inkább távolodtak a barátságaik is.

Az ingatlanpiacra való visszatalálásom sem volt könnyebb. A piac hanyatlott, és az emberek mindenhol túlterheltek voltak. Elkezdtem összeállítani egy saját üzletet, de a régi kapcsolataim már másokat találtak, akik képviselik őket, és ez nem tűnt ígéretesnek.

Kevés barátommal, mérhető jövedelem nélkül és reménytelen jövővel a hátam mögött végül mélypontra kerültem. Egészen addig, amíg Laurie aznap reggel fel nem hívott a mobilomon, hogy elmondja, a lányunk asztmás rohamot kapott az iskolában, és kórházba kellett vinni. Ahogy odasiettem érte, a dühöm felrobbant. Azok után, amit Istenért tettem, úgy tűnt, hogy ennél jobban tudna gondoskodni a családomról. Magamban forrongtam, és még abban sem voltam biztos, hogy hogyan fogom kifizetni a kórházi számlát, mivel már nem voltam biztosítva.

Most már érted, miért akartam elfutni, amikor John bejött aznap este az ebédlőbe? Igen, Andrea egyelőre jobban érezte magát, de én dühös voltam, és nem akartam, hogy Isten belekeveredjen ebbe. Mi rosszat tettem, hogy a lánynomnak így kell szenvednie?

Rövid időre menedéket kerestem a büfében, hogy megigyak egy csésze kávé, elolvassak egy hírmagazint, és megpróbáljak nem gondolni mindarra, ami nyomasztott. Ekkor dugta be a fejét John a privát szentélyembe. Most az asztalomhoz sétált, és őszintén megfordult a fejében, hogy szájba vágom, ha ki meri nyitni. Tudtam, hogy nem fogom. Csak belül vagyok erőszakos, kívülről nem, ahol más is láthatja. Reméltem, hogy olvasni fogja a testbeszédemet, és egyszerűen elmegy, de ő csak jött tovább. Végül megállt a velem szemben lévő szék mögött, és elkezdte kihúzni. "Nem bánod, ha csatlakozom hozzád?"

Persze, hogy bánom! Takarodj innen! Mióta megismertelek, csak bajt hozol rám! De a "kedves" szűrőm mindezt kivágta, mielőtt a számba került volna. Ami kijött, az az volt, hogy "Azt hiszem, inkább egyedül lennék."

Meglepettnek tűnt. Óvatosan visszalökte a széket az asztal alá, és szelíd hangon azt mondta: - Nekem megfelel, Jake. Majd máskor beszélünk." Felnéztem, és dühösen felsóhajtottam, amikor megkerülte az asztalt, és felém lépett, és a vállamra tette a kezét. Gyengéden megszorította, és azt mondta: "Csak azt akarom, hogy tudd, mennyire sajnálom mindazt, amin keresztülmentél. Tényleg törődöm veled." Még egyszer megveregette a kezem, aztán elindult az ajtó felé.

A hátát bámultam, ahogy elsétált. Belül harc dúlt. Legtöbbem elég dühös volt ahhoz, hogy megfojtsam, mielőtt még egy szót szólna, de egy kicsi és kényszerítő erejű részem tudni akarta, mit szólna ahhoz a zűrzavarhoz, amiben benne vagyok. Ha eljutott az ajtóig, nem tudtam, mikor látom újra. Ahogy megnyomtam az ajtó redőnyét, hallottam, ahogy elkiáltottam magam: "John, várj!".

Hátát a nyitott ajtónak támasztva megfordult, és hátranézett. "Sajnálom, hogy ilyen udvariatlan vagyok. Beszélgethetünk egy kicsit, ha szeretnéd."

"Biztos vagy benne, Jake? Néha ilyenkor egyedül lenni a legjobb dolog."

"Belefáradtam az egyedüllétbe..." A szavaimat elnyelte egy kontrollálhatatlan zokogás, amely felszaladt a torkomon, és megrázott a fájdalomtól. Nem tudtam több szót mondani, ahogy a könnyek és a zokogás egy kiaknázatlan kútból folyt. Ahogy John odasétált hozzám, eszembe jutott, hogy egyszerre éreztem magam zavarban és hülyén, hiszen soha nem voltam az a fajta, aki sírni szokott, még a legrosszabb pillanataimban sem. Próbáltam abbahagyni, de nem tudtam, mire John mögém lépett, és a vállamra tette a kezét.

"Semmi baj - mondta a vállamat masszírozva. "Minden rendben lesz." Mintha hallottam volna, ahogy az orra alatt imádkozik, de annyira zokogtam, hogy nem értettem, mit mond. Honnan jött ez az egész?"

Valószínűleg csak öt percig tartott, mire visszanyertem a nyugalmamat, de húsz percnél tűnt. Sikertelenül időnként egy-egy "sajnálom"-ot kifojtanom, de ő folyamatosan biztosított arról, hogy nem siet el, hogy túl legyen rajta. Soha nem éreztem magam jól olyan emberek közelében, akik ennyi érzelmeket mutattak ki, mint én, de John úgy tűnt, megbékélt velem. Megnyugtató szavakkal várt, amíg a fájdalom kimerült.

Amikor ez megtörtént, végre leült mellém. Még csak nem is tettem úgy, mintha elrejténém előle a dühömet. Hogy hagyhatta Isten, hogy mindezek a szörnyű dolgok megtörténjenek velem, amikor én megpróbáltam kiállni érte? És hagyni, hogy a kislányom mindezen keresztülmenjen, és még csak fizetni sem tudok érte. Könyörögtem Istennek, hogy gyógyítsa meg őt, gondoskodjon a családomról, és pusztítsa el a volt barátomat mindazért, amivel megbántott engem. Az utolsó ima, amiről tudtam, hogy kissé gyanús volt, de Dávid gyakran imádkozott így a zsoltárokból. "És legfőképpen haragszom rád! Mióta betáncoltál az életembe, minden az arcba robbant. Soha nem voltam még ennyire frusztrált a lelki életemmel kapcsolatban, és soha nem voltam még ennyire elszigetelve a gyülekezettől. És most még jóvedelmem sincs, amit felmutathatnék! Micsoda nagyszerű élet lett ez Krisztusban!"

John nem vette be a csalit, hátradőlt, és csak nézett rám azokkal a szúrós szemekkel, amelyeket először láttam az utcán San Luisban. Azt akartam, hogy ugyanolyan dühös legyen, mint én, és védekezzen, de nem tette. A fejét a kezébe fogta, és felsóhajtott. "Tudom, hogy most nem könnyű, Jake! Ezek az idők sosem azok. Csak próbáld meg emlékezni arra, hogy a történet közepén vagy, nem a végén."

"Mit akar ez jelenteni?"

"Isten tesz valamit benned, válaszol a legmélyebb imáidra, amelyeket valaha imádkoztál. Igen, ez a folyamat hihetetlen fájdalmat hozott az életedbe, de nem hagyott el téged, Jake. Távolról sem! Ma is olyan erősen ragaszkodik hozzád, mint eddig soha."

"Biztos, hogy nem úgy érzem. Úgy érzem, mintha minden fegyverét ellenem fordította volna." Aztán egy rövid szünet után cinikus oldalam felemelte csúnya fejét: "Tudom, az érzések nem számítanak."

"Épp ellenkezőleg, nagyon is számítanak! De az a tény, hogy nem érzed, hogy ölel téged, nem változtat azon a tényen, hogy még mindig ott van. Csak azt jelenti, hogy az érzéseid rossz frekvenciára vannak beállítva. Nem biztos, hogy ez a legjobb alkalom, hogy ebbe belemerülj, de Isten segíteni akar neked átlátni néhány dolgot, ami folyton megbotránkoztat."

"Hát akkor azt hiszem, nem rád vagyok a legjobban dühös, hanem rá! Nem akarom, hogy az életemet labdának használja, amibe más emberek belerúghatnak."

"Ő nem ilyen. Tudom, hogy úgy érzed, hogy elvesztettél mindent, amit a legjobban értékelsz, és sok szempontból így is van. Ne hidd, hogy valami magasabb cél érdekében rendezte meg ezeket az eseményeket. Azt kérte, hogy ismerd meg őt olyannak, amilyen valójában, és ez mindig következményekkel jár. Mindig könnyebb a kultúra játékát játszani, még a vallási játékát is, mint felfedezni, hogy ki is Isten valójában, és hogyan akar veled járni."

"De akkor legalább tudtam, hogyan fogom kifizetni a számlákat." vágtam

vissza. "Vagy legalábbis azt hitted, hogy tudod."

Mély sóhajjal Johnra pillantottam. Ezt utáltam igazán a beszélgetéseinkben. El tudott ejteni egy ilyen megjegyzést, és én napokig vagy akár hetekig azon tűnődtem, hogy mit jelenthet. Úgy tűnt, nem magyarázkodott, hacsak nem kérdeztem, és nem voltam benne biztos, hogy tudni akartam-e még valamit. Birkóztam, hogy megkérdezzem-e, vagy egyszerűen csak elnézést kérjek, hogy visszamenjek megnézni Andréát.

Sokáig lógott köztünk a csend. Elhatároztam, hogy nem kérdezem, és nem adok neki újabb lehetőséget. Végül John a leghalványabb mosollyal csóválta a fejét: "De te mindig is frusztrált voltál, nem igaz?"

"Mikor? Mi miatt frusztrált?"

"A vallási játékot játszani. Sosem elégített ki, ugye? Nem feküdtél le minden este csalódottan, hogy Isten nem azt tette, amit elvártál tőle?"

"Nem mindig" - válaszoltam, miközben visszagondoltam az elmúlt néhány évre. "Emlékszem néhány egészen hihetetlen alkalomra, amikor Isten jó volt hozzám."

"Biztos vagyok benne, hogy ez igaz, de vajon tartós volt valamelyikük?"

"Nem, és ez az, ami annyira őrítő. Amikor azt hiszem, hogy a dolgok igazán jól alakulnak, akkor bomlanak ki. Még nem találtam meg a kereszténység valóságát, ahogyan arról a Szentírásban olvasok. Nem értem. Még az ismerkedés is olyan ígéretesen indult, most pedig ugyanolyan frusztráló, mint minden más, amin Isten neve szerepel."

"És mit gondolsz, miért van ez így?"

"Figyelj, John, ha van valami mondanivalód, csak mondd el. Nincs erőm és energiám szójátékokat játszani veled."

"Sajnálom, Jake - mondta John, miközben kinyúlt, hogy megragadja az alkaromat, amely alattam feküdt az asztalon. "Soha nem játszanék veled ilyen játékot."

"Akkor mi folyik itt, John? Azok után, amit az elmúlt hónapokban tettem, hogy rendbe hozzam a dolgokat Istennel, azt gondolnád, hogy jobban tudna velem bánni. Nincs munkám. A hírnevemet tönkretették azok, akiket több mint két évtizede ismerek. Laurie és én egymás torkának estünk, és a lányom ma majdnem meghalt".

"Szóval úgy gondolod, hogy Isten jobbal tartozik neked?"

"Ugye? Miért is próbálnám annyira követni, ha ő nem vigyáz rám?"

"Szóval ennyi - válaszolta John, hátradőlve a székén. "Úgy nőttél fel, hogy a jóságod valójában azt irányítja, hogyan bánik veled Isten. Ha te megteszed a magadét, neki is meg kell tennie a magáét."

"Ez nem igaz?"

"Jake, Isten mindig teszi a dolgát. Jobban szeret téged, mint bárki más valaha is fog, és nem fogja távol tartani a kezét az életedtől. Néha együttműködünk, néha nem, és ez befolyásolhatja, hogy a dolgok hogyan rendeződnek."

ki. De ne higgyétek, hogy cselekedeteitek által irányíthatjátok Istent, mert ez nem így van. Ha irányíthatnánk Istent, akkor olyan lenne, mint mi. Nem lenne jobb, ha hagynánk, hogy a maga módján bánjon velünk, hogy mi is olyanná váljunk, mint ő."

"De nézd meg, hogy mekkora bajban vagyok, John. Csak próbáltam azt tenni, ami helyes, és ez egyáltalán nem segített rajtam."

"De olyan módon, amit még nem tudsz. Isten megszabadít téged azoktól a dolgoktól, amelyekben a múltban biztonságot találtál. Ezek útjában álltak annak, hogy Isten az Atya legyen számodra, akiről tudta, hogy akarod, és amúgy is hamis remények voltak. Elveszíteni őket mindig fájdalmas, és tudom, hogy most többel kell megbirkóznod, mint a legtöbbeknek, de tévedsz, ha azt hiszed, hogy Isten ellened fordult, vagy hogy valahogyan figyelmen kívül hagy téged".

"Mi másra gondolhatnék? Azt gondoltam, hogy Isten tisztábbá tesz számomra néhány dolgot, és azt gondoltam, hogy ez némi plusz örömet és békét hoz az életembe. Azt hittem, másoknak is annyira tetszeni fog, mint nekem. De rájöttem, hogy nem így van, és magam is elgondolkodom azon, hogy vajon nem csapott-e be. Ha ez Isten lenne, nem gondoljátok, hogy a dolgok egyre jobbak lennének?"

"Én igen, és szerintem így is van."

Alig bírtam magam visszafogni. "Hogy mondhatsz ilyet? Te valami idióta vagy? Nézd meg, min megyek itt keresztül!"

"Elismerem, hogy a körülményeid most sokkal rosszabbnak tűnnek. De nem csak ott kell keresni. Egy új úton jársz, a szemed a régi útjelző táblákon. Azt hiszem, Isten azt szeretné, ha tudnád, hogy azok a régi útjelzések nem mások, mint mítoszok, amelyek egy haldokló rendszert támasztanak alá. Nem igazán működnek, ahogyan azt te is tapasztalod."

"Miféle mítoszok?"

"Egyrészt azt hiszed, hogy a szenvedés Isten veled szembeni elégedetlenségének a jele. Nem Jób követte el ezt a hibát? A szenvedés gyakran azt jelzi, hogy Isten megszabadít minket valamitől, hogy mélyebben követhessük és magunkhoz ölelhessük őt. Az Ő életében járni mindig azt jelenti, hogy az árral szemben mész. Ne várd, hogy a körülményeid könnyen alkalmazkodjanak ehhez az úthoz. Minden fordulóban ellenállni fognak neki. Isten meg akar tanítani téged arra, hogyan jársz vele ezeken a dolgokon keresztül, hogy megismerhesd a körülményeket meghaladó örömet és békét."

"De Isten nem azt ígéri, hogy megáldja azokat, akik az ő útjait követik?"

"Bizonyára ez a gyümölcse, de nem az önök fogalmaival határozza meg ezeket az áldásokat. Ő egy nagyobb útra vezet benneteket, mint amit még fel sem tudtok fogni. Kövesd őt továbbra is, és teljesen el fogsz ámulni rajta. A legnehezebb dolog, amit ezen az úton meg fogsz tanulni, hogy feladd azt az illúziót, hogy te irányítod a saját életedet, vagy hogy manipulálhatod Istent, hogy megáldjon téged."

"Erre gondoltál a számláim kifizetésével kapcsolatban, ugye?"

"Igen. Isten gondoskodni fog rólad. Mindig is gondoskodott, csak te ezt nem tudod. Az, hogy nincs biztosításod vagy munkád, amire támaszkodhatnál, nem jelenti azt, hogy elhagyna téged. Az, hogy mások tönkreteszik a hírnevedet, nem jelenti azt, hogy övék lesz a végső szó. Isten nem egy jótündér, aki varázspálcát lengetve mindent úgy csinál, ahogy mi szeretnénk. Nem jutsz messzire, ha megkérdőjelezed az irántad való

szeretetét, valahányszor nem felel meg az elvárásaidnak. Ő a te Atyád. Ő sokkal jobban tudja, mire van szükséged, mint te magad. Ő

sokkal jobb gondozója önnek és családjának, mint azt eddig gondolta volna. Az életébe hoz téged, és ahelyett, hogy megmentene téged ezektől a dolgoktól, amiket elszenvedsz, inkább úgy döntött, hogy arra használja fel őket, hogy megmutassa neked, mi is az igazi szabadság és élet valójában."

"Szóval szereti, ha szenvedek?"

"Remélem, ennél jobban tudod. Veled együtt győtrődik. Hogy is tehetné ezt másképp? Szeret téged. Nem veled teszi ezt, hanem e világ összetörtségén keresztül dolgozik, hogy valami nagyobbat érjen el benned. Ha ezt egyszer tudod, még a nehéz körülmények szűrése is tompulni fog. Megtalálsz őt a közepükben, és látni fogod, ahogyan a te irányításod nélkül beteljesíti a célját. Ez az a pont, ahol az ő élete igazán elkezd hatni benned."

"Azt hiszem, inkább csak boldog lennék - mondtam gúnyosan kuncogva. Ez volt az első humoros próbálkozásom az elmúlt napokban, és jól esett."

"De a boldogság elég olcsó helyettesítője annak, hogy az ő képmására alakuljon át, nem gondolod?"

"Tudom! De ez nem könnyű."

"Senki sem mondta, hogy így lesz. De még nehezebbé teszed magadnak, ha azt hiszed, hogy Isten ellened van! Mi lenne, ha tudnád, hogy ő ebben veled van, és elvezet téged ahhoz az élethez, amiért könyörögtél neki?"

Ezen egy percig gondolkodnom kellett. "Akkor biztosan nem lennék ennyire elájulva."

"Nem, nem tennéd. És még mindig élvezhetnéd a jelenlétét, amíg ő ezt a dolgot megoldja. Lemaradsz arról, amit az Újszövetség minden írója hirdetett - bár Isten nem hangszereli a szenvedéseinket, de arra használja őket, hogy szabadságot hozzon lényünk legmélyebb magjában. Ha vele együtt jársz végig rajta, ahelyett, hogy hibáztatással vagy vádaskodással eltaszítanád magadtól, meg fogsz lepődni, mit tesz."

"De még mindig nem tudom, hogyan fogom kifizetni a kórházi számlát."

"De igen, Jake! Már dolgozik rajta. Az, hogy te még nem látod, nem változtat ezen a valóságon."

"Nekem ez nem lenne baj, ha nem kellene látnom, hogy a lányom mindezen keresztülmegy. Nem tudom elképzelni, hogy megbetegítené, hogy velem foglalkozzon."

"És ebben igazad lenne. Andreának is megvan a maga útja Istennel, és ő végig fogja kísérni ezen is. Nem tarthatod vissza őt a szenvedéstől, és az ő küzdelmét nem azért tette Isten, hogy téged átjárjon. De nem hiszem, hogy valaha is asztmásan fogod látni őt."

"Tényleg? Miért mondd ezt?"

"Valójában azért jöttem ma este a kórházba, hogy meglátogassam egy másik barátomat, akinek az élete a végéhez közeledik. Innen tudtam, hogy itt vagy. Láttam magát és a feleségét, amint korábban Andrea szobája előtt beszélgettek."

Azonnal visszagondoltam arra a durva szóváltásra. Mindketten ugyanolyan nyomás alatt voltunk, és ezt egymáson kezdtük el levezetni. Összerezentem, amikor arra gondoltam, hogy John látott minket. "Nem volt szép, igaz?"

"Ne aggódj emiatt, Jake. Mindketten nehéz helyzetben vagytok, és én biztosan nem fogom megítélni, hogyan kezelitek. Csak úgy gondoltam, nem ez a legjobb alkalom, hogy félbeszakítsalak. Kicsit később visszamentem, hogy megnézzem, el tudlak-e kapni valamelyikőtöket, és Andreát egyedül találtam, amint a lélegzetével küzdött. A szemeiben élénken élt a félelem. Odamentem hozzá, és megkérdeztem, imádkozhatnék-e érte. Bólintott, így megtettem. Az idő majd megmondja, gondolom, de szerintem az asztmája elmúlt."

"Meggyógyítottad?"

"Mintha tudnék! Nem, de biztos vagyok benne, hogy Isten igen."

"Komolyan mondod? Ezerszer imádkoztam érte, és nem tette meg értem." "Ki

mondta, hogy nem tette? Én csak az én imáimat is hozzátettem a tiédhez."

"De miért nem tette meg a többi ezerszer, amikor kértem rá?"

"Azért, mert ez nem a te kezében van, Jake, vagy az enyémben! Hanem az övé. A gyógyítás nem varázslat. Ahogy megtanulunk benne élni, úgy kezdünk együttműködni azzal, amit ő tesz. Én csak azért imádkoztam, hogy könnyebben lélegezzen és Isten békéje legyen, de meg vagyok győződve arról, hogy Isten ennél többet tett."

"Miért?"

"Nem tudom, hogyan írjam le, csak annyit mondhatok, hogy éreztem, ahogy az asztmája elhagyja. Azt hiszem, ő is tudja ezt. A következő lélegzete olyan könnyen jött, mint a tiéd. A félelem eltűnt a szeméből, mosoly ráncolta az ajkát, és mély sóhajjal a párnába süllyedt."

"Ezért találtam rá nemrég, hogy alszik. Azt hittük, hogy a gyógyszerek végre elkezdtek hatni." "Biztos

vagyok benne, hogy segítettek, de Isten úgy döntött, hogy valami mást is tesz."

"Ez nagyszerű lenne, ha igaz lenne. Utálom nézni, ahogy szenved. De azt akarod mondani nekem, hogy csak boldognak kellene lennem, függetlenül attól, hogy Isten mit és hogyan tesz."

"Egyáltalán nem ezt mondtam, Jake. Csupán segíték neked meglátni, hogy Isten mit tervezhet a körülményeid között. Neki nincs szüksége arra, hogy megjárj magad. Van néhány őszinte kérdésed és mélységes küzdelmed, amit meg kell oldanod. Isten elég nagy ahhoz, hogy megbirkózzon velük. Ne menekülj a fájdalom elöl, és ne próbáld elrejtetni előle. Ez nem fogja őt lenyűgözni, és nem fog segíteni neked. Vidd a haragodat Istenhez. Ő tudja, hogy hogyan vigyen át ezen, és mutassa meg neked a dicsőségét olyan módon, amiről nem is álmodtál."

Ekkor újra kinyílt a büfé ajtaja. Egy ápolónő pásztázta végig a szobát a tekintetével. "Te vagy az, John?"

"Igen - hívta vissza a férfi.

"Azt mondta, tudni akarja, hogy Mr. Phillips megfordult-e. Azt hiszem, közeledik."

"Köszönöm. Mindjárt megyek." Aztán visszafordult felém. "Nekem most mennem kell. Miért nem nézed meg Andreát, és alszol egy kicsit te is."

"De nem vagyok benne biztos, hogy mindent kidolgoztam."

"A következő néhány percben vagy órában sem fogsz. Ez egy életre szóló utazás, Jake, megtanulni feladni az irányítás illúzióját, és hagyni, hogy Isten az ő útját járja, egyikünknek sem könnyű. Ez nem az utolsó lecke."

"De még mindig nem tudom, hogy mit tegyek a munkámmal, a templommal vagy bármi mással kapcsolatban" - mondtam, miközben a megoldatlan kérdések listája kezdett végiggördülni az agyamon. Azt akartam, hogy John irányt mutasson nekem.

"Hadd kérdezzek valamit, Jake. Van valami, ami hiányzik ahhoz, hogy átvészeld ezt a napot?"

"Munkára van szükségem. Valahogy ki kell fizetnem ezt a számlát." A minket körülvevő kórház felé mutattam.

"Vagy szükséged van arra a bizalomra, hogy Atyád már tudja ezeket a dolgokat, és eléggé szeret téged ahhoz, hogy veled együtt rendezd el őket. Mindened megvan, amire ma szükséged van; csak még nincs meg mindened, amire szükséged van a hónap végéig. De az még messze van."

"Nos, ebben igazad van" - kellett egyetértenem.

"Ennyit ígértek nekünk, Jake. Ha minden pillanatban bízatsz a szeretetében, akkor fogod igazán tudni, hogyan kell szabadon élni." John elkezdett felállni az asztaltól, én pedig felálltam, hogy megöleljem, mielőtt távozik.

"De hol találom meg ezt a fajta hitet?"

"Nem fogod megtalálni. Ezt ő teremti meg benned, még azokban a körülményekben is, amelyeket megvetsz. Csak jöjjetek hozzá folyamatosan, és figyeljétek, mit fog tenni. Ő az Atya, aki jobban ismer téged, mint te magadat, sőt jobban szeret téged, mint te magadat. Kérd őt, hogy segítsen meglátnod, mennyire szeret téged. Ez mindent megváltoztat majd." Aztán az ajtó felé intett: "Mennem kell".

Megöleltük egymást, és az ajtó felé indult. Összeszedtem néhány dolgot, és követtem őt. Alig vártam, hogy megnézhessem Andreát. Ahogy elindultam az ő irányába, elhatároztam, hogy a hátralévő napjaimat úgy fogom leélni, hogy feltételezem, hogy Atyám szeretete minden körülmények között velem van, ahelyett, hogy megkérdőjelezném. Akkor még nem tudtam, hogy erre mekkora szükségem lesz.

- 7 -

Ha magadnak ásol egy gödröt, akkor valakire rá kell dobnod a mocskot

Hallottam, ahogy a hátam mögül a focipályán át a túlaradó üvöltés átsap az ellenfél lelátójáról. Még csak meg sem kellett fordulnom a koncessziós standok sorából, hogy tudjam, ez nem jó hír az alma materem számára. Épp időben fordítottam meg a nyakamat, hogy lássam, amint egy Jefferson Blue Raider fehér mezében, ujjongóan felemelt karokkal száguld át a gólvonalon. A csapattársai hamarosan megrohmozták.

Sóhajtottam egyet, és undorodva megráztam a fejem. Miután a félidőre szűk 3-0-s előnyt szereztek a nagy esélyes ellenfelük ellen, a Ponderosa Bears a második félidő első játékában egy 73 yardos touchdown-passzal elszurta ezt az előnyt. Ez nem csak egy átlagos futballmeccs volt. Ez volt a Bronze Bell Classic, a Kingston első két középiskolája közötti rivalizálás, amely 45 éves története során mitikus méreteket öltött. A győztesé lett a bronzharang, egy hatalmas trófea, amelyet az eredeti középiskola régi tornyában lógó harangból készítettek, és egy évig a város dicsekedhetett vele.

A végzősöknek semmi sem volt fontosabb, mint megnyerni a harangot az utolsó évükben, és az öregdiákok is majdnem ugyanilyen nagyon akarták ezt. A Sequoia már hat éve birtokolta a bronzharangot; egy megalázó sorozat, amely reméltem, hogy ma este véget ér. Az első félidő ígéretesnek tűnt, de tudtam, milyen könnyen megfordulhat a lendület egy ilyen játékban.

Ahogy vissza akartam fordulni a büfé felé, megakadt a szemem egy ismerős alakon, aki a korlát fölé görnyedve nézett ki a pályára. Ebből a szögből nehéz volt megmondani, különösen, hogy túlméretezett kabátot és zoknis sapkát viselt, mint mindenki más, aki megpróbált melegen maradni. Aztán az arca elfordult, hogy az eredményjelzőre nézzen, és profilból láttam őt. "Pontosan itt", gondoltam.

Feladtam a helyem a sorban, hogy megnézzem, mit csinál. Odaléptem mögé, és megragadtam a vállánál fogva. "Mit keresel itt?" Azon tűnődtem, hogy ez valami csapda, de amikor a válla fölött átnézett, hogy lássa, ki ragadta meg, őszintén meglepettnek tűnt. Mosoly ült ki az arcára, amikor megfordult, és átölelt. "Jake, olyan jó látni téged. Reméltem, hogy itt leszel."

"Valahogy nem gondoltam volna, hogy futballrajongó vagy - válaszoltam a pálya felé biccentve.

"Nem igazán, de megértem, hogy nem lehetsz ma este Kingstonban, és nem nézheted meg a látványosságot. Még sosem láttam ilyet... tűzijáték a meccs kezdetén, és ilyen őrző tömeg!"

"Ez egy szenvedélyes rivalizálás. Néhány évvel ezelőtt még a Sports Illustrated is megírta. Erre az összecsapásra minden csínját-bínját előveszik. Mi szél hozott a városba?"

"Meglátogatok néhány embert, és úgy terveztem, hogy az egyikükkel itt találkozom. Hogy van Andrea?" "Egyetlen zihálása sem volt, mióta a múlt hónapban imádkoztál érte.

Annyira hálás vagyok." "Ez nagyszerű. Te is jobban vagy?"

"Elboldogulok. Nem mondhatom, hogy minden csodálatos, de nagyon megszívteltem, amit legutóbb mondtál, John. Kértem Istent, hogy segítsen meglátnom, mennyire szeret engem akkor is, amikor a dolgok nem könnyűek. Pénzügyileg még mindig nagyon szűkösek a dolgok, de láttam, hogy Isten érdekes módon gondoskodik rólunk."

"Mint például?"

"Még mindig dolgozom az ingatlanokkal, bár lassan haladok. Közben az emberek felbéreltek, hogy végezzek el festési vagy tájépítészeti munkákat, amelyekre nem volt idejük. Néhányan még jelentős ajándékokat is adtak nekem, hogy segítsenek a boldogulásunkban. Nem akartam elfogadni őket, de azt mondták, hogy Isten a szívükre helyezte. Mindegyik alkalommal nagy szükségünk volt arra, amit felajánlottak."

"Hát nem csodálatos?"

"Ha engem kérdezel, eléggé a végsőig elszántan vág, ha engem kérdezel. Néhány hete eladtam az első kereskedelmi épületemet is. Amikor a zálogjog lezárul, az nagy segítség lesz."

"Csak ne feledd, hogy nem aggódik a holnap miatt, mert azt már kidolgozta. Arra hív, hogy élj vele együtt a pillanat örömeiben, reagálva arra, amit közvetlenül eléd tár. A szabadság, hogy egyszerően így követheted őt, az életed oly sok területét fogja átalakítani. Ő szeret téged, Jake, és azt akarja, hogy ennek biztonságában élj, anélkül, hogy mindent ki kellene találnod."

"Kezdek rájönni. Újra és újra elolvastam a Róma 8-at, és próbáltam rájönni, hogy Pál mire gondolt. Úgy tűnik, hogy Pál az Isten szeretetébe vetett bizalmát abból merítette, amit a kereszten véghezvitt. Annak köszönhetően, amit erről tudott, úgy tűnt, soha többé nem kételkedett Isten szeretetében, bármennyire is brutálisak voltak számára a dolgok. Én mindig is úgy láttam a keresztet, mint az igazságosság, nem pedig a szeretet ügyét, legalábbis Isten szemszögéből. Tudom, hogy Jézus eléggé szeretett minket ahhoz, hogy meghaljon értünk, de nem Isten volt az, aki mindezen keresztülvitte őt? Ha így bánt az övével, amikor ártatlan volt, hogyan bizonyítja ez az irántam érzett szeretetét?"

"Elkövetsz egy gyakori hibát. Túl sokan csak az isteni igazságszolgáltatás aktusát látják a keresztn. Hogy kielégítse igazságosság iránti igényét, Isten a végső büntetést a Fiára szabta ki, és ezzel eleget tett haragjának, és lehetővé tette, hogy mi büntetlenül maradjunk. Ez lehet, hogy jó hír számunkra, de mit mond ez Istenről?"

"Ez az, ami mindig is nyugtalanított. Megértettem, hogy a kereszttel megmutatta, mennyire szeret engem Jézus, de ez bizonyosan nem kedvelt meg engem Isten előtt."

"De Isten nem így tekint a keresztre, Jake. Az Ő haragja nem a bűn megérdemelt büntetésének kifejezése volt, hanem a bűn és a szegény ellenszere. A kereszttel célja, ahogyan Pál írta róla, az volt, hogy Isten a Fiát magát bűnné tette, hogy emberi testhez hasonlóan elítélje a bűnt, és megtisztítsa azt a fajtól. Az ő terve nem csupán az volt, hogy módot adjon a bűn megbocsátására, hanem az is, hogy elpusztítsa azt, hogy szabadon élhessünk".

"Hogy tehetett Isten mindezt veled?"

"Ne higgyétek, hogy Isten csak távoli néző volt azon a napon. Ő Krisztusban volt, aki megbékéltette a világot önmagával. Ezt együtt tették. Ez nem valami áldozat volt, amit Isten megkövetelt azért, hogy szeretni tudjon minket, hanem egy áldozat, amit maga Isten hozott azért, amire nekünk szükségünk van. Ő ugrott a tomboló ló elé, és biztonságba taszított minket. Összetörte őt a bűneink súlya, hogy mi megmenekülhessünk tőle. Ez egy hihetetlen történet."

"És egy olyat, amit jobban meg akarok érteni" - válaszoltam. "Azt hiszem, csak most kezdek rájönni, hogyan vezetett tévútra az egyház."

"Tényleg?" Sokszor hallottam már Johntól ezt a kérdést, és általában tágra nyílt szemekkel és kuncogással a hangjában. "Nem hiszem, hogy az egyház tévútra vezeti az embereket. Azok, akik egyes vallási intézményeket vezetnek, talán igen, de ne keverjük össze ezt az egyházzal, a h o g y a n Isten látja".

A szóhasználat rövid időre összezavart, de folytattam. "Néhány nappal azután, hogy utoljára beszélünk, kapcsolatba léptem Ben Hopkinsszal. Ő volt az asszisztensem egy házi csoportban, amelyet én vezettem, mielőtt kirúgtak a City Centerből. Felfedezett valamit, amit házi gyülekezetnek hívnak, és rengeteg információt talált róla az interneten. Ezen a hétvégén fogunk egyet indítani."

"Tényleg?" Láthatóan kevésbé tűnt izgatottnak, mint gondoltam volna.

"Igen. H á t nem ott kezdődött minden? A korai hívők egymás otthonában találkoztak. Nem építettek hatalmas szervezeteket. Nem volt hivatásos papságuk, aki mindent irányított volna. Egyszerűen testvérekként és testvérekként együtt osztoztak a közösségben. Ezt keresem, mióta hívő lettem. Mindig is úgy gondoltam, h o g y a mi egyházzal alkotott elképzelésünk több problémát vet fel, mint amennyit megold."

"Ez az egyetlen válasz, amit valaha hallottam, ami ennyire felizgatott. Úgy tűnik, világszerte emberek ezrei vannak, akik feladták a hagyományos gyülekezeteinket, és megpróbálják újra felfedezni az életet, ahogyan azt az ősegyház megtapasztalta. Sokan ezt Isten utolsó napi mozdulatának nevezik, hogy megtisztítsa az Ő egyházát."

"És ez csak úgy megtörténik, hogy egy otthonban találkozunk, ugye?"

A látszólagos cinizmusa meglepett. "Nem gondolod?" Kérdeztem.

"Ne érts félre, Jake. Több kapcsolati módot találni arra, hogy megosszuk az életünket más hívőkkel, egy csodálatos irány. De pusztán azzal, hogy az összejövetelt egy otthonba költöztetjük, nem érjük el mindazt, amit remélünk."

"Ezt tudjuk. Van egy öt családból álló csoportunk, akik együtt akarnak házi gyülekezetet alapítani, és valóban közösségben dolgozni. Vasárnap este lesz az első találkozásunk. Van kedvetek eljönni?"

"Szívesen megnézném, mit csinálsz, de nem leszek olyan sokáig a városban, Jake."

Éppen ekkor láttam, hogy egy ismerős arc lép ki a tömegből, és felém sétál. Mióta elhagytam a City Centert, szokásommá vált a tömegek pásztázása a közelemben. Annyi hazugságot terjesztettek rólam, hogy belefáradtam, hogy szembesüljek velük. Most a pletykagyár egyik legrosszabb elkövetője pont felém tartott. Bob tagja volt a gyülekezeti tanácsnak, és már régóta együtt voltunk egy elszámoltathatósági csoportban. Amikor már azt hittem, hogy nem fog meglátni, találkozott a tekintetünk. Próbáltam udvarias lenni, és kezet nyújtottam: "Bob, hogy vagy?".

Elkomorult, elfordult, és hamarosan visszaolvadt a tömegbe. Idiótának éreztem magam a kinyújtott kezemmel, és az arcom kipirult a szégyentől, amikor rájöttem, hogy John mindent látott. "Utálom ezt - mondtam, miközben megfordultam a pálya felé. John is megfordult, egyik lábát felhúzta a korlát alsó rúdjára, a könyökét pedig a felső rúdra támasztotta."

"Amióta elhagytuk a City Centert, mindig ugyanazt kapom. Az emberek, akik korábban közeli barátok voltak, úgy fordulnak el, mintha nem is ismernének. Bob és én közel álltunk egymáshoz. Pár évvel ezelőtt átsegítettem őt egy nehéz időszakon a feleségével, most pedig még csak elismerni sem tud." Undorodva ráztam a fejem. "És ez még nem is a legrosszabb."

"Nem?"

"Rosszul érzem magam, amikor az emberek, akiket a barátaimnak hittem, úgy tesznek, mintha nem látnának. De ez legalább őszintébb, mint azok, akik hátba szúrnak, majd nyilvánosan ölelgetve és mosolyogva rohannak oda hozzám, úgy téve, mintha mi sem történt volna. A minap összefutottam a régi lelkészemmel egy esküvőn. Odarohant hozzám, megölelt, úgy tett, mintha a legjobb barátok lennénk, miközben körülnézett, hogy biztosan észreveszik-e mások is, milyen szeretetteljes. Szerettem volna ellökni magamtól, de tudtam, hogy milyen szeretetlennek tűntem volna."

"Hihetetlenül szomorú, nem igaz?"

"Szomorú? Én azt mondanám, hogy

egyenesen megvetendő!" "Ezt érzed tőle?"

"Nem az ő megvetéséről beszéltem, hanem az enyémről!"

"Én is, Jake. Mások megvetése nem érinthet meg, ha nem játszod a játékukat."

"Milyen játékról beszélsz?" Ebben a pillanatban a túloldaltól jövő sikolyok a pályára terelték a tekintetemet, éppen időben, hogy lássam, ahogy a labda egy újabb hosszú passz után a levegőből egy másik rettegett Blue Raider karjaiba hull. Az elkapó érintetlenül száguldott az end zone-ba.

"Megint el fogjuk dobni ezt a dolgot." Motyogtam dühösen. "Még egy évnyi megaláztatás." Megráztam a fejem.

"Ez a játék, ott van! A te értéked, mint ember, azon múlik, hogy ötven középiskolás gyerek mit csinál vagy mit nem csinál a pályán. Benne vagy a játékban, és ezért érzed magad olyan szörnyen, amikor az emberek nem tudják, hogyan reagáljanak rád".

"Miről beszélsz, John? Ez csak egy focimeccs. Én itt igazi hús-vér emberekről beszélek."

"Én is. Az értékedet ötven emberhez kötni odakint, vagy ahhoz a hazugsághoz, amit valaki mond rólad, nagyjából ugyanaz."

Ahogy a Blue Raiders betalált az extra pontra, tudtam, hogy a meccs kezd kicsúszni a kezemből. "Különbösen is, ez amúgy sem fair játék."

"Nem?"

"Nem. Annak az irányítónak, aki az összes touchdownt dobja, nekünk kellett volna játszania. Régebben a Ponderosa kerületben játszott, de a Jeffersonba igazolt, amikor elkezdte a középiskolát. Valószínűleg ő a legjobb atléta, akit ez a város valaha is látott. A pletykák szerint a Jefferson edzőjével rengeteg alattomos üzletet kötöttek, hogy rávegyék, hogy belemenjen. Azt ígérte, hogy az érettségi után ösztöndíjat szerez neki egy nagyobb főiskolai programban."

"Te tudod ezt?"

"Mindenki tudja, John. Még azt is mondják, hogy most már drogproblémái vannak, és az iskola eltussolja, hogy továbbra is náluk játszasson. Valószínűleg idén ők lesznek a Völgy bajnokai."

"Craig Hansenről beszélsz, ugye?" "Ismered

őt?"

"Elég jól ismerem az apját. Ő az a férfi, akivel együtt reggeliztem, amikor majdnem egy éve találkoztunk a kávézóban. Nem hiszem, hogy egyáltalán tisztában vagy a tényekkel. Craig nagyszerű gyerek, és biztosíthatom, hogy nem drogozik."

"Még mindig elhagyott minket." Fintorogtam.

"Fogalmad sincs, hogy mi történt, ugye? Craig nyolcadikos korában meghalt az édesanyja, és az apja vállalkozása is tönkrement. Nem tudták tovább tartani az otthonukat, és az apja nővéréhez és annak családjához kellett költözniük. Nem volt módjuk átvinni őt a városra, hogy a régi csapattársaival játsszon. Ez megölte Craiget. Még most is kevés barátja van a csapatban. Szeretik a karját, de ő magányos, mert kevesen érdeklődnek iránta".

"Én nem ezt hallottam."

"De ez az igazság. Végigkísértem az apjával az egészet."

"Miért nem mondta el senkinek? Csak úgy eltűnt, és megjelent, hogy a gyűlölt riválisunknál játszik."

"Túlságosan zavarban volt ahhoz, hogy megpróbálja elmagyarázni még az osztálytársainak is. Az ő problémája nem különbözik a tiédétől." "Hogy érted ezt?"

"Ő is tudja, milyen az, amikor egykori barátai elfordulnak tőle, amikor meglátja őket egy bevásárlóközpontban."

"Touché!" Megráztam a fejem, miközben visszamosolyogtam Johnra. Soha nem látom, hogy lopakodik, amíg nem késő. "Én is uyanazt teszem Craiggel, amit mások tesznek velem."

"Nos, ez csak egy része a dolognak, Jake. Ugyanabban a jóváhagyási játékban vagy benne. Így működik ez a kultúra. Tedd, amit akarnak, és ők elhalmoznak megerősítéssel. Ha keresztbe teszel nekik, keresztre feszítik a hírnevedet, tényekkel vagy tények nélkül."

"Most annyira sajnálom Craiget. Sosem tudtam."

"És én sajnálom téged, Jake. A vallási rendszereknek is meg kell játszaniuk a jóváhagyási játékot, hogy működjenek." "Ezért válhatok az egyik pillanatban 'feltörekvő csillagból', a következőben pedig elítélt számkivetetté?"

"Pontosan - mondta John. "És hogy miért mehetsz vissza holnap a 'rising star'-ba, ha visszatérsz, és bevallod, hogy az egész a te hibád volt. Olyan gyorsan ünnepelelnék a visszatéréseidet, ahogy kilöktek az ajtón. Csak az számít, hogy a játékban maradj, és a szabályok szerint játssz."

Mindketten a futballpályára bámultunk, de én már régen elvesztettem a fonalat. Aztán rádöbentem. "Szóval még ha nem is vagyok ott, akkor is játszom azt a játékot, ugye?"

"Ó, igen - mosolygott John -, sokkal könnyebb neked kiszállni a rendszerből, mint a rendszernek kiszállni belőled. Kívülről és belülről is ki tudod játszani. Az elismerés, amit akkor éreztél, ugyanabból a forrásból származott, mint a szégyen, amit most érzel. Ezért fáj annyira, amikor hallod a pletykákat, vagy látod, ahogy a régi barátok elfordulnak tőled.

zavarba ejtő. Az igazat megvallva, néhányan közülük még mindig nagyon törődnek veled. Csak nem tudják, hogyan mutassák ki most, hogy már nem az ő csapatukban játszol. Ők nem rossz emberek, Jake, csak testvérek, akik elvesztek valamiben, ami nem olyan isteni, mint amilyennek gondolják".

"A lányom, Andrea mesélte, hogy a múlt héten az iskolában meghallotta két tanár beszélgetését. Nem tudták, hogy a mosdó ajtajának másik oldalán állt, amikor elhaladtak mellette. Meghallotta a nevemet, ezért megállt, hogy meghallgassa. Felismerte az egyik hangot, ami a City Center egyik idősétől jött, aki az ő iskolájában tanít. Azt mondta a kollégájának, hogy nagyon ártottam a gyülekezetnek, és hallotta, hogy alkoholproblémáim vannak".

"Hogyan kezelte ezt?"

"Megkérdeztem tőle, mit gondol, és a válasza meglepett. "Hát, apa" - mondta -, "ha már gödröt ásol magadnak, gondolom, valakire rá kell dobnod a mocskot". Aztán elrohant játszani."

John úgy nevetett, ahogy még soha nem láttam nevetni. "Imádom! Elképesztő, hogy a gyerekek milyen könnyen átlátnak a játékon. Az, hogy ki vagy, nem változik meg a fejében attól, amit mások mondanak. Ő nem játszik."

"De miért nem látjuk, hogy ez a játék mennyire romboló? Másoknak hazudnak!"

"Nem akarják látni, Jake. A vallási rendszerek az emberek bizonytalanságát használják ki. Nem tanulták meg, hogyan éljenek az Atya szeretetében, hogyan kövessék a hangját és hogyan függjenek tőle. Következésképpen nem tehetnek semmit, ami felboríthatja a helyüket a játékban, különben elveszítettnek érzik magukat. Emlékeztek még a vasárnapi iskolai programotokon tett sétánkra egy évvel ezelőtt? Az embereket már nagyon fiatal korban beidegezzük a jóváhagyási igényeikre, és egész életükben megpróbáljuk ezt kihasználni."

"És ennek a képzésnek része az is, hogy marginalizálják azokat, akik nem mennek vele." Mélyet sóhajtottam. "Ezt bizonyára én is megtettem már másokkal. Fogalmam sem volt róla, milyen érzés lehetett erről az oldalról."

"Az institucionalizmus feladat alapú barátságokat szül. Amíg együtt vagytok egy feladatban, addig lehetsz barátok. Ha nem, akkor az emberek hajlamosak úgy kezelni, mintha sérült áru lennél. Most már tudod, milyen ez a másik oldalról, és az egyik nagy dolog, amit Jézus most benned tesz, hogy megszabadít a játéktól, hogy mélyen benne élhess, ahelyett, hogy azon aggódnál, mit gondol rólad mindenki más."

"Ez egész életemben kínozott."

"És amíg szükséged van arra, hogy mások megértsenek téged, és jóváhagyják, amit csinálsz, addig bárki, aki hajlandó hazudni rólad, birtokol téged."

"Csak úgy el kellene vennem?"

"Majd megtanulod, hogyan kezeld a legjobban, de most csak tudd, hogy az a szükségletered, hogy meggyőzz másokat arról, hogy mennyire igazad van, a te szükségletered. Nem Istené. Észrevetted valaha, hogy Jézus milyen kevés figyelmet fordított a nyilvánosságra kerülésére? Még akkor sem, amikor az emberek egyáltalán nem értették meg, és szörnyű dolgokkal vádolták, ő soha nem emelkedett a saját védelmére, és soha nem hagyta, hogy ez eltántorítsa attól, amiről tudta, hogy az Atya arra kérte, hogy tegye meg."

"Nem akart játszani."

"Pontosan így van, Jake, és segít neked is abbahagyni a játékot. Amint ezt megteszi, nem fogod elhinni, hogyan tudsz majd másoknak segíteni abban, hogy ugyanezt a szabadságot megtalálják."

"Hát én már végeztem vele! Nem játszom tovább a játékot."

John megint kuncogott. "Bárcsak ilyen egyszerű lenne. Már tudtad, hogy tévednek, de még mindig zavart téged. Hogy fogod csak úgy abbahagyni? Valójában ez egy kis folyamat lesz. Még az elutasítás érzésének fájdalma is része. Arra használja a körülötted zajló dolgokat, hogy megtanulj, hogyan törődj többet azzal, hogy mit gondol rólad az Atya, mint azzal, hogy mások mit gondolnak rólad".

"Ezért vagyok izgatott az új házi gyülekezetünk miatt. Ilyen valódi kérdésekkel tudunk foglalkozni."

Azt vártam tőle, hogy bátorítson, hogy vágjak bele. Ehelyett csak nézett rám, mintha egy szót sem hallottam volna abból, amit mondott.

Eltartott egy pillanatig, amíg rájöttem, hogy miért, aztán rájöttem. "Ez is az a játék?"

"Nem kell, hogy az legyen" - válaszolta John - "de lehet, ahogyan te csinálod." "Hogy érted ezt?"

"Ha ez egy újabb hely, ahol megtalálhatod az identitásodat, és eláshatod a szégyenérzettedet azzal, hogy azt hiszed, jobb vagy, mint bárki más, akkor ugyanazt a szomjúságot csillapítod, csak más forrásból. Ezt hallom, amikor Isten nagyszerű mozdulatának nevezed. Még mindig úgy beszélsz, mintha más testvérek versenytársa lennél. Nem tudod szeretni azt, amivel versenyzel, és ha számon tartod, biztos lehetsz benne, hogy versenyzel."

"Akkor ne tegyük meg?"

"Nem ezt mondtam, Jake. Azt remélem, hogy egyszerűen hagyod, hogy Isten összekapcsoljon azokkal a testvérekkel, akikkel egyelőre együtt akar járni. Kevésbé gondolj arra, hogy "elkezdész" valamit, mint inkább arra, hogy megtanulod megosztani az életedet Istenben másokkal, akik hasonló úton vannak. Ne abból az igényedből táplálkozz, hogy jobbnak kell lenned másoknál, akkor tisztábban fogod tudni, hogy mit cselekszik benned."

Abban a pillanatban valaki hátulról megragadott, és medveöleléssel átölelte a derekamat. A szívem összeszorult, miközben azon tűnődtem, ki lehet az, amíg meg nem hallottam a szavait. "Kíváncsi voltam, mi történt veled." A feleségem volt az, Laurie. "Hol a popcorn és az üdítő?"

Megöleltem, és rájöttem, hogy a játéknak már majdnem vége. "Összefutottam valakivel, és egyszerűen elmerültem a beszélgetésben. Tessék, ha d d mutassalak be. Ő itt John, akiről már meséltem neked."

"Csak viccelsz - mondta, miközben körém hajolt, és kinyújtotta a kezét, hogy megrázza

Johnét. A férfi megfogta, és elmosolyodott. "Igazán örülök, hogy végre megismerhetlek."

"Hát nem nézel ki kétezer évesnek - mondta Laurie a zavaromra, miközben vigyorogva méregette a férfit. A Johnnal folytatott legutóbbi beszélgetéseim során a barátságunk háttérbe szorította azt, hogy azzal foglalkozom, vajon ő lehet-e valahogyan János apostol.

Elkezdtem beleszólni, de John megelőzött. "A látszat néha csal" - mosolygott vissza egy kacsintással. "Szívesen beszélgetnék még, de még a játék vége előtt találkoznom kell néhány emberrel. Remélem, lesz időnk még beszélgetni, Laurie."

"Ó, dehogyis, sok mindent szeretnék kérdezni tőled." mondta Laurie.

"Egy másik alkalommal, bízom benne" - mondta, miközben a szemben lévő tömeg ismét kitört. Felnéztem, és láttam, hogy egy Blue Raider újabb touchdownt szerzett. Egy gyors pillantás az eredményjelzőre azt mutatta, hogy 24-10-es hátrányban vagyunk, és már csak egy perc volt hátra.

"Hát nem utálsz ezt az irányítót?" Laurie a fejét rázva mondta. "Már nem" - mondtam.

Laurie meglepetten nézett rám. "Ki van odabent?" - kérdezte a szememet fürkészsze.

Mire megfordultunk, hogy újra beszéljünk Johnnal, már elment. Mindketten végignéztünk a tömegben, hogy merre ment, de nem láttuk.

- 8 -

fin,çoyobçe Lie,

Fogalmam sem volt, hogy mit kezdjek a kezembe adott információkkal. Végre megvolt a volt lelkészemről az anyag, de most fogalmam sem volt, mit kezdjek vele. Ha egy évvel ezelőtt tudtam volna, amit most tudok, nem lett volna kérdésem.

Mindez egy véletlen találkozás során derült ki a bevásárlóközpontban. Elsiettem, hogy vegyek egy évfordulós ajándékot a feleségemnek és egy gyors ebédet egy fél kettőre tervezett találkozó előtt. Az arcom egy egy hetes újságba temettem, miközben a sajtburgeremet az ételudvar közepén lévő asztalnál elfogyasztottam. Amikor felnéztem, hogy lapozzak, észrevettem egy élénkpiros ruhát az asztalom előtt. Felnézve egy ismerős arcot láttam, olyat, akit már rég nem láttam.

"Beszélhetnék veled egy pillanatra?" Diane szinte hiperventillálva kérdezte, miközben úgy nézett körül, mintha a rendőrség mindjárt a nyomába szegődne.

"Persze, ülj le." Motyogtam teli szájjal, miközben félrelöktem a holmimat, hogy helyet csináljak neki az aprócska asztalnál. Óvatosan leült, és nem tudtam nem észrevenni, milyen gyönyörű fiatal nő volt, hosszú, sötét haja a vállára omlott, keretet adva élénk kék szemének. De összeráncolt szemöldöke, összeszorított ajka és szomorú tekintete elárulta, hogy nincs minden rendben. Először úgy ismertem meg, mint egy túlradó, temperamentumos fiatal nőt, aki Kingstonba jött, hogy a helyi állami főiskolára járjon. A diploma megszerzése után rögtön hozzáment egy férfihoz, aki rögtön az esküvőjük után bántalmazni kezdte. Végül elvált tőle, és a mi közösségünk végig kitartott mellette a csúnya folyamat során. Ez majdnem három évvel ezelőtt történt. Aztán eltűnt a szemem elől, és azóta nem láttam.

"Jól vagy?" Megkérdeztem

"Napról napra haladok, de nem könnyű. De azért jöttem ide, hogy megnézzetek. Hogy vagy? Hallottam, mit tett veled Jim, és nagyon aggódtam érted és Laurie-ért. Jól vagytok?"

"Diane, köszönöm a kérdést. Ez többet jelent nekem, mint gondolnád. Egyáltalán nem volt könnyű. Nehéz volt visszatérnem az ingatlanügyletekhez, és sok ember hiányzik. Némelyikük még mindig kerül minket a nyilvánosság előtt, mások szörnyű pletykákat terjesztenek rólunk".

Diane újra végigpásztázta a plázát, és a hajával babrált. Kínos csend után előrehajolt, és szinte suttogva megszólalt. "Valószínűleg nem kellene ezt elmondanom. Annyira zavarban vagyok miatta, és megesküdtem, hogy soha nem mondom el senkinek." Az ajkába harapott, és a megfelelő szavakat keresve bámult mögém. "Jim lelkészről..." Küzdött, hogy visszatartsa a zokogást, ami már a torkában tetőzött. "Van valami, amit nem tudsz..." - a hangja elakadt.

Átnyúltam, hogy megsimogassam a kezét, amely az asztalon pihent. "Semmi baj, Diane. Nem kell elmondanod, ha nem érzed jól magad."

"Kihasznlált engem" - fakadt ki hirtelen, miközben visszafojtotta a zokogást. Fogalmam sem volt, mire gondol, és miközben próbáltam kitalálni, milyen kérdést tegyek fel, összeszedte magát annyira, hogy folytassa. "Nagyon küzdöttem a késztetés ellen, hogy elmondjam neked, de amikor ma megláttalak itt egyedül, tudtam, hogy muszáj."

Mértéktartó szavakkal elmondta, hogy három hónapos viszonya volt Jimmel. A válás alatt és utána még majdnem egy évig a házuk egyik vendégszobájában lakott. Az ott töltött idő vége felé összejöttek, és a férfi azt mondta neki, hogy hajlandó feladni érte a feleségét. A lány még mindig mélyen ellentmondásos volt a történetek miatt, és felváltva hibáztatta a férfit, illetve magát. "Nem kellett volna ott maradnom. Egyszerűen túl nagy kísértés voltam a számára, különösen a feleségével kapcsolatos problémái mellett. Állandóan veszekedtek. Egy reggel felébredtem, és tudtam, hogy nem ilyen ember akarok lenni, és elköltöztem." Könnyek csordultak végig az arcán.

Hátradőltem a székemben, nem tudtam, mit mondjak. Egy beszélgetés jutott eszembe, amit akkor folytattam Jimmel, amikor Diane nem járt többé a gyülekezetünkbe, miután elköltözött otthonról. Megkérdeztem tőle, hogy történt-e valami, de ő elhárított. "Egyszerűen csak úgy érezte, hogy az igényeit egy fiatalabb gyülekezet fogja kielégíteni". Meglepett, hogy ezt hallottam, tekintve, hogy szoros barátságban voltak.

Elkezdett felállni az asztaltól. "Nem beszéltem erről senkinek, és letagadom, ha te is, de úgy gondoltam, tudnod kell róla."

Felállt, én pedig gyorsan csatlakoztam hozzá. "Várj - könyörögtem, miközben hátrált. "Annyira sajnállak téged. Van valami...?"

"Kérlek, meg se próbáld - mondta, védekezően felemelve mindkét kezét, és a hangja megtört. "Mennem kell. Annyira sajnálom."

Elsietett, amikor újra odaszóltam neki. Éreztem, hogy a közelben egy tucatnyi ember tekintete bámul rám. Kínosan elmosolyodtam, és gondolataimba mélyedve visszaültem. Mindig is csodálkoztam, hogy a Jimhez fűződő kapcsolatom ilyen hirtelen megváltozott. De ez a hír nem okozott nekem örömet. Nem volt kedvem megenni a maradék hamburgeremet, és minél tovább ültem ott, annál dühösebb lettem. Tehát aki hazudott rólam, maga is hazugságban élt.

Amikor felálltam, hogy elmenjek, azon kaptam magam, hogy az utóbbi időben először pásztázom a plázát John ismerős alakja után. A majdnem négy hónappal ezelőtti focimeccs óta nem láttam őt, és csak nagy elismeréssel gondoltam rá, amiért segített meglátni. Ez a hír arra készített, hogy újra beszéljek vele. Emlékeztem, hogy John egyszer megkérdezte tőlem, mit gondolok, mit rejtegethet Jim. Fogalmam sem volt róla.

Nem láttam őt az első átfésülésemkor, és egyre frusztráltabb lettem, hogy soha nem adott módot arra, hogy kapcsolatba lépjek vele. Nem volt se telefonszámom, se e-mail címem. Elkezdtem visszasétálni a bevásárlóközponton keresztül, hogy eljussak a kocsimhoz a távoli parkolóban. Ahogy elhaladtam a bevásárlóközpont közepén lévő szökőkút mellett, megláttam őt. Egy padon ült, az ölében játszó csecsemővel, és egy fiatalemberrel beszélgetett. Megráztam a fejem és elmosolyodtam. John mindig olyan természetesen illeszkedett a környezetébe.

Ahogy közeledtem, a fiatalember felállt, kezét fogott Johnnal, felkapta a gyermekét John öléből, és betette a babakocsiba. A kisfiú megfordult, hogy ügyetlenül búcsút intett Johnnak, és amikor John ezt mosolyogva viszonozta, én becsúsztam mellé. Megfordulva, látszólag meglepődve fordult felém. Aztán még szélesebb mosolyra fakadt, és átkarolta a vállamat. "Jake, örülök, hogy látlak".

"Nem hiszem el, hogy itt vagy - mondtam. "Épp rád gondoltam." Aztán a távolodó apa és fia felé mutatva megkérdeztem: "Ők a barátaid?".

"Lehet, hogy most már igen. Most találkoztam vele a padon, miközben a feleségére várt. Kellemesen elbeszélgettünk, miközben Jasonnel játszottunk. Azt hiszi, hogy még nem ismeri Istent, de ez csak azért van, mert még nem ismerte fel a kezét az életén. De ez egy másik történet. Hogy vagy, Jake?"

"Nem fogod elhinni, amit most

hallottam." "Miről?"

"Emlékszel, hogy megkérdezted tőlem, mi rejtegetnivalója volt a volt lelkészemnek, amikor eltávolodott tőlem? Nos, most tudtam meg, hogy néhány évvel ezelőtt viszonya volt egy nővel, aki nála lakott, miközben a nő válófélben volt".

John mosolya gyorsan fájdalommal halványult, ahogy a szomorúság végigkúszott az arcán. Ahogy könnyek gyűltek a szemébe, hallottam, hogy szinte suttogva sóhajtott: "Ó, Istenem, bocsáss meg nekünk". Miért izgatott fel annyira az, ami ilyen nyilvánvaló fájdalmat okozott neki?

"Biztosan tudod ezt?" kérdezte John.

"Az érintett nő néhány perccel ezelőtt odajött hozzám, és elmondta. Azt mondta, hogy szerintem tudnom kell róla."

"Milyen volt?"

"Nem nézett ki jól, de nem maradt itt, hogy beszélgessem. Elrohant, amint elmondta nekem."

Láttam a fájdalmat a szemében, ahogy a bevásárlóközpontot bámulta. Kínos csend után végül megszólalt. "Mít fogsz tenni ez ügyben?"

"Nem tudom. Ezért akartam beszélni veled. Biztos vagyok benne, hogy szembesíteni kell vele. Legalább engem igazolna."

"Hogyan fogja ezt megtenni?"

"Ez bizonyítja, hogy csaló. Most már mindenki tudni fogja."

"Biztos, hogy ezt akarod?" Láttam, hogy a szemei megteltek könnyel.

"Nem, nem akarok" - mondtam, kevesebb őszinteséggel, mint reméltem. "De valakinek nem kellene?"

"Erre nem neked kell válaszolnod, tényleg. Csak arra kell válaszolnod, amire megkértek."

"De senki más nem tudja, John, csak a nő. És nem hiszem, hogy ő bármit is tenne." John ismét hallgatott egy darabig.

"Mit gondolsz, mit kellene tennem?" Kérdeztem meg végül.

"Nem mondhatom meg, mit tegyél, Jake, de nem hiszem, hogy azt kéne feltételezned, hogy te tudod, mi a legjobb. Kérdezd meg Atyát, mit szeretne, mit tegyél. De ez biztosan nem olyasmi, amiben diadalmaskodni kell."

"Remélem, nem úgy hangzott - tettem hozzá.

John megvonta a vállát. "Kit érdekel, hogyan hangzott? Csak az számít, ami van."

"De azt akarom, hogy ez a bukott rendszer lássa, hogy mi is az, John. Becsapott engem, azt a nőt és azokat az embereket, akik oda járnak, és ő megússza."

"Senki sem ússza meg ennyivel, Jake. Olyan módon fizet a hibáiért, amit el sem tudsz képzelni. Ne felejtse el, hogy a bűn maga mindig a saját büntetése. Kevésbé teszi őt azzá az emberré, akinek Isten akarja, és tönkreteszi a körülötte élőket, még ha nem is tudják, miért. Már az emberek is érzik az ürességet és a küzdelmét."

"De nem kell őt leleplezni azért, amit tett? Azt akarom, hogy az emberek lássák az

igazságot." "Nem látják már, Jake? Elvégre ő az, aki, és nem az, akinek tetteti magát."

"De nem úgy néz ki. Az emberek azt hiszik, hogy ő egy istenfélő ember."

"Itt van a bökkenő, nem igaz? Ha nem vagy elégedett a valósággal, akkor mindig aggódni fogsz a dolgok látszata miatt."

"Nem hiszem, John." A düh a szavaimban még engem is meglepett. Ki akarta venni a kezemből a legjobb fegyvert, ami egy éve a kezemben volt. "Csak azt kell látnunk, hogy mi is ő valójában."

"Nem történt ez már meg? Már elárult egy barátságot, hogy megvédje magát, és hazudott egy gyülekezetnek, hogy lejárasson téged. Nem árad máris az arrogancia az életéből? Miért rosszabb nektek, evangélikusoknak, ha szexuálisan is?"

Be kell vallanom, hogy meglepett. Azt hittem, a szexuális kudarc mindennél rosszabb. Döbönt csend után összeszorított fogakkal válaszoltam: "Hát, ez legalább nyilvánvalóvá teszi".

"Ne haragudj rám. Nem én voltam."

"Sajnálom, John, csak frusztrál, ahogyan erre reagálsz. Azt hittem, ez segít majd megnyerni az embereket a mi oldalunkra."

"Melyik oldal az?"

"Tudod! Azok, akik ellenzik a szervezett vallás hamis rendszerét, és elkötelezettek a házi gyülekezetek újszövetségi modelljének követése mellett."

"Ez nem úgy hangzik, mintha én ezen az oldalon szeretnék állni. Hallottál engem valaha is így beszélni?"

Már majdnem örjögtem, hogy John hova vitte ezt a beszélgetést. "Te vagy az, aki segítettél nekem meglátni a szervezett vallás kudarcát."

"Egy dolog átlátni a dolgokat, és egészen más dolog ellenük lenni. Ez a játék - és én nem játszom. És én támogatom, hogy a hívők megtanulják, hogyan járjanak együtt valódi közösségben, de még csak el sem kezdtünk beszélni arról, hogy ez hogyan történhetne meg."

"Hát nem mindig pont ezt hozza elő - a Jimhez hasonló emberek, akik vezetőnek tettetik magukat, miközben hazudnak és felfalnak másokat? Elegendem van ebből, John."

"Nem mind csalók, Jake. Nem minden csoport válik olyan pusztítóvá, mint a tiéd. Azok, akik úgy kezelik a vezetőket, mintha valami különleges felkenéssel rendelkeznének, a legérzékenyebbek arra, hogy becsapják őket. Úgy tűnik, hogy azok az emberek, akik a legtöbb emberi tekintélyt feltételezik magukról, vagy akiknek a legtöbb emberi tekintélyt adják, elfelejtik, hogyan mondjanak nemet a saját étvágyaiknak és vágyaiknak. Olyan könnyű bármelyikünk számára, hogy végül saját magunkat szolgáljuk, amikor azt hisszük, hogy másokat szolgálunk azzal, hogy egy intézményt működőképesen tartunk. De nem mindenki, aki ezt teszi, végzi ilyen összetörten. Sokan igazi szolgálók, akik csak segíteni akarnak másokon, és elhitték velük, hogy ez a legjobb módja ennek. Mindig különítsük el a rendszer hibáját a benne dolgozók szívéből."

"Minden emberi rendszer előbb-utóbb dehumanizálja azokat az embereket, akiket szolgálni akar, és azokat dehumanizálja leginkább, akik azt hiszik, hogy ők vezetnek. De egy rendszerben nem mindenki adja át magát a rendszer prioritásainak. Sokan úgy járnak benne, hogy nem adják át magukat neki. Ők az Atya életében élnek, és kegyesen segítenek másoknak, ahogyan ő lehetőséget ad nekik."

"Engem ez az egész nem érdekel, John. Csak azt akarom, hogy Jim kudarcát nyilvánosságra hozzák." Éreztem, ahogy az arcom kipirul a dühtől, és a kezem dühös ökölbe szorul.

"Miért vagy ilyen dühös, Jake?"

Végül hátradőltem a padon, mélyet sóhajtottam, és ezzel sikerült kiadnom magamból a szorongásom egy részét. Nem igazán akartam harcolni Johnnal. Hallani akartam, amit mondani akar. A szavaim kevésbé védekezően, sokkal inkább tapogatózva hangzottak el. "Nem vagyok benne biztos, hogy mire gondolsz."

"Nem tudom. A válasza számomra aránytalannak tűnik ahhoz képest, amiről beszélünk. Elgondolkodtat, hogy mi más frusztrál még téged."

Egy pillanatra elgondolkodtam. "Az egyetlen dolog, amiről azt hittem, hogy jól csinálom, hogy nem zsarnokoskodom mások véleményétől. Az elmúlt hetekben nem éreztem azt a kínzó szégyent, amikor a régi közösségem tagjaival kereszteztem az utamat. Ez megáldott engem."

"Ahogy kell is - mondta John mosolyogva.

"De most mindezt ellenem fordítottad. Csak azt hiszed, hogy bosszút akarok állni Jim ellen."

Kinyújtotta a kezét, és átkarolta a vállamat. "Jake, semmi sem állhatna távolabb az igazságtól. Hidd el, tudom, milyen nehéz ez. Szerintem hihetetlenül jól csinálod, hogy átvészeled ezt az átmenetet. Csak nem akarom, hogy még nehezebbé tedd magadnak."

"Azt hiszem, sok területen küzdök, John. Visszatérni az ingatlanpiacra tényleg nagyon nehéz volt. A múlt héten az utolsó pillanatban meghiúsult egy hatalmas üzletem. Évekig tartó üzletet kötöttem volna vele. Minden hónapot alig érek túl, és sosem vagyok biztos benne, hogy a következőt hogyan fogom túlélni. Azt reméltem, hogy mostanra már sokkal stabilabb lesz az életem."

"Lehet, hogy rossz helyen keresed a stabilitást, Jake?" Szinte

utáltam megkérdezni: "Ez meg mit akar jelenteni?"

"Jake megtanultad, hogy a stabilitást a körülményeidhez mérd, és ahhoz, hogy hónapokra előre meglásd, hogyan alakulnak a dolgok."

"És ez baj?"

"Nem mondanám, hogy ez rossz. Csak azt mondanám, hogy nem fog segíteni abban, hogy ebben a királyságban járj. Amikor a jövőbe tekintünk, nem hallgatunk Atyára. Bármilyen, amit azért teszünk, hogy megpróbáljuk a stabilitást a saját feltételeink szerint garantálni, valójában megfoszt minket attól a szabadságtól, hogy egyszerűen ma kövessük őt. A saját bölcsességünkhöz folyamodunk ahelyett, hogy az övét követnénk. A legnagyobb szabadság, amit Isten adhat neked, az, hogy bízol az ő képességében, hogy minden nap gondoskodik rólad".

"Ez az a pont, ahol mindig összezavarodom, John. Van elég pénzem mára - elég pénzem, hogy gondoskodjak a szükségleteinkről, elég közösségem, hogy bátorítson engem, és elég kegyelem, hogy elviseljem mások pletykáit. Akkor kezdek aggódni, amikor távolabbra tekintek. Nem látom, hogyan fog ez idővel működni."

"Mindannyian átértük már ezt, Jake, és természetesen megértem. De ez azért van, mert még nem látjuk, hogy Isten mit fog tenni. Csak azt látjuk, hogy mi mit tehetünk. Azt hiszed, hogy Jim viszonyának leleplezése mindent helyrehoz, pedig valójában semmit sem fog helyrehozni. Azokat, akik nem látják az arroganciáját, nem fogják meggyőzni az erkölcsi hibájáról. Ha már hűtlen volt, eszébe sem jut majd hazudni róla".

"Soha nem gondoltam erre így. De utálok, hogy az emberek azt hiszik, hogy ő olyan igazságos."

"De ők csak azt hiszik, hogy ő az. Ez egy illúzió, és bár az illúziók erősek lehetnek, attól még illúziók maradnak." "De a legtöbb ember ezeknek az illúzióknak él."

"Csak azért, mert ők akarják, Jake. Én nem akarom. Rosszfiúnak tűnsz, pedig tudod, hogy ez nem igaz. Úgy tűnik, hogy az anyagi csőd szélén állsz, pedig nem vagy az. Soha ne hagyj, hogy a pusztaság látszat legyen a valóságod."

"De azt akarom, hogy mások is tudják az igazságot, John. Miért kellene nekik az illúziókban élniük?"

"Hazugságban hinni nem olyasmi, amit valaki megtehet. Ez olyasmi, aminek a csapdájába esnek. Van néhány információ, ami segíthet jobban megismerni, hogy mi is történik valójában. Hagyd, hogy Isten megmutassa, mit kezdj vele. Ne csak feltételezd, hogy az adás az, amit Ő akar, különösen akkor, ha te vagy az, aki a legtöbbet profitálhat belőle."

"De hát nem kellene az embereknek tudniuk?"

"Ha apa azt akarja, akkor megteszik."

"De én vagyok az egyetlen, aki tudja, kivéve azt a kettőt, akiknek minden okuk megvan arra, hogy eltitkolják." "Igen, úgy tűnik, Jake."

"De ha mi nem akarjuk, Isten sem tudja, legalábbis nekem mindig ezt mondták." John szórakozottan kuncogott. "És ez a legnagyobb hazugság, amit ma hallottam." "Tényleg?"

"Tényleg! Istennek annyi módja van arra, hogy megtegye, amit akar." "De mi nem vagyunk ennek a részei, John?"

"Mi is részei vagyunk, de nem a legnagyobb része. Csak azt kell tennünk, amit Isten a szívünkre helyez, hogy tegyünk, és ha kételkedünk abban, hogy képes rajtunk túl is munkálkodni, az nem a legjobb módja annak, hogy meghalljuk őt. Ennek a megtört világegyetemnek az a nagy hazugsága, hogy Istenben nem lehet bízni, és hogy nekünk kell gondoskodnunk magunkról. Ez az a hazugság, ami Évát elkapta. A kígyó meggyőzte őt arról, hogy mivel Istennek hátsó szándékai vannak, nem bízhat abban, amit mond. Azzal, hogy nem bízott benne, azt tette, amit a legjobbnak gondolt magának. De ez visszafelé sült el, nem igaz? Mindig így van, Jake. A legrosszabb pillanataink abból fakadnak, hogy megragadjuk magunknak azt, amit az Atya nem adott nekünk.

"Az ő képességeiből kell élnünk, nem a sajátjainkból. Emlékezzünk arra, mit mond a Szentírás az ő képességéről: "És Isten képes arra, hogy minden kegyelmet bőségessé tegyen számotokra, hogy mindenben, mindenkor, mindenben bőven bővelkedjétek minden jó cselekedetben, mivel mindazzal rendelkeztek, amire szükségetek van." 'Annak pedig, aki mérhetetlenül többet tud tenni mindannál, amit kérünk vagy képzelünk, az ő ereje szerint, amely bennünk munkálkodik...' 'Tudom, kinek hittem, és meg vagyok győződve, hogy képes arra, hogy őrizze azt, amit rá bíztam azon a napon. 'Ezért képes teljesen megmenteni azokat, akik rajta keresztül Istenhez fordulnak, mert ő mindig él, hogy közbenjárjon értük. És: "(ő) képes megóvni titeket a bukástól, és hiba nélkül és nagy örömmel bemutatni titeket az ő dicsőséges jelenléte elé.

"Borzasztó sok képesség megy veszendőbe, ha azt hisszük, hogy ezeket a dolgokat magunknak kell elvégeznünk. A legnagyobb zűrök akkor jönnek, amikor megpróbálunk valamit tenni Istenért, amiről meg vagyunk győződve, hogy nem tudja megtenni magáért. "

"Akkor mit csináljak, csak üljek és várjak Istenre?"

"Ki beszélt itt ücsörgésről? Megtanulni az Atyában bízva élni a legnehezebb része ennek az útnak. Annyi mindent teszünk, amit a szorongásunk vezérel, hogy Isten nem dolgozik értünk, hogy fogalmunk sincs arról, hogy a bizalom milyen cselekedeteket eredményez. A bizalom nem tesz téged kanapéfutóvá. Ahogy követed őt, Jake, azon fogod magad találni, hogy többet teszel, mint eddig bármikor, de ez nem egy kétségbeesett ember kétségbeesett tevékenysége lesz, hanem egy szeretett gyermek egyszerű engedelmissége. Ez minden, amire Atyánk vágyik."

"Ugyanez vonatkozik a közösségre is, John?"

"Ez még rosszabb. A csoportgondolkodás, amely abból fakad, hogy a hívők félelmükből, nem pedig az Atyába vetett bizalmukból cselekszenek együtt, még katasztrofálisabb eredményekhez fog vezetni. Összetévesztik majd a saját programjukat Isten bölcsességével. Mivel megerősítésüket másoktól merítik, soha nem fognak megállni, hogy megkérdőjelezzék azt, még akkor sem, amikor tetteik káros következményei nyilvánvalóvá válnak."

"Ez ijesztő, John."

"Sok-sok éven át figyeltem. Láttam, hogy Isten nevét a leghihetlenebb abszurdításokhoz kötik." "Nem örjít meg ez téged?"

"Régen volt, ezt elismerem. De rájöttem, hogy ő nagyobb, mint bármi, amivel bemocskolhatjuk a nevét. A célja győzni fog az emberiség legnagyobb kudarcai felett az ő nevében."

"Mit mond ez a közösségről? Emlékszel, amikor legutóbb találkoztunk, beszéltem neked erről a házi gyülekezetéről, amit indítunk?"

"Igen, hogy megy?"

"Nagy durranással indult, de azóta visszaesett. Az emberek csak akkor jönnek, amikor az nekik megfelel, és amikor jönnek, akkor arra várnak, hogy valaki más mindent megtegyen helyettük. Sok időt töltünk azzal, hogy csak bámuljuk egymást, és azon gondolkozunk, hogy mit kellene tennünk legközelebb. Az emberek egyszerűen nem elég elkötelezettek ahhoz, hogy működjön a dolog."

"Ha elkötelezettségre van szükség, akkor talán hiányzik

valami?" "Például?" kérdeztem.

"Nem tudom. Éhség... valóság... Isten jelenléte, talán. Sok minden lehet, de ha ezt nem rendezitek, akkor bármi, amit együtt csináltok, nem Isten valóságát fogja ünnepelni, hanem azt próbálja helyettesíteni. És Isten pótlása soha nem elégséges. Ezért kötelezzük az embereket egy találkozóra, ahelyett, hogy felkészítenénk őket arra, hogy benne éljenek. Azt tapasztaltam, hogy amikor az emberek felfedezik, hogy mit jelent Atyában élni, akkor nem lesz szükségük arra, hogy elköteleződéssel tartsuk őket összefogva. Ő elég lesz ahhoz, hogy ezt megtegyék."

"De nem a testen keresztül tanuljuk meg, hogyan bízunk benne?"

"Valójában ez fordítva is működik. A bizalom nem a test életéből áramlik ki, hanem beleáramlik!"

"De mi van, ha az emberek nem tudják, hogyan kell bízni?"

"Természetesen segíthetünk egymásnak abban, hogy megtanuljunk növekedni a bizalomban, de ez a növekedés a közös élet előfeltétele, nem pedig a gyümölcse. Emlékszel, amikor még a City Centerben voltál? Hány döntést és politikát hoztatok azért, mert féltetek - attól, hogy az emberek nem jönnek, nem növekednek, nem adnak pénzt, vagy átesnek a rostán és elvesznek?"

"Valószínűleg 90%-ban" - válaszoltam. "A legtöbb beszélgetésünknek az volt a tárgya, hogy aggódtunk, hogy valaki hibát követ el - megsérül, vagy zavarba hozza a gyülekezetet."

"Akkor a tetteid 90%-a inkább a félelmen, mint a bizalmon alapult. És ugyanezt a bizonytalanságot adtad át másoknak, hogy így tartsd őket benne. Még nem láttad, hogy milyen testet ölt az élet, amikor az emberek felnőnek ahhoz, hogy bízzanak Istenben, ahelyett, hogy félelemben élnek."

Elfelejtettem az 1:30-as találkozót, amíg véletlenül rá nem pillantottam a szökőkút feletti órára. Már 1:40 volt.

"Rohannom kell, John. Tíz perccel ezelőtt kellett volna találkoznom egy ügyféllel az irodában. De én ezt tovább akarom folytatni. Megkaphatnék egy számot, ahol elérhetlek?"

"Nem tudok számot adni, Jake. Túl sokat mozgok ahhoz, hogy telefonom legyen." "Email?"

"Nem, sajnálom!" Megvonta a vállát. "Azt

akarod, hogy ezt is bízzam apára?"

"Eddig egész jól viselkedett, nem igaz?" mondta John egy kacsintással. Elmosolyodtam, beletörődve a következtetésébe. "Akkor miért nem hagyjuk ott?"

"De szeretném, ha egyszer eljőnnél, és megosztanád a házi gyülekezetünkkel. Meséltem nekik néhány beszélgetésünkről, és szívesen találkoznának veled."

"Szívesen eljőnnék valamikor. Mikor találkoztok?"

"Általában vasárnap este. El tudnál jönni ezen a héten?"

"Nem, nem leszek a városban a hétvégén. Hadd döntsek egy időpontot, és majd felhívlak" - válaszolta John.

Áadtam neki az egyik névjegykártyámat. "Sajnálom, de rohannom kell. De kérem, hívjon fel." Hallottam, hogy azt mondja, hogy majd hívni fog, miközben elfordultam a parkoló felé.

Miközben ezt tettem, egy vörös villanásra lettem figyelmes. Diane volt az, aki a Searsból sétált ki, egy babakocsit toló férfi karját fogva. Ugyanaz a férfi volt, akit korábban Johnnal láttam. A nő a szemébe mosolygott, miközben átölelte a karját, és én elgondolkodtam, hogy mi lehet ez az egész.

- 9 -

A Box By Any Other Nome...

"Szóval tényleg azt hiszed, hogy ez a János az eredeti tanítványok egyike volt?" Ben a kanapé fölé hajolva kérdezte. "Ki mondta ezt neked?" Kérdeztem, elfordultam az ablaktól, és visszanéztem a szobába.

Ben a feleségem, Laurie felé fordult, aki mosolyogva intett. "Ezt szoktad te is gondolni."

"Ez most egy kicsit abszurdnak hangzik, nem igaz?" Ben vigyorogva nézett vissza rám. Együtt vezettünk egy házi csoportot, amíg a City Centerben voltam. Miután kirúgtak, megkeresett, hogy indítsuk el ezt a házi gyülekezetet. Jóindulatú kötekedő volt, és nem volt szüksége további munícióra tőlem.

"Egyetértek, de ott kellett volna lenned, amikor találkoztam vele. Kicsit furcsa volt. Később eszembe jutott, hogy Jézus azt mondta Péternek, hogy ne hasonlítsa magát Jánoshoz, még ha hagyja is élni, amíg Jézus újra el nem jön. Valahogy összeraktam kettőt és kettőt..."

"És tizenhétet kaptam" - mondta Ben, és a teremben ülőkhöz hasonlóan nevetésben tört ki. Majdnem húszan vártuk Johnt, hogy megérkezzen. Néhányan az elülső szobában ültek, míg mások a konyhában szorgoskodtak, és edényeket hordtak a teraszra, ahol a potluckot állítottuk fel. John három nappal ezelőtt felhívott, közölte velem, hogy a városban lesz, és megkérdezte, meglátogatná-e a csoportunkat.

"Mit gondolsz most róla?"

"Hogy őszinte legyek, ennek kiderítése már sokkal kevésbé fontos számomra. Bárki is ő, meggyőződésem, hogy ismeri az Atyát, akit meg akarok ismerni, és követi azt a Jézust, akit követni akarok. Ő segít megélni azokat a dolgokat, amelyek évek óta a szívemben égnek." Ez a csoport már tudott a Jánossal folytatott beszélgetéseimről, mivel azok gyakran szóba kerültek az együtt töltött időnkben. Izgatottak voltak, hogy végre találkozhatnak vele, én pedig egy kicsit aggódtam, hogy nem lesznek annyira lenyűgözve tőle, mint én.

"De szerintem jobb, ha nem hozzuk fel ezt az egészet - könyörögtem. "Másokat is hoz magával, és nem akarom zavarba hozni."

"Kit hoz magával?" - kérdezte Ben felesége, Marsha, akinek a házában voltunk.

"Nem mondta, és gondoltam, minél több, annál jobb."

Egy autó ajtócsapódás hangja terelte vissza a tekintetemet az utcára. "Itt van" - mondtam. "És úgy tűnik, egy fiatal pár van vele. Éppen egy kisbabát szednek ki a hátsó ülésről."

"És nincs itt más gyerekünk..." Marsha kissé csalódottan mondta. "Hagynunk kellett volna, hogy a gyerekek jöjjenek." Úgy döntöttünk, hogy ma este bébiszittert fogadunk, és eszembe sem jutott, hogy szóljak Johnnak.

Érkezésének híre gyorsan elterjedt, és egyre többen vándoroltak be az első szobába. John integetett nekem az ablakon keresztül. Mögé néztem, és megláttam Diane-t és azt a férfit, aki Johnnal volt, amikor a bevásárlóközpontban találkoztam vele. Miért hozta el őket?

Ben kinyitotta az ajtót, ahogy közeledtek, és mielőtt odaértem volna, John kinyújtotta a kezét. "John vagyok, és ők itt a barátaim. Ő Jeremy, a felesége, Diane és a fiuk, Jason", aki Diane vállába kapaszkodott.

"Ben vagyok - mondta, és a szoba másik végére mutatott -, ő a feleségem, Marsha. Már nagyon vártuk, hogy találkozassunk önnel." Beléptek a szobába, és a többiek bemutatkoztak. A feleségem odament, hogy üdvözölje Diane-t és megismerje a férjét. Én csatlakoztam hozzájuk, miután üdvözöltem John-t.

Diane rám nézett, amikor odamentem. "Remélem, ez nem kínos. Jeremy és én sok mindenben mentünk keresztül, mióta beszéltünk. John úgy gondolta, örülnénk, ha eljönnénk."

"Örülök, hogy megtetted" - mondtam, bár másképp éreztem. "Annyira sajnáltalak, amikor elszaladtál."

"Tudom. Az egész olyan hirtelen jött, amikor megláttalak ott, és utána úgy éreztem magam, mint egy idióta. Ugyanabban az időben, amikor veled beszéltem, Jeremy találkozott Johnnal. Azóta a barátom lett, és segített nekem dolgozni.

néhány dolgon keresztül, és megmutatta nekünk, hogy Isten nagyobb, mint mások kudarcai." Összeolvadtunk a terem többi részével, és láttam, hogy Laurie a szárnyai alá veszi őket. Marsha kivezetett minket a szabadba, ahol mások vártak ránk.

Ahogy összegyűltünk az étellel megrakott asztal mellett, megszólaltam: - Hadd mutassam be John-t. Már sokat meséltem róla, de nem is lehetnék hálásabb, hogy Isten ezt az embert az életembe hozta. Kicsit furcsa a kapcsolatunk, mivel ő ki-be járkaál, anélkül, hogy én különösebben irányítanám, de nagyon sokat segített nekem." Majd felé fordulva hozzátettem: "John, mi csak azt terveztük, hogy eszünk és beszélgetünk veled. Hogy hangzik?"

"Nekem úgy hangzik, mintha családtagok lennénk - mosolygott John. "De előtte szeretném, ha a többiek megismernék Jeremy-t, Diane-t és a kis Jason-t" - mondta, és nyitott kézzel mutatott rájuk, miközben kimondta a nevüket. "Néhány hónapja találkoztam velük először, és most újrakezdtek Jézus követését, és szerettek volna másokkal is találkozni ezen az úton."

Ben hálaadó kórusba kezdett, majd közölte Johnnal, Jeremyvel és Diane-nal, hogy nekik kell először menniük. John mindannyiuk nevében visszautasította, mondván, hogy ők családtagok akarnak lenni, nem vendégek. Próbáltunk vitatkozni vele, de néhány kínos pillanat után feladtuk, és sor alakult ki. Észrevettem, hogy John várakozik, és becsúsztam mellé. "Biztos vagy benne, hogy bölcs dolog volt Diane-t is elhozni?" Suttogtam.

"Miért nem? Úgy gondoltam, hogy mindannyian nagy segítségükre lehetnétek."

"Ezt megértem, de az, hogy itt van, annyi mindent felidéz a múltból."

"És ez rossz?"

"Nem tudom. Inkább nem szeretném, ha ez az egész megzavarná a figyelmemet."

John elmosolyodott: - Ez nem csak rólad szól, Jake. Ne védj magad más kárára. Ezzel megfosztod Jézust attól a lehetőségtől, hogy valami csodálatosat tegyen mindkettőtökben." Ezzel megveregette a vállamat, és az ételek sora felé intett, és észrevettem, hogy mi vagyunk az utolsók. Miután megtöltöttem a tányéromat, a négy hosszú asztal felé fordultam, amelyeket egy nagy téglalapba toltak, hogy mindannyian könnyen tudjunk beszélgetni. Láttam, hogy Laurie Jeremyvel és Diane-nel ül. Sőhajtottam, arra gondolva, hogy ez egy hosszú este lesz, és intettem Johnnak, hogy csatlakozzon hozzánk.

A bemutatkozás folytatódott, és az emberek néhány pillanat alatt több információt szedtek ki Johnból, mint én két év alatt. A tengerentúlon született, jelenleg Észak-Kaliforniában él, de sokat költözik. Házas volt, bár a feleségével soha nem lehetett gyerekük, és most özvegy. Amikor az emberek megkérdezték, hogy mivel foglalkozik, azt mondta, hogy egy időben sok mindent csinált, de most a legtöbb idejét azzal tölti, hogy segít az embereknek közelebb kerülni Jézushoz. Visszairányította másoknak is a neki feltett kérdéseket, és sok mindent megtudott másokról, mielőtt befejeztük az evést.

Jason elkezdett nyűgösködni Diane ölében, és láttam, hogy az emberek forgatják a szemüket, és észrevettem, hogy Diane alig evett. John is észrevette. Felállt, és megkérdezte, elviheti-e egy pillanatra Jasont, majd visszatért a székéhez, Jason a karjában ringatózott.

"Nektek nincsenek gyerekeitek, vagy nekem kellett volna bábiszittert szereznem?" Diane megkérdezte.

Laurie beugrott. "Nem, jól van. Rengeteg gyerek van itt, de úgy gondoltuk, hogy nagyobb szabadságot adna a beszélgetésre, ha nem zavarnának minket".

"Sajnálom. Nem tudtam."

"Kérlek, ne aggódj emiatt. Örülünk, hogy itt vagy, és örülünk, hogy Jason is itt van - vágott közbe Marsha. Jason John karjaiba telepedett, és megbabonázta a kanál, amellyel John szórakoztatta.

Miközben próbáltam átvezetni egy érdemi beszélgetésbe, John megszólalt: "Nem vagyok benne biztos, hogy a legjobb, ha a gyerekekre úgy tekintünk, mint figyelemelterelő tényezőre. Jézus nem így tett. Vonzódtak hozzá, és ő élvezte ezt. Amikor mások megpróbálták elüldözni őket, ő azt mondta nekik, hogy ne tegyék. Ha mi nem vagyunk készek arra, hogy a legkisebbeket a gyengeségeinkben is befogadjuk, akkor valószínűleg mi sem vagyunk készek arra, hogy egymást a mi gyengeségeinkben is befogadjuk".

"Akkor mit csináljunk a gyerekekkel?" kérdezte Ben. "Ez nagy téma volt erre felé."

"Összejött a családod tavaly húsvétkor?"

"Igen. Hatalmas bulit rendeztünk itt a rokonainkkal, talán ötvenen vagy még többen."

"Amikor ezt tervezted, megkérdezte valaki, hogy mit csinálj a gyerekekkel?" "Nem" -

kuncogott Ben. "Ők csak a család részei."

"Miért lenne ez másképp apa családjában?"

Ben tétovázott, így Marsha ugrott be: - Mert megpróbálunk egy megbeszélést tartani, és a gyerekek unatkoznak. Szerintem nekik is kellene valamit nyújtanunk."

"Akkor talán nem próbálkoznék annyira a találkozóval." Mondta John, aki még mindig Jasonnel játszott. "Legyetek egy család, és hagyjátok, hogy ők is részt vegyenek benne, ahogyan ti is teszitek a családi összejöveteleiteken. Vonjátok be őket, ahol csak tudjátok, és hagyjátok, hogy néha akkor is együtt legyenek gyerekek, amikor ti olyan dolgokkal foglalkoztok, amiket talán kevésbé találnak érdekesnek."

"De túl sokan vannak ahhoz, hogy csak úgy elengedjük őket. Nehéz rávenni az embereket, hogy elmenjenek velük, amikor senki sem akarja kihagyni a találkozót."

"Ki mondta, hogy el kell engedni őket? Szeretem őket. Vonjátok be őket a család jelentős részeként, ahogy csak tudjátok. Hadd tegyek fel egy kérdést. Szoktatok együtt enni?"

"Gyakran megteszük. Úgy gondoljuk, hogy ez része az Úr

asztalán való osztozásnak." "Van gyerekasztalotok, amikor ezt

csináljátok?"

Éreztem, hogy ez nem lesz jó, de a többieknek fogalmuk sem volt arról, hogy John mennyire másképp gondolkodik. "Hát persze, hogy tudjuk, nem mindenki tudja?"

"Nos, valójában nem. A közös étkezés az egyik legegyszerűbb dolog, amit egy család tesz. Ha már akkor is osztozkodtok, akkor valami rendkívüli dologról maradtok le. Keverjétek össze, és ne üljenek együtt a családok. Üljetek le egy olyan gyerekekkel, aki nem a sajátotok, és ismerjétek meg, mi mozgatja. Mit élveznek? Hogy megy az iskola? Vagy fogj néhány kockát, és csapj le a földre egy két éves gyerekekkel."

"És ha veled vannak az énekléshez vagy a megosztáshoz, ne a saját gyerekedet ültess az öledbe, ahol küzdened kell velük, hogy úgy tűnjön, mintha részt vennének. Vedd valaki más gyermekét az öledbe, és tedd játékosá a számukra. Felfogtad, hogy a kultúrában való boldogulásban a legjelentősebb tényező az, hogy a gyermeknek gondoskodó kapcsolatai legyenek olyan felnőttekkel, akik nem a rokonai? A legjobb ajándék, amit egymás gyermekeinek adhattok, ugyanaz az ajándék, amit egymásnak is adhattok - a barátság ajándéka. És ha a gyerekek elmennek, hogy élvezzék az együtt töltött időt, ne küldjétek ki embereket, hogy vigyázzanak a gyerekekre. Gondoljatok rá úgy, mint egy lehetőségre, hogy páran kapcsolatot építhettek a csoportotok egy jelentős részével - legyenek azok kisgyerekek vagy tinédzserek."

"De mivel nem vasárnapi iskolai osztályban vannak, hogyan fognak oktatásban részesülni?" kérdezte Marsha.

Mielőtt Laurie válaszolhatott volna, Laurie áthajolt rajtam, és kinyitotta a karját, felajánlva, hogy átveszi Jasont. "Nem volt még elég ideig nálad?" - kérdezte könnyörögve.

Egy puszit nyomott Jason homlokára és mosolyogva átadta John Laurie-nak, majd felvette a villáját. "Hány évesek a gyerekeid, Marsha?"

"Tíz, hét és három."

"Ha van valami, amit meg akarsz osztani velük, tedd meg. De ne hidd, hogy ez a legjobb módja annak, hogy tanuljanak." Erre felkapott egy villát, és felemelte. "Emlékszel, hogy megtanítottad a gyerekeidet villát használni?"

"Nem egészen..."

"De gondolom, mindannyian használnak egyet. Elküldted őket villasuliba, vagy volt egy Powerpoint prezentáció a villa felépítéséről és használatáról?" Az emberek nevettek. "Bután hangzik, nem igaz? De amíg úgy gondolunk erre a Krisztusban való életre, mint elsajátítandó tudásra, ahelyett, hogy benne élénk, addig mindenféle ostoba dolgokat fogunk tenni. A gyerekeid tudják, hogyan kell használni a villát, de ez azért van, mert az életben megtanulták. Ahogy elég idősek lettek, valószínűleg a kezükbe adtad a villát, de tartottad, nehogy kiszúrják a szemüket. Segítettél nekik a szájukhoz vezetni a villát, és amikor már biztos voltál benne, hogy nem fogják bántani magukat, hagytad, hogy egyedül csinálják. Jézus életét elfogadni sokkal inkább hasonlít ahhoz, hogy megtanuljuk használni azt a villát, mint hogy ülünk az összejöveteleken. A gyerekek úgy tanulják meg az igazságot, ahogy segítesz nekik megtanulni élni azt."

Meglepődtem, amikor Roary megszólalt, mivel ő az egyik legcsendesebb ember a csoportunkban. "Tetszik, amit a gyerekekről mondasz. Soha nem gondoltam rájuk így. De ennél valami nagyobb dologról beszélsz, nem igaz?"

"Igazad van, Roary. Amit mondok, az hatással lesz arra is, ahogyan egymással bántok. Ha valóban meg akarjátok tanulni, hogyan osszátok meg együtt Jézus életét, akkor könnyebb lenne, ha ezt kevésbé úgy gondolnátok, mint egy találkozót, amin részt vesztek, és inkább úgy, mint egy családot, amelyet szeretsz."

"Ez tetszik. Inkább a kapcsolatainkra koncentrálnánk, mint a tevékenységeinkre" - ajánlotta fel Ben.

"Pontosan - válaszolta John. "És koncentrálj jobban az Istennel való kapcsolatodra is. Ő az első kapcsolat. Minden értékes dolog, amit a közös életetekben megtapasztalhattok, a benne való életetekből fog származni."

"Azt hiszem, ezért akarjuk igazán jól csinálni ezt a templomi dolgot" - folytatta Ben. "Mindannyian annyi évet elvesztegettünk az intézményes egyházban, és nem találtuk meg azt az isteni életet, amit szerettünk volna."

"Itt találtad meg? - kérdezte John. "Még

nem, de dolgozunk rajta." "Meséljetek

nekem a közös életetekről."

"Nos, vasárnap esténként találkozunk, általában étkezéssel és úrvacsorával, aztán van egy kis dicsőítés, mielőtt belevágnánk a tanulmányokba."

"Hadd találjam ki - mondta John előre hajolva. "Amikor először találkoztok, nagy az energia és az izgalom. De körülbelül akkor, amikor elkezditek a találkozót, a dolgok kínossá válnak. Még a megosztásaitok is kicsit erőltetettnek és mesterkéltnek tűnnek. Amikor végül befejezitek a találkozót, az energia és az izgalom visszatér, ahogy az emberek felszedelőzködnek és távoznak. Ez közel van?"

"Jake beköpött minket, vagy mi?" Marvin nevetett. Felemeltem a kezem, és megráztam a fejem, hogy egyértelművé tegyem, hogy nem. Marvin korábban egy másik gyülekezet lelkipásztora volt a városban, mielőtt kiábrándult a gépezet irányításához szükséges energiameennyiségből. Azért ment a lelkészi pályára, hogy megérintse az emberek életét, és végül egy olyan intézmény vezérigazgatójaként végezte, amelyet nem is szeretett. Három évvel ezelőtt kilépett, és mi a saját szomszédságunkban botlottunk egymásba.

"Nem kellett volna - mosolygott John. "Sajnos sok otthoni csoport küzd ezzel."

"Hogy őszinte legyek, általában rettegek, amikor elkezdjük a találkozót, és mindig élvezem, amikor véget ér" - mondta Marvin. "Mások is így érzik ezt?" Kérdeztem, miközben az emberek bólogtak.

"Mindaddig, amíg az egyházi életet találkozási tekintjük, lemaradunk annak valóságáról és mélységéről. Ha az igazat mondjuk, a Szentírás nagyon keveset mond arról, hogyan gyűlt össze az ősegyház. Sokat mond arról, hogyan osztották meg együtt az életét. Nem úgy tekintettek az egyházra, mint egy gyűlésre vagy intézményre, hanem mint egy családra, amely az Atya alatt él".

"Azt javaslod, hogy ne találkozzunk?" Marsha bosszúsán félbeszakította.

"Nem, Marsha, nem érted a lényegét. Nem a közös találkozás a probléma, hanem az, hogy könnyen beleragadunk egy olyan találkozási módba, amely mesterséges és kontraproduktív. Ezért érzed károsnak a találkozást."

"Igen, de nincs dicsőítő csapatunk, vagy ugyanaz a személy, aki minden héten előadást tart nekünk. Ez nem sokkal inkább kapcsolati jellegű?"

"Lehetséges. De lehet ugyanannak a dinamikának a kevésbé ellenőrzött megismétlése is. Megpróbáljuk megkapni testvéreinktől és nővéreinktől azt, amit nem találunk meg magában az Atyában. Ez a katasztrófa receptje. Semmi, amit mi, hívők valaha is együtt tehetünk, nem pótolja a saját Istennel való kapcsolatunk hiányát. Amikor a gyülekezetet helyezzük erre a helyre, bálványt csinálunk belőle, és mások mindig csalódást fognak okozni nekünk".

"Ezért mondja Jake, hogy ellenzed a házi templomot?" Marvin ismét közbeugrott.

"Nem hiszem, hogy valaha is mondtam volna ilyet - fordult felém John kérdő tekintettel. "Én nem így gondolkodom. De megpróbáltam rávenni, hogy gondolkodjon ezen túl, ahogy én is szeretném, ha te is ezt tennéd."

"Úgy gondoltuk, hogy a házi gyülekezet egy biblikusabb módja a gyülekezetnek. Több részvételt kínál, kevésbé irányítják a papok, kevésbé igényli az időt és a forrásokat, és sokkal inkább kapcsolati jellegű, mint az intézményes gyülekezet. Nem így van?"

"Csak mert egy otthonban találkozunk?" John szkeptikus arkifejezése mindent elárult. "Ez nem mindig igaz az otthoni csoportokra, ahol én voltam. Sokukban vannak olyan emberek, akik megpróbálják irányítani a többieket. Ne értsen félre; szeretem az imént felvázolt prioritásokat, és meg vagyok győződve arról, hogy egy otthon a legjobb hely ezek megélésére. De ismerek olyan embereket, akik épületekben találkoznak, akik hihetetlenül kapcsolattartóak, és olyanokat is, akik otthonokban találkoznak, akik nem. Nem a helyszín a kérdés, hanem az, hogy vallási játszmákba bonyolódunk-e, vagy segítünk egymásnak felfedezni azt a hihetetlen kapcsolatot, amit Isten akar velünk".

"Az ősegyház nem csak otthonokban gyűlt össze, különösen, amikor Jeruzsálemben kívülre terjedt?" Ben hozzátette.

"Amennyire tudjuk, igen."

"Akkor tehát így kell csinálnunk." szólt közbe Marsha. "Marsha,

Marsha, miért szereted ezt a szót?"

"Milyen szó?"

"Ugyanaz a szó, amit John egész este nem használt - vágott közbe Roary, majd Johnhoz fordult -, figyelmesen hallgattalak, és ma este még e g y s z e r sem használtad a 'kellene' szót. Ez szándékos volt?"

"Miért kérdezed?"

"Egész életemben azt mondták nekem, hogy mit kell és mit nem szabad tennem, különösen a vallási dolgokkal kapcsolatban. De te egyáltalán nem beszéltél ilyen kifejezésekkel. Úgy tűnik, te ezt nem úgy látod, mintha a jó és a rossz között kellene választanod, hanem egyszerűen csak egy már létező valóságban élsz. Azt hittem, te mondd meg nekünk, hogyan kellene egyházilag cselekednünk."

"Ha van valami, amit szerintem meg kellene tennünk, akkor az az, hogy hagyjuk abba a "kellene"-ezést magunkon és másokon." A teremben felcsendült a nevetés, és többen a házastársukra néztek, hogy megkérdézzék, mit is mondott az imént. "Bizonyára vannak dolgok, amelyek jók és vannak dolgok, amelyek rosszak. De ezt csak Jézusban tudjuk meg igazán. Ne feledjétek, ő maga az igazság! Soha nem leszel képes követni az ő elveit, ha nem őt követed először."

John szavai kínos csendben lógtak a levegőben. Láttam, ahogy az asztal körül a fogaskerekek forognak az elmékben. Tudtam, mit éreznek.

Marsha végül kissé fojtottan, könnyek között szólalt meg: - Azt hiszem, igazad van, John. Azért követem a szabályokat, mert nem tudom, hogyan kell követni Jézust, ahogy te mondd. Én csak próbálok azt tenni, ami helyes, és belefáradtam, hogy olyan emberek támadnak, akik azt mondják, hogy lázadunk, ha nem vagyunk valamelyik átkozott épületben vasárnap reggel."

John Marsha felé hajolt. "Tudom, hogy ez nem könnyű. De attól, hogy az emberek mondanak valamit, még nem lesz az. Jézus megtanít arra, hogyan élj szabadon. Mások ezt fenyegetőnek fogják találni, ahogy te magad is időnként. A rendszernek fel kell falnia azt, amit nem tud irányítani."

"Ezért vagyunk az intézmény ellen" - mondta Marvin.

"Lehet, hogy két különböző dologról beszélünk, Marvin. Én le akarom leplezni a vallási kötelezettség rendszerét, bármilyen módon is tartja fogva az embereket, de ez nem ugyanaz, mintha az intézmény ellen lennék. Ne hagyja, hogy fenyegetést jelentsen. Rengeteg ember van benne, akiket Atyánk szeret, és továbbra is az életébe fogja vonzani őket, ahogyan veled is teszi. Amíg reagálsz rá, addig még mindig irányít téged."

Néhány pillanat múlva Marvin csalódottan felsóhajtott. "Nem tudom, John. Mindig is úgy gondoltam, hogy az intézmény, amelyet elhagytam, azért nem működött, mert rossz elveket vallott. Azt hittem, hogy végre a helyükre kerülnek a helyes elvek, hogy végre megtapasztalhassuk az igazi egyházi életet." Egyetértő mormogás zúgott az asztal körül. "De te nem így látod?"

"Nem, nem tudom. Ha ez segít, azt hiszem, jobb elveket találsz - olyanokat, amelyek pontosabban tükrözik az első hívők életét. De ne feledd, hogy az elvek követése nem hozta létre az ő közös életüket. Megfigyelhetjük, mi történt, amikor Jézust követték, de ennek másolása nem fogja ugyanazt a valóságot előállítani.

"Jézus nem egy rendszert hagyott ránk; a Lelkét hagyta ránk - egy útmutatót térkép helyett. Az elvek önmagukban nem elégítik ki az éhséget. Ezért van az, hogy a rendszerek mindig egy jövőbeli megújulást ígérnek, ami soha nem jön el. Nem tudnak közösséget teremteni, mert arra tervezték őket, hogy távol tartsák egymástól az embereket."

"Miért mondod ezt?"

"Azzal, hogy a hangsúlyt a szertartásokra vagy rituálékra helyezik, a legtöbb embert nézővé teszik. Azzal, hogy normákat tartanak fenn és arra ösztönzik az embereket, hogy megfeleljenek ezeknek, csak arra ösztönzik az embereket, hogy úgy tegyenek, mintha olyanok lennének, amilyenek nem, vagy úgy tegyenek, mintha többet tudnának, mint amennyit valójában tudnak. A kérdéseket és a kétségeket elriasztják, és az emberek nem tudnak foglalkozni azzal, amit elrejtenek. Így a kapcsolataik felszínessé, sőt hamisakká válnak, mert csak azt az árnyékot engedik látni az embereknek, amit ők akarnak, nem pedig azt, akik valójában ők maguk. Az elszigeteltség érzése miatt csak még inkább a saját szükségleteikre koncentrálnak, és arra, hogy mások mit nem tesznek meg azért, hogy kielégítsék azokat. Harcolnak az intézmény feletti irányításért, legyen az bármilyen nagy vagy kicsi, hogy rávehessenek másokat arra, amit ők a legjobbnak gondolnak. Ez egy olyan történet, amely pár ezer éve ismétlődik." Néhány tüzetes tekintet az irányomba lőtt.

John így folytatta: "Ahhoz, hogy a rendszer működőképes maradjon, az embereket elkötelezettséggel kell kötelezni, vagy az egójukra kell hatni azzal, hogy meggyőzzük őket arról, hogy ez az utolsó, legjobb, legnagyobb hely, ahová tartozhatnak. Ezért teremt annyi csoport hamis elvárásokat, amelyek frusztrálják az embereket, és egymás szükségleteire, vagy akár az adottságaikra összpontosítanak, ahelyett, hogy az örökké jelenlévő Krisztusra koncentrálnának."

"Már látom, hogy ezek a magok itt csiráznak - sóhajtott fel Marvin szinte magában.

"Ezért tűnnek a megbeszéléseid megakadtnak. Nehéz fenntartani a testületi élet illúzióját, ha nincsenek tervezett tevékenységek, amelyeket az emberek kis erőfeszítéssel követni tudnak. De itt van esélyetek arra, hogy felfedezzétek a valódi közösséget. Ez ott növekszik, ahol megosztjuk a közös sorsunkat, mint elbukott emberi lények, és azt az utat, amelyen átalakulunk a bennünk munkálkodó Jézus által. Ott virágzik, ahol az emberek szabadon lehetnek pontosan azok, akik - nem több és nem kevesebb. Ahogy megtanulnak rá támaszkodni, nem másokat kell felhasználniuk szükségleteik kielégítésére, hanem inkább azon kapják magukat, hogy életüket adják oda, hogy másokon segítsenek, ugyanúgy, ahogy Jézus tette."

"Ez a hitetlenekre is vonatkozik majd? A legtöbb házi gyülekezeti irodalom, amit olvastam, szinte elriasztja az igehirdetést, mint a testi életet fenyegető veszélyt" - mondta Roary lelkesen.

"Elképesztő, nem igaz? A "mi" csoportunk építésének önfókuszú prioritása csak azt mutatja, hogy nem vettük észre az Atya szeretetének valóságát. Amikor felfedezzük szeretetének erejét, nem tudjuk magunknak tartani. Nemcsak minket fog átformálni, hanem egészen természetesen szivárog ki hívőkkel és nem hívőkkel egyaránt. Azon fogjuk magunkat találni, hogy Isten életét és jellemét tükrözzük a körülöttünk élők számára, és ezt még akkor tesszük a legjobban, amikor a legkevésbé vagyunk tudatában."

"Nos, azt hiszem, lemondhatjuk a jövő havi tervünket, hogy elmegyünk arra a házi gyülekezeti konferenciára" - mondta Ben gúnyosan.

"Nem feltétlenül. Csak ne vedd meg mindazt, amit árulnak. Valószínűleg találkozni fogsz ott néhány csodálatos emberrel, akik kiáramlanak a rendszerből, és csak biztonsági takaróként kapaszkodnak vissza a házi gyülekezetbe. Isten talán azt akarja, hogy ilyen embereket ismerj meg. Csak tartsd szem előtt a legegyszerűbb leckét, amelyet Jézus óta számtalanszor ismételve: minél több szervezettséget viszel a gyülekezeti életbe, annál kevesebb életet fog tartalmazni."

"Csak úgy hangzik, mintha nem kellene semmit sem tennünk, John." Marsha csalódottsága nyilvánvaló volt a hangjában. "Én nem erre gondoltam. Én csak segíteni akarok neked abban, hogy az erőfeszítéseidet oda összpontosítsd, ahol a legtöbb gyümölcsöt hozzák.

Ahelyett, hogy házi gyülekezetet próbálnátok építeni, tanuljátok meg szeretni egymást, és osztozzatok egymás útjában. Ki ő?

kéri, hogy járd mellette most, és hogyan tudod őket bátorítani? Szeretem, amikor testvérek úgy döntenek, hogy egy adott időszakban szándékosan megosztják egymással Isten életét. Tehát igen, kísérletezzetek együtt a közösséggel. Sokat fogtok tanulni. Csak kerüljétek a vágyat, hogy mesterkélt, kizárólagos vagy állandó legyen. A kapcsolatok nem így működnek.

"Az egyház Isten népe, amely megtanulja, hogyan ossza meg együtt az ő életét. Marvin ott van, Diane pedig itt. Amikor megkérdeztem Bent a közös életetekről, a gyűlésekről mesélt, de a kapcsolataitokról semmit. Ez mondott nekem valamit. Tudod egyáltalán, mi Roary legnagyobb reménysége vagy Jake jelenlegi küzdelme? Ezek a dolgok ritkán derülnek ki a találkozókon. Ezek a hét folyamán kialakuló kapcsolatok természetességében derülnek ki."

"De mi túl elfoglaltak vagyunk ehhez" - tette hozzá Marvin felesége, Jenny. "Megpróbálunk ilyesmit csinálni, amikor összejövünk." Tudtam, mit akar mondani John, mielőtt kimondta volna: "És működik?".

"Mi működik?"

"Mindezt eléri a találkozókon?" "Nem túl jól, de próbáljuk megtanulni, hogy jobban csináljuk."

"És még mindig egy 'ez'-ről beszélünk. Mi emberek hírhedtek vagyunk arról, hogy veszünk valamit, amit a Szentírás valóságként ír le, adunk neki egy kifejezést, és azt gondoljuk, hogy lemásoltuk a valóságot, mert használjuk a kifejezést. Pál beszélt a gyülekezetéről, amely különböző otthonokban gyűlt össze, de soha nem nevezte azt 'házi gyülekezetnek'. A házak csak azok voltak, ahová a közös életük során kerültek. Jézus volt a középpontban, nem a helyszín. Ahogy mondtam, lehet minden helyes alapelvekkel, és mégis hiányozhat az Ő dicsősége a testben."

"Ez aztán lehangoló - mondta Jenny kötekedve, és a többiek nevettek.

"Miért mondd ezt?" Kérdezte John.

"Mert kilenc hónapja próbáljuk ezt jól csinálni, és most minden olyan hiábavalónak tűnik. Talán vissza kellene mennünk egy hagyományos templomba, és a lehető legtöbbet kihozni belőle." A teremben hallható nyögések jelezték, hogy ez nem valószínű.

"Amit próbálok megértetni veled, az az, hogy a testi életet nem lehet megteremteni. Ez egy ajándék, amit az Atya ad, ahogy az emberek növekednek az életében. A testi élet nem rakétatudomány. Ez a legkönnyebb dolog a világon, amikor

az emberek vele sétálnak. Ha húsz lábnyira megközelítesz valakit ezen az úton, könnyű és gyümölcsöző közösséget találsz."

"Ezt keressük. Azt gondoltuk, hogy ha a gyülekezetet rendbe hozzuk, akkor mindannyian megkapjuk azt a kapcsolatot Istennel, amit keresünk" - tört közbe Marvin.

John folytatta: - Gondolj arra, hogy fordítva értetted meg. Egyetlen egyházi modell sem fogja Isten életét előidézni benned. Ez fordítva működik. Az Istenben való életünk, amelyet együtt osztunk meg, egyházként fejeződik ki. Ez az Ő bennünk lévő életének túlcsoportulása. Örökké barkácsolhatsz az egyházi elvekkel, és mégis lemaradhatsz arról, hogy mit jelent mélyen Atyánk szeretetében élni, és tudni, hogyan oszd meg ezt másokkal."

"Én nem így tanultam - ajánlotta fel Laurie. "Honnan fogjuk tudni, hogyan kell Isten életében élni, ha valaki nem mutatja meg nekünk?"

"Ez az a terület, ahol a vallás a legnagyobb kárt okozta. Azzal, hogy az embereket a vezetőitől tette függővé, Isten népét passzívvá tette saját lelki fejlődésében. Várjuk, hogy mások megmutassák nekünk, hogyan kell, vagy akár csak követjük őket, abban a reményben, hogy jól csinálják. Jézus ezt a kapcsolatot akarja veled, és azt akarja, hogy aktív részese legyél ennek a folyamatnak."

"De meg tudjuk-e csinálni egyedül? Nem kell segítség?" kérdezte Marsha.

"Ki mondta, hogy egyedül vagy? Jézus az út az Atyához. Ahogy megtanulsz engedni az ő Lelkének, és az ő erejére hagyatkozni, felfedezed, hogyan élhetsz az ő életének teljességében. Igen, gyakran fog másokat használni, hogy bátorítson vagy felkészítsen téged erre a folyamatra, de az általa használt emberek nem hagyják, hogy függővé válj tőlük. Nem mernének közéd és a család legnagyobb öröme közé kúszni - a magával az Atyával való növekvő kapcsolat közé.

"Erről szerettem volna ma este beszélni. Nagyon sok csoport, amellyel együtt dolgozom, folyamatosan próbálja kitalálni, hogyan lehetne a legjobban csinálni a templomot. Mi lenne, ha az összes időt és energiát az Atya szeretetére fordítanánk, arra, hogy mit tesz bennünk Jézus, és hogyan élhetnénk szabadabban az Ő Lelkében? Akkor tudnánk, hogyan szeressük egymást. Őszinték és nyíltak lennénk, és támogatnánk egymást ezen az úton. Rá összpontosítanánk, nem pedig magunkra és a szükségleteinkre, és csodálatos dolgok történnének."

"De azok az emberek, akik csak 'követik Jézust', nem fognak a testtől függetlenül élni?"

kérdezte Marvin. "Szerinted ez lehetséges?"

"Nem?"

"Ezt a félelmet hallom állandóan, de nem látom. Azok az emberek, akik növekednek az Atyával való kapcsolatukban, éhezni fognak a családjával való valódi kapcsolatokra. Ő a közösség Istene. Ez a természete, és az Ő megismerése bevon minket ebbe a közösségbe, nemcsak magával Istennel, hanem másokkal is, akik ismerik Őt. Ez nem a mi kötelességünk. Ez az ő ajándéka."

"Van egy jó barátom, akit annyira megbántott egy korábbi egyházi élménye, hogy soha többé nem akar találkozni semmilyen keresztény csoporttal" - mondta Laurie.

"És Isten tudja, hol van, és hogyan lehet a legjobban elérni. Gyakran összetévesztjük a fejezet közepét a történet végével. Talán az Atya most éppen magához vonzza őt. Ha ő a barátod, maradj közel hozzá. Te lehetsz a kapcsolata a családdal, miközben Atya dolgozik benne."

"Van egy barátom Georgiában, aki egyszerűen nem talál senkit, aki ilyen közös életet szeretne" - mondta Marvin.

"Ezt apa is tudja! Bizonyára vannak a közelében mások is, akik hasonló éhséggel küzdenek, de ha apa még nem teremtette meg ezeket a kapcsolatokat, akkor ebben megnyugodhat. Sokkal könnyebben megtaláljuk, ha elégedetten élünk Isten gondviselésében, ahelyett, hogy aggódnánk azért, amit nem látunk. Bátorítsd arra, hogy élvezze, amit Atya minden nap tesz, miközben nyitott szemmel jár mások felé. Soha nem tudhatod, hogyan és mikor teremt Isten kapcsolatokat."

"A barátom csak azért nem akarja elhagyni az intézményt, mert azt mondja, túlságosan büntudata lenne" - mondta Marvin.

"Szeretem őt is! Maradj vele kapcsolatban. Oszd meg vele, mit tesz Jézus az életedben, és ezzel arra bátorítod őt, hogy ő is közelebb éljen. Ne aggódj amiatt, hogy hol van most. Ha Atyánk munkálkodik az életében, akkor feloldja azt a büntudatot. Nem lehet tudni, hogy utána hova jut."

"Tehát még a testben való részvételünk is nagyobb, mint egy csoport?" kérdezte Ben.

"Ez sokkal nagyobb. Ez az, amit nem akarok, hogy kihagyj." John az órájára nézett, majd Jeremyhez és Diane-hez fordult: "Valószínűleg mennünk kell, nem igaz?"

"Nos, utálok, hogy félbe kell szakítanom a dolgokat - mondta Jeremy. És mi többiek sem akartuk, hogy ezt tegye. Száz dolog volt, amit még meg akartunk kérdezni Johntól.

"Nem vagy. Mondtam, hogy ésszerű időben hazaviszlek."

"Ez nagyon hasznos volt, John, bár nem vagyok benne biztos, hogy mindent értek, amit mondasz - rázza a fejét Ben.

"Nem kell. Ha arra bátorítottalak, hogy egy kicsit jobban kövessétek őt, és nagyobb szabadságot bízatok rá, a többit majd ő elintézi. Ő az egyház sarokköve. Az övé, nem az enyém. Kérjétek őt, hogy rendezze el mindezt bennetek egyénileg és közösen. Ő ezt már pár ezer éve csinálja, és nagyon jó abban, amit csinál."

"Feltehetek még egy kérdést?" Roary merészsége ma este nem volt jellemző rá. John megfordult és bólintott. "Szeretném hinni, hogy ilyen egyszerű, de valami azt súgja, hogy el fogom rontani. Tényleg azt hiszed, hogy elég jók vagyunk ahhoz, hogy minden nap meghalljuk Isten hangját?"

"Micsoda kérdés!" John nevetett, miközben felállt. "Természetesen nem, Roary. Egyikünk sem olyan jó. De azt hiszem, rossz kérdést teszel fel. Fogalmazzunk így: Elég nagy Jézus ahhoz, hogy minden nap átjusson hozzád? Szerinted elég nagy ahhoz, hogy átjusson a vakfoltjaidon, legyőzze a kétségeidet, és megmutassa neked az útját? Ez nem kap egy hangos igent? Osszátok meg együtt ezt az utat, és megtapasztaljátok, hogy a testet öltött élet valóságosabb, mint amiről valaha is álmodtál."

Ezzel John segítette Diane-nek és Jeremy-nek összeszedni az edényeket, és összeszedni Jason holmiját, mielőtt elmerült az ölelések és búcsúzkodások tengerében. Ahogy utána feltakarítottunk, és visszatettük az asztalt és a székeket a garázsba, hallgattam, ahogy az emberek az estéről elmélkednek. A legtöbben izgatottak voltak a hallottak miatt, bár bizonytalanok voltak, hogy ez mit fog jelenteni számunkra.

"Nem igazán mondott semmi olyat, amire ne gondoltam volna már korábban is - rázta a fejét Marvin. "Csak olyan dolgokat, amiket félsz elhinni, hogy igazak."

"A vallás mélyen gyökerezik" - válaszoltam, túlságosan is jól tudva, hogy mit érez. De a gyomrom más okból volt görcsben. Amikor elbúcsúztam Diane-től, a fülembe súgta, hogy segítségre van szüksége Jim lelkipásztorral kapcsolatban, és máskor szeretne beszélni velem.

- 10 -

Won to Tru,t

Micsoda reggel!

Semmi sem ment jól, és ebédidőre eléggé frusztrált voltam. A délelőtt nagy részét Diane-nel töltöttem telefonon. Körülbelül egy hónappal azután, hogy John meglátogatta a házicsoportunkat, átjött hozzánk, hogy beszéljen Laurie-val és velem arról, hogy továbbra is küzd a korábbi lelkészünkkel folytatott viszonya miatt. Segítséget kapott, hogy rendezze az érzelmeit, és úgy érezte, készen áll arra, hogy szembesítse a férfit. Tudni akarta, hogy elmegyek-e vele.

Az első reakcióm az volt, hogy megpróbálok segíteni neki, bármennyire is kínos lenne ez számomra. Kezdetben fogalmam sem volt, hogyan csináljam, vagy hogy egyáltalán kaphatnék-e időpontot Jimmel. De minél többet gondolkodtam rajta, annál nyugtalanabban éreztem magam. Valami nem stimmelt, de nem tudtam rájönni, mi az. Elmondtam neki a tétovázásomat, és adott egy kis időt, hogy átgondoljam a dolgot. De most, két hónappal később, egyenesen dühös volt arra, amit halogatásnak vélt, és azzal vádolt, hogy nem törődöm vele.

Semmilyen egyéb biztosíték nem tudta lebeszélni, és a hívást azzal fejezte be, hogy letette a telefont. Megértettem, de még mindig fájt. Miközben próbáltam eldönteni, mit tegyek, két másik telefonhívás szakította félbe a gondolataimat. Az első arról értesített, hogy egy fontos ház eladása meghiúsult. A vásárló házaspár úgy döntött, hogy szétválnak, és egy héttel a zárás előtt visszalépett az ügylettől. Úgy voltam beállítva, hogy nettó 15.000 dollár az eladásból, amiből 5000 dollár a volt szükségem a hónap végéig. Mivel nem volt más üzlet, ami közel állt volna a lezáráshoz, fogalmam sem volt, mit fogok tenni.

Aztán néhány pillanattal később az ebédidőm is elmaradt. Egy eladófélben lévő bevásárlóközpontot akartam listázni, de az utolsó pillanatban egy másik ingatlanügynök megneszelte a lehetséges eladást, és lecsapott a listázásra. Az ügyfél elnézést kért, azt mondta, hogy jobban érzi magát a másik ingatlanügynökkel, és sajnálja, hogy csalódást okozott nekem. Minden jót kívántam neki, bár mindketten tudtuk, hogy ez nem volt túl őszinte.

Néhány pillanatig ültem az íróasztalomnál, fejemet a kezembe hajtva. A reggel katasztrofális volt, és most úgy éreztem, hogy egy bizonytalan szakadék felett lebegek. Fogalmam sem volt, hogy mindez hogyan fog végződni, de emlékszem, hogy akkor arra gondoltam, meglepett, hogy nem vagyok dühös. Még azon is elgondolkodtam, hogy vajon kellett volna-e.

Úgy döntöttem, hazamegyek, és megnézem, mit csinál Laurie ebédre. Ahogy kiléptem az irodámból, meglepődve láttam, hogy John felém sétál a járdán. Lefelé nézett, és nem vett észre engem, mielőtt odaszóltam volna: "És te mit keresel itt?".

Mosolyogva nézett fel. "Ó, szia Jake." A járda egy részénél talákoztunk egy öleléssel. "Gondoltam, megnézem, mit csinálsz ebédre."

"Gondolom, véletlenül épp a környéken jársz..." Kacsintottam rá, mintha valami belső vicc lenne.

"Nem, valójában hozzád jöttem. Már vagy egy hete a szívemen viseled, és gondoltam, itt az ideje, hogy feljöjjek."

"Soha nem figyelmeztetsz senkit, ha jössz? Mi lett volna, ha nem vagyok itt?" "De itt vagy."

"De épp most mondtam le egy ebédmegbeszélést, úgyhogy megragadtad a lehetőséget." A találkozás miatti izgatottságom gyorsan elnyomta a reggeli csalódásokat.

"Az a hely rendben van?" John megkérdezte, biccentve az utca túloldalán lévő vendéglő felé.

"Nem igazán. Ez egy kis merülés. Az ételek nem túl jók. De van egy Applebee's a sarkon, úgy negyed mérföldre. Elsétálhatunk oda, vagy elvihetem a kocsimat."

"Hihetetlen egy nap ez, sétáljunk - mondta John, miközben a járdán felfelé

intett. "Hogy vagy, John?" Kérdeztem tőle, mielőtt ő kérdezhetne volna meg tőlem.

John kissé meglepődött a kérdésen. "Jól megvagyok mostanában, Jake. Kicsit többet utaztam, mint szerettem volna, de talákoztam néhány csodálatos emberrel, akik rendezgetik, hogy mit jelent megélni ezt az utazást."

"Ez minden, amit csinálsz?"

"Nem - nevetett -, de ezt élvezem a legjobban. Egy kicsit ezermester vagyok, így gyakran végzek átalakítási munkákat, de leginkább csak azért csinálom, hogy együtt legyek az érintettekkel. És mi a helyzet veled, Jake? Hogy vagy?"

"Nem tudom. Furcsa időben vagyok. Úgy tűnik, a dolgok nem állnak túl jól össze, és a mai reggel lesújtó volt."

"Hogyhogy?"

"Diane eljött hozzám és Laurie-hoz, miután elhozta őt aznap este a házi csoportunkba. Azt akarja, hogy menjek vele, és szembesítsem Jimet a viszonyukkal."

"Mit mondtál neki?"

"Kezdetben azt mondtam, hogy igen, mert segíteni akartam neki, de ki kellett találnom, hogy ez hogyan történhetne. Már három hónap telt el, John, és valahányszor fel akarom hívni Jimet, mindig elfog az a nyomasztó érzés, hogy nem kellene. Tényleg nem tudom megmondani, hogy miért. Elég dühös volt ma. Azt hiszi, hogy csak túlságosan félek, hogy végigcsináljam."

"Tényleg?"

"Tényleg nem hiszem, hogy erről van szó, John. Biztosan kényelmetlen lesz, és nem várom, de folyton arra gondolok, hogy nem jó az időzítés, vagy valami más, amit még nem látok."

"Isten gyakran így működik, Jake. Ha hajlandó vagy tenni valamit, de nem érzed, hogy az a helyes, amikor előre lépsz, akkor jobb, ha vársz, amíg tisztázódik a dolog."

"Még akkor is, ha valaki más azt hiszi, hogy csirke vagy?"

"Még ha. Nem hibáztathatod, hogy nem azt látja, amit te. Légy hűséges a benned végzett munkájához, és szeress másokat még akkor is, ha ezt félreértik. Így kell kegyelemmel élni."

Megérkeztünk az Applebee's-hez, és kinyitottam az ajtót, hogy John magam elé engedjem.

Megmutatták az asztalunkat, és miközben átnéztük az étlapot, John megkérdezte, hogy vannak azok az emberek, akikkel legutóbb találkozott.

Ahogy felnéztem, hogy válaszoljak, John jobb válla fölött megpillantottam valakit, akitől a szívem megdobbant. Jim volt az, a volt főnököm és a City Center lelkésze. Csupa mosoly volt, amikor üdvözölte a hostess asszonyt, és jelzett, hogy foglaljon asztalt két személyre, de amint a hostess megfordult, hogy a fülkéjéhez vezesse, láttam, hogy megereszkedik a válla, és mélyet sóhajtott. Úgy nézett ki, mint aki egész éjjel dolgozott. Odament a távoli sarokban lévő fülkébe, és elővett egy könyvet, hogy olvasson, anélkül, hogy az étlapra pillantott volna.

A jelenléte megzavart, mégis megpróbáltam válaszolni John kérdésére. "Úgy tűnik, mindenki jól van, de a csoport egésze nagyon megtört, mióta ott vagy."

"Miért van ez?"

"Részben a nyári szabadságolások miatt, de azt is gondolom, hogy az emberek megszivlelték, amit mondtál, és nem voltak annyira elkötelezettek a találkozó iránt. Az embereknek rengeteg kifogásuk van, és úgy tűnik, senkinek sem hiányzik az összejövetel. Kezdek azon tünődni, hogy talán félreértettünk-e téged. Elkötelezettség nélkül úgy tűnik, nem találunk módot arra, hogy összejöjjünk."

"Ami jó ok lehet arra, hogy ne tegyük - mondta John, letéve az étlapot.

"Szóval szerinted nincs értelme annak, hogy az emberek összejöjjenek, ha nem igazán akarnak?"

"Ki mondta, hogy akarom, Jake. Krisztus teste számára értékes, hogy egymásra találjon, és együtt ossza meg az életét. Ahol az emberek ezt teszik, ott nincs szükségük elköteleződésre. Meghajolnak, hogy együtt lehessenek egymással. Ahol nem ezt teszik, ott nem sokat ér, ha csak egy találkozóra kötelezik el magukat. Meggyőződésem, hogy a legtöbb keresztény összejövetelen az emberek eleget kapnak Isten dolgaiból ahhoz, hogy beoltják őket az Ő jelenlétének valóságával szemben."

Még szerencse, hogy a pincérnőnk ekkor jött oda, hogy felvegye a rendelésünket, mert el kellett rendeznem, amit az előbb mondtam. Miután rendeltünk, visszafordultam Johnhoz, fél szemmel Jimre szegezve a tekintetemet, aki még mindig egyedül ült. "Szóval úgy gondolsz, hogy a találkozásainkkal magát Istent helyettesíthetnénk?"

"Nem úgy értettem. Úgy értem, hogy ikonikussá válhatnak. Azért, mert az emberek összejönnek, leülnek egy teremben, énekelnek néhány dalt és megosztják a Szentírást, azt hiszik, hogy megtapasztalták az egyház életét. Ha mindez valós volt, akkor lehet, hogy így is van. Legtöbbször azonban ez csak egy rutin, amit jól érzik magukat, hogy elvégezték, de végső soron egyáltalán nem osztoztak az Ő életében. Ezért szeretek elkötelezettséget kihúzni az emberekből. Megtudod, hogy hol vannak valójában belül, és ez jó neked és nekik is."

"Bár biztos, hogy nem így érzem. Úgy érzem, mintha egy rakás pehely lennének."

"Talán igen, talán csak el vannak fáradva a kötelezettségek miatt. Hadd méregtelenítsék ki magukat ebből egy időre, és akkor majd mindannyian jobban fogjátok tudni. Emellett, csak azért, mert nem jönnek el egy gyűlésre, még nem jelenti azt, hogy nem folytathatod velük a közösséget egyénileg."

"Szóval a fegyelem nem fontos, John?"

"A fegyelem nagy értéket képvisel, ha a szemed a kincsre szegeződik. De e kincs pótlásaként a kötelesség igazi kárára lehet, ha csak azért ad elégtételt, mert elvégeztél egy feladatot."

"Igen, de most úgy érzem magam, mint egy

csódtömeg." "Miért érzed magad

kudarcnak?"

"Nem tudom. Azt hiszem, szeretném felfedezni az igazi testéletemet, de hogyan tehetnék, ha nem találjuk meg a módját, hogy összejöjjünk".

"Hogy maradhattak volna távol, ha megtalálták volna?"

Utálok, amikor így megfordítja a játékeret. Gúnyos fintorral néztem rá, ő pedig megvonta a vállát, mintha azt akarná mondani: "Mit mondhatnék?".

"Tudod, mi az igazán furcsa, John?" "Mi?"

"Úgy érzem, hogy most többet kell tanítanom, mint valaha, és sokkal kevesebb emberrel kell megosztanom."

John szívből nevetett. "Ha minden egyes alkalommal, amikor ezt hallottam, kaptam volna egy dollárt..." Aztán az enyémre tette a kezét. "Ez nem a tanításról szól, Jake. Hanem az életről. Tanuld meg élni ezt az életet, és rengeteg embert találsz majd, akivel megoszthatod. Tanítsd azonban előbb, és ez lesz a te pótlékom az életre."

Végre megérkezett az étel, és ezzel együtt a beszélgetés is

megváltozott. "Hogy állsz a pénzügyekkel, Jake?"

"Ez kemény, az biztos. Eddig mindig sikerült túlélnünk minden hónap végén, de ez most nagyon keménynek tűnik. Ma reggel két nagy üzletet is elvesztettem. Az egyikre számítottam, hogy a következő hónapban is el tudunk majd indulni. Nem tudom, hogy fogom ezt most megúszni. Nagyon bíztam Istenben, hogy lezárja azokat az üzleteket."

"Tényleg úgy hangzik számodra, hogy bízol Istenben, hogy azt teszi, amit te gondolsz a legjobbnak?"

Eltartott egy darabig, amíg rájöttem, miről beszél, mivel ezt a nyelvet gondolkodás nélkül használtam. "Azt hiszem, ezt még nem gondoltam át."

"Úgy tűnik számomra, hogy az Istenben való bizalom lehetővé teszi számára, hogy azt tegye, amit csak akar. Ha ezt a bizalmat egy konkrét eredményre összpontosítom, akkor csak manipulálni próbálom őt. Különben is, még van egy heted, Jake. Én nem aggódnék emiatt. Isten gondoskodását rólad nem e t t ő l a két alku tól tette függővé."

"Ezt talán könnyű neked mondani. Majdnem 5000 dollárnyi kiadásom lesz esedékes a következő hetekben, és semmi sincs a láthatáron, amiből kifizethetném őket."

"És ez mit mond neked?"

"Hogy Isten valahogy kihagyott valamit, vagy én."

"Ha nem tanulunk meg bízni, Jake, akkor minden eseményt csak a saját énközpontú nézőpontunkból fogunk értelmezni, ami mindig negatív, és aláássa az Istennel való kapcsolatunkat. Nézd meg a dolgot a következőképpen. Egyik este hazafelé tartva gond van az autópályán az autóddal, és lemerült az akkumulátor a mobilodban, ezért két órával később érsz haza, mint ahogy azt megbeszélted. Ha Laurie bízik benned, akkor nincs probléma. Ha nem, akkor, ahogy kihül a vacsorád, elkezd aggódni, kezdi fenyegetve érezni magát, és még azzal a lehetőséggel is birkózik, hogy esetleg mással is összejöttél. Amikor végre hazaérsz, már dühös rád, és fogalmad sincs, miért."

"A bizalmatlanságtól csak fenyegetve vagy félve érezzük magunkat, így vagy ellenségesen csapunk le másokra, vagy befelé fordítjuk a depresszióba. A bizalomban való növekedés lehetővé teszi számunkra, hogy Istennel együtt járjuk át aggodalmainkat és csalódásainkat, tudva, hogy valami másra gondol, mint amit mi gondoltunk."

"Nos, nem látom módját, hogy ilyen rövid idő alatt ennyi pénzt előteremtsek."

"Csak arra gondolsz, amit megtehetsz, Jake. Isten ezerféleképpen gondoskodhat rólad."

"Azt hiszem, ha akarja, a narancsfámát pénzfává változtathatja, de nem vagyok benne biztos, hogy erre számíthatok."

"Biztos vagyok benne, hogy nem kellene. De mára már így is van elég, nem igaz?" Frusztrált grimaszon keresztül bólintottam. "Ennyit ígértek nekünk, Jake. Nem ígérte meg, hogy két hétre előre megoldja a problémáinkat, csak napról napra, ahogy szabadon járunk benne. És azt mondta, hogy megelégedhetünk azzal, amit ő nyújt."

"Szóval, ha azt teszem, amit akarok, ő majd megadja az összes pénzt,

amire szükségem van". John nevetésben tört ki. "Tényleg ezt hallottad

tőlem?"

"Nem egészen, de úgy mondd, mintha csak úgy tudnék Istenben élni, anélkül, hogy a pénzre gondolnék. Sok olyan embert ismertem, aki ezt az utat követte, egyenesen az anyagi csődbe."

"Tényleg?" kérdezte John az asztal fölé hajolva. "Tudsz mondani egyet?"

Próbáltam kitalálni egy nevet, de nem tudtam. "Tudod, sokan próbálnak hitből élni, és a végén csak koldulnak másoktól."

"Tehát azt mondd, hogy a tapasztalataid arra tanítottak, hogy Jézus nem gondolta komolyan, amit arról mondott, hogy először az országot kell keresni? Csak azért, mert valaki azt mondja, hogy Istent követi, még nem jelenti azt, hogy így is van. Az emberek gyakran Isten nevét a saját programjuk elé helyezik. De ne hagyd, hogy ez megfosszon téged attól a valóságtól, hogy az övéiben élj."

Nem tudtam, mit mondjak, ezért hátradőltem, és csak néztem Johnt.

"Amit én mondok, az az, hogy őt követni, ahogy ő világossá teszi számodra, a te felelősséged. Az, hogy gondoskodik rólatok, az ő felelőssége. Jobban jársz, ha nem kevered össze a kettőt."

"Nos, ez szembemegy az én puritán

munkamorálommal." "Ahogy kell is..."

"De Paul nem azt mondja, hogy ha nem dolgozol, akkor ne is egyél?"

"Nem mondtam semmit arról, hogy nem dolgozom. Arról beszélek, hogy végezd el a munkát, amit Isten ad neked, és nézd, ahogyan gondoskodik rólad, miközben csinálod. Pál a lustasággal és az elbizakodottsággal foglalkozott, ami nem te vagy, Jake. Ha elhívott téged az ingatlanügyekre, tedd teljes szívedből, és Ő gondoskodni fog rólad általa. Ha nem, akkor ne tedd csak azért, mert alig várod, hogy megtaláld a módját annak, hogy eltartsd magad. Megfontolhatnád, hogy őt talán nem érdekli annyira, hogy ingatlanokkal foglalkozz, mint téged. Vannak mások is, akiknek segíteni kell ezen az úton. Lehet, hogy ez megvan neki számodra."

"Szeretnék anyagilag szabad lenni, hogy másoknak is segíthessek így növekedni. Néhányan már most is kérik a segítségemet, de próbáltam újra beindítani az ingatlanbizniszt, hogy finanszírozni tudjam a többi vágyamat. Szerinted ez visszás?"

"Erre nincs elvszerű válasz, Jake. Attól függ, hogy mit kér tőled." "De ez

olyan felelőtlenségnek tűnik."

"A világ fejében ez így van. De ha Isten kéri, hogy tedd meg, felelőtlenség lenne nem megtenni."

"Azt hiszem, nem tudom, mit kellene tennem. Szeretnék így bízni Istenben, de John, engem egész életemben arra tanítottak, hogy gondoskodjak magamról. Nem tudom, hogyan csináljam másképp. Hogyan gondoskodik rólad, John?"

"Sokféleképpen, Jake. Egy részét a munkám révén kapom. Időnként olyan emberek, akiknek segítettem a múltban, küldenek nekem ajándékokat az apák vezetésénél, amelyek lehetővé teszik, hogy időt töltsék az olyan emberekkel, mint te. Ez mindig más és más."

"Milyen felszabadító lenne ilyen bizalommal élni!"

"Ez az a bizalom, amit most épít ki benned, és ezek a megíúsult üzletek ennek részei. Az ilyen pillanatokkal nyeri el a bizalmunkat. És ez nyilvánvalóan működik."

"Mi? Miért mondod ezt?" Kérdeztem, és egyáltalán nem éreztem, hogy az lenne.

"Mert már nem vagy olyan dühös, mint amikor először találkoztunk. Most kétségbeesett helyzetben vagy; aggódsz, de nem vagy dühös. Ez hihetetlen fejlődésről tanúskodik."

És először vettem észre, hogy Isten valami maradandót változtatott meg bennem. Nem temettem el a haragomat. Egyszerűen csak nem volt ott még a csalódottságomban sem.

"Köszönöm, John. Ezt eddig nem igazán láttam."

"Így nyeri el Isten a bizalmadat. Nem kér tőled valamit, annak ellenére, hogy minden bizonyíték az ellenkezőjére utal. Ő azt kéri tőled, hogy kövesd őt, ahogyan látod, hogy kibontakoztatja benned az akaratát. Ahogy ezt teszed, meg fogod tapasztalni, hogy az ő szavai és útjai nagyobb bizonyosságot tartogatnak számodra, mint a legjobb terveid vagy bölcsességed."

"Soha nem láttam ezt így, John. Mindig azt hittem, hogy a hitet olyasvalaminek kell elővárásolnom, amivel rávehetem Istent, hogy cselekedjen."

"Ez nem hangzik túl egészségesen, ugye? A növekvő bizalom a növekvő kapcsolat gyümölcse. Minél jobban megismered őt és az ő útjait, annál szabadabb leszel, hogy túl tudj élni azokon a hatásokon, amelyek a saját hibás bölcsességedhez kötnek. Ahogy az elkövetkező napokban látod, hogy az ő hűsége kibontakozik az életedben, meg fogod tudni, milyen mélyen bízhatasz benne. Ott fogod megtalálni az igazi szabadságot."

"Szóval nincs bizalom ott, ahol nincs kapcsolat?"

"Nem, nincs. Túl sokan keverik össze a hitet a feltételezéssel. A saját tervük emészti őket, még olyan szentírási szakaszokat is idéznek, amelyek bizonyítják, hogy Istennek az ő módszereik szerint kell cselekednie, és a végén olyan csalódottak, amikor nem így tesz. De Isten még ezt a csalódást is arra használja fel, hogy meghívja őket egy valódi bizalomra, amely az Ő bennük kibontakozó munkáján alapul.

"Tetszik, hogy el akarod választani a szolgálatot a jövedelemtől, Jake. Ez egy isteni vágy. Semmi sem torzíttja el jobban a szolgálatot, mint azt hinni, hogy abból kell megélni. A mai krisztusi életünk oly nagy része azért romlott meg, mert az emberek a szolgálatot arra akarják használni, hogy biztosítsák a jövedelmüket. Olyan testületi élet- és vezetési rendszereket örököltünk, amelyek abból erednek, hogy az emberek megpróbálják megtalálni a módját annak, hogy eltartsák magukat, ahelyett, hogy megmutatnák, mit jelent Atyánk gondviselésében élni. Amint a szolgálat jövedelemforrássá válik, azon kapod magad, hogy manipulálsz az embereket, hogy téged szolgáljanak, ahelyett, hogy az Atya szeretete arra indítana, hogy őket szolgálj. Amíg nem tudsz szabadon bízni Istenben, hogy gondoskodik rólad, Jake, addig nem fogja rád bízni az embereit.

"Csak ne hidd, hogy neked kell gondoskodnod. Vedd fel a leckét, Jake. Isten gondviselésének szabadságában élni kritikusan fontos ahhoz, amit Isten tartogat számodra. Tanulj meg aszerint élni, amit Isten tesz eléd, ne pedig a te terveid és terveid szerint. Egy adott napon ugyanannyira lehet, hogy segítesz valakinek megtalálni a szabadságot és az életet Jézusban, mint hogy kifestesz egy házat, vagy kiásod azokat a hírhedt árkokat. Ő mindent megad, amire szükséged van, bár lehet, hogy nem úgy teszi, ahogyan te szeretnéd. És ez éppúgy igaz az útitársakkal való kapcsolatokra, mint a pénzügyekre."

Ahogy befejeztük az evést, észrevettem, hogy Jim lecsúszik az asztaláról, hogy távozzon. Meglepő módon egyedül evett, és most a folyosón haladt felfelé, amely a mi fülkénk mellett vezetett el. Belülről összereztem, remélve, hogy nem lát meg, miközben én lazán próbáltam fenntartani a beszélgetést Johnnal.

"Nem tudom, mi mindent tartogat számodra Isten, Jake. Csak kövess csak lépésről lépésre, és tedd azt, amit tudsz, hogy minden nap meg kell tenned. Idővel egyre világosabb lesz."

Ahogy John befejezte, Jim odasétált az asztalunkhoz, és üdvözölt. Nem a régi, joviális Jim volt. Nagyon fájdalmasnak tűnt. Bemutattam őt Johnnak, és udvariasságot váltottunk. Aztán Jim komolyra fordult. "Beszélnem kell veled valamikor, Jake, ha lehetséges." A szavai mintha megakadtak volna a torkán.

"Figyelj, Jake, telefonálnom kell - mondta John, miközben kisurrant a fülkéből. "Miért nem szánsz rá egy percet?" Mielőtt észbe kaptam volna, John eltűnt, Jim pedig kínosan leült. A fejét a kezébe hajtotta, és egy kicsit fuldokolni kezdett.

Tizennégy különböző irányból zúdultak rám az érzelmek. Nem tudtam, hogy megüsem-e, vagy sajnáljam. Csak azt tudtam, hogy nem akarok ott lenni. Végül összeszedte magát, és felnézett a kintől mélyen megégett szemgolyókkal. "Biztos gyűlölsz engem, Jake."

"Voltak már jobb napjaink is." Válaszoltam közömbösen. Fogalmam sem volt, hová vezet ez az egész, és a gyomrom felfordult.

"Már régóta szeretnék beszélni veled, de nem volt hozzá bátorságom. Kezdetben annyira dühös voltam, hogy nem álltál mögöttem, és amikor elmentél, annyi embernek esett bántódása."

"Figyelj, Jim, nem kell ezt az egészet felelevenítenünk. Már az első alkalommal is elég fájdalmas volt."

"Biztos vagyok benne, hogy az volt. Csak azt akarom mondani, hogy mennyire sajnálom, amit veled tettem, és tudatni akarom veled, hogy lemondok a lelkesi állásomról."

"Micsoda?" Nem tudtam elhinni.

"Még senki sem tudja. Úgy volt, hogy ma ebédre találkozom az elnökkel, hogy elmondjam neki. De sürgősségi műtetre hívták, és el kellett halasztani." Végigbámult a köztünk lévő távolságon. "Nekem elegendő van, Jake. Már régóta depresszióba zuhantam. A saját orvosom azt mondta, hogy a lelkesi szolgálat okozta stressz megöl."

"De én azt hittem, jól mennek a dolgok, Jim?"

"Kívülről, persze! A City Center soha nem nézett ki jobban. Belülről egyáltalán nem!" Megrázta a fejét, egy pillanatig képtelen volt megszólalni. "Tudod, mi kell ahhoz, hogy életben tartsuk azt a valamit? Tudod, hány tüzet oltok el hetente, hány embert kell kitémasztanom, hogy fenntartsam? És belül olyan halott vagyok, mint még soha. És minden alkalommal, amikor rád gondolok, csak rosszabb lesz. Te voltál az egyik legközelebbi barátom, és én hátba szúrtaalak, hogy mentsem magam." Egyenesen rám nézett könnyes szemem keresztül. "Hihetetlenül sajnálom, Jake, és szeretném ezt jóvátenni veled".

Fogalmam sem volt, hogyan válaszoljak neki. Sajnáltam őt, és nem kis örömet éreztem, hogy a hibái végül utolérték. Ez utóbbi érzéseket nem szerettem, de ott voltak.

"Valószínűleg nem tudod, hogy az apám meghalt. Visszaköltözöm keletre, hogy egy ideig az ő ügyeit intézzem. Én pedig segítséget fogok szerezni magamnak. Azt is javasolni fogom, hogy a gyülekezet kérjen fel téged lelkésznek."

Megállt a szívem. "Biztos vagyok benne, hogy ez nagyot fog szólni" - mondtam végül ideges nevetéssel.

"Szerintem fogalmad sincs róla, mennyire tisztelnék téged ott. Nagyszerű munkát végeznél, és nem tudok senki mást ajánlani. Érdekelne ez egyáltalán?"

"Egyáltalán nem, Jim." Meglepett a saját válaszom. Újra szolgálatban lenni jól hangzott, és jól hangzott a biztos fizetés is, de nem az a fajta szolgálat, és nem az a fajta fizetés.

"Ne most válaszolj, Jake. Csak gondolkozz rajta. De szeretném, ha tudnád, mennyire sajnálom, amit veled tettem. Nem volt igazságos. Te nem érdemelted meg. Ha visszacsinálhatnám, egy pillanat alatt megtenném. Az életem olyan zűrzavaros volt, amiről te nem is tudsz, és én csak próbáltam túlélni. Ez volt a hibám. Már régen fel kellett volna adnom."

Nem tudtam, mit mondjak. Birkóztam a megbocsátással, de nem voltam benne biztos, hogy ilyen gyorsan meg akarok bocsátani neki. Senki sem bántott jobban, és nem álltam készen arra, hogy egy egyszerű "megbocsátok neked" szavakkal mossam le az egészet.

"Nem akarlak most feltartani, Jake, és tudom, hogy még sok mindenről kell beszélünk, mielőtt mindent elrendeznénk. De ezt szeretném megtenni, ha te is akarod." Aztán benyúlt a kabátja zsebébe, és egy borítékot húzott elő, majd átnyújtotta nekem. Az elejére a nevem volt gépelve, a sarkában pedig a City Center logója és címe.

"Mi ez?" Kérdeztem.

"Ez egy ajándék, ha úgy tetszik. Igazság szerint ez a végkielégítésed. A tanácsunk a múlt hónapban egy ideig arról beszélt, hogyan váltak el útjaink, és a legtöbben úgy érezték, hogy igazságtalanul bántunk veled. Ez 10.000 dollár, Jake. Valószínűleg nem annyi, mint amennyinek lennie kellene, de talán segít enyhíteni a fájdalmat. Van benne egy bocsánatkérő levél is a vezetőségtől. Úgy volt, hogy ebéd után elviszem az irodádba, de amikor megláttalak itt..."

Egy részem vissza akarta adni, és mindezek felett állni. Egy részem tudta, hogy mennyire szükségem van a pénzre. "Nem biztos, hogy el tudom fogadni ezt, Jim."

"Vedd el. Megérdemelted! Talán ez megnyitja az ajtót a gyógyuláshoz."

Bólintottam neki, és hagytam, hogy a boríték a kezem alatt pihenjen. Aztán tudtam, hogy tovább kell mennem. "Jim, már régóta fel akartalak hívni."

"Tényleg? Miért?"

"Kapcsolatban vagyok Diane-nel, és azt akarta, hogy szervezzek egy találkozót hármunknak."

A szemei felpattantak, és a félelem a szemében nyilvánvaló volt. "Tudod, miről van szó?" - kérdezte, és a szemei az enyémet fürkészte, hogy kiderítse, mennyit tudok. Bölintottam, és megmagyarázhatatlanul könnyek gyűltek a szemembe.

A feje leesett. A csend még egy darabig lógott közöttünk. Egyikünk sem tudta, mit mondjon. Végül néhány próbálkozás után Jim megszólalt. "Ez a legrosszabb dolog, amit valaha tettem, Jake, és reméltem, hogy nem kell kiderülnie." Mélyet sóhajtott, és egy pillanatig csak bámulta az asztalt, miközben John villáját babrálta. "De nem fogok elfutni előle. Meg kell ezt oldanom." Elővette a mobilját, és végigpörgette a naptárát. "Mit szólnál a holnap délután fél ö t h ö z . Szerinted az jó lenne?"

"Megkérdezem őt, Jim, és visszahívlak."

"Kérlek, tedd meg. Tényleg rohannom kell, Jake, de szeretném, ha a dolgok rendeződnének köztünk. És használd a pénzt" - mondta, és a borítékra biccentett. "Úgysem tudnánk jobban felhasználni."

Bölintottam, miközben Jim kicsúszott John üléséből. Odahajolt a fejemhez, és azt súgta: - És gondolkodj el azon, hogy visszajössz-e lelkésznek. Az az érzésem, hogy te egészen más ember vagy, mint akit én ismertem, és biztosan jól jönne a segítséged." És ezzel elment.

Egy darabig csak ültem és bámultam ki az ablakon, teljesen tanácstalanul, hogy összefüggő gondolatot alkossak. Valamikor John visszatért, és a vállamra tette a kezét. "Figyelj, Jake, mennem kell."

Megszámoltuk a pénzt a csekkhez, én pedig összeszedtem a holmimat, és az ajtó felé

indultam. "Hogy ment Jimmel?" - kérdezte.

"Még mindig sokkos állapotban vagyok. Bocsánatot kért, megbeszéltünk egy találkozót Diane-nel, és 10 000 dollárt adott nekem az igazgatóságtól végkielégítésként."

"Húha! Mennyi ideig voltam távol?" John nevetett.

"Csak ámulok mindazon dolgok láttán, amelyek az elmúlt egy órában összefutottak. Hogyan tudta Isten mindezt betervezni?"

"És a mi segítségünk nélkül." John a vállamra csapott. "Ne várd mindig, hogy ennyi minden ilyen gyorsan rendeződjön, Jake, de az biztos, hogy úgy tűnik, Isten meghallgatta néhány aggodalmadat."

"Ő is elhagyja a lelkészi állást, John, és megkérdezte, hogy átvinném-e a

helyét." "És megteszed?"

"Nem értem, hogyan..." Megvonogattam a vállam, mire John felnevetett, és kísértünk a ragyogó délutáni napfénybe.

- 11 -

Toking Føight

Az utolsó dolog, amit látni véltem, mielőtt égő szemeim összeszorultak, az volt, hogy Laurie a tolóajtónkon keresztül felém sétált, és teljesen elragadtatottan nézett rám. Ezt a tekintetet nem gyakran látom az arcán, különösen egy ilyen napon, mint ez.

Alig vártam, hogy újra kinyithassam a szemem, hogy lássam, tényleg ezt láttam-e, de egy szellőkés füstfelhőt fújt a szemembe, és hevesen könnyezett. Miközben grimaszolva vártam, hogy a fájdalom alábbhagyjon, hallottam, ahogy a csirke sistereg az előttem lévő grillen, és hallottam a körülöttem lévő, a hátsó udvarunkat megtöltő körülbelül negyven ember nevetését és beszélgetését. Mielőtt kinyithattam volna a szemem, éreztem a kezét a vállamon, és hallottam, ahogy a fülemben suttog.

"Soha nem találod ki, kivel beszéltem!" Játékosan gúnyolódott velem, és még soha nem láttam ilyen nyugodtnak, amikor az udvar tele volt evésre váró emberekkel.

"Szóval ott voltál - mondtam, gyorsan pislogva a szememmel a fájdalom ellen, miközben küzdöttem, hogy tisztán lássak. "A csirke körülbelül húsz perc múlva kész lesz, és semmi sem úgy néz ki, mintha készen lenne."

"Nyugalom - vigyorgott. "Azért vagyunk itt, hogy jól érezzük magunkat, nem azért, hogy produkciót rendezzünk." A vigyor elárulta, hogy ő is tudta, hogy ez éppúgy nem illik hozzá, mint én.

"Gyerünk, találd ki! Soha nem fogod elhinni, hogy ki ugrott be!"

"Nem tudom. A húgod?" Ő volt Laurie kedvenc embere a világon, de ritkán láthatták egymást, mivel öt órányira lakik tőle.

"Nem - mondta Laurie, és a gondolatra kissé megereszkedett a válla. "Az is jó móka lenne. Johnról van szó."

John? Gondoltam, miközben végigfutottam a vezetéknevek listáján. Nem tudtam rájönni, melyik izgatta fel annyira. De a gúnyos, elkeseredett, hogy-hogyan-hülye-hogy lehetsz, tekintete végül rávilágított, hogy kiről beszél. "Te most viccelsz! Hol van?" Mondtam, miközben körülnéztem a házban, és hülyén éreztem magam, hogy nem ő jutott eszembe először. Már majdnem egy éve nem láttam őt, és már régen lemondtam arról, hogy újra találkozzam vele. "Elment felfrissülni" - válaszolta Laurie. "Azt mondta, hogy marad, és velünk együtt fogyasztja el az ételt."

"Miért nem hívtál előbb?"

"Próbáltam, de azt mondta, hogy elfoglaltnak tűnsz, és segíteni akar nekem a saláta- és a salátás tálcával. Nagyon jól elbeszélgettünk, drágám. Úgy éreztem, mintha egész életemben ismertem volna, és bármit elmondhatok vagy kérdezhetek tőle. Sőt, segített nekem rendezni néhány dolgot, ami fáj nekem ebben a folyamatban. Alig várom, hogy mindent elmeséljek neked."

"És alig várom, hogy halljam."

"Kíváncsi vagyok, hogy az első benyomásod Johnról talán mégiscsak

igaz..." "Most azt hiszed, hogy ő János, a tanítvány? Miért mondod ezt?"

"Nem tudom... Van benne valami mélység, az biztos, és amikor beszél hozzád, tudod, hogy tényleg törődik veled, mint egyénnel. Soha nem találkoztam még hozzá hasonlóval. A legfurcsább dolgokat mondja, amelyek az egyik szinten olyan hihetetlenül egyszerűek, a másik szinten pedig kihívást jelentenek a vallási komfortzónád számára, mert átrendezik mindazt, amit eddig gondoltál."

"Próbáltam elmondani neked..."

"Tudom, de sosem gondoltam volna, hogy ennyire felszabadító. Gondolod, hogy ő

lehet a John?" "Miért nem kérdezed meg tőle?" Elvigyorodtam, mert tudtam, hogy

sosem tenné.

"Idiótának érezném magam - mondta, és a ház felé mutatott, amikor John megjelent.

"Hát itt vagy!" szólt John, kisértelt az ajtón, és a grillsütő felé indult.

"Úgy hallottam, elég jó konyhai kisegítő vagy" - mondtam, megragadtam a nyakát, és magamhoz húztam egy ölelésre. "Olyan jó látni téged."

"Te is! Látom, ma nagy bulit tartasz!"

"Nem akartuk. Meg akartunk hívni néhány embert, de valahogy elvesztettük a fejünket, és az emberek elkezdtek kérdezgetni, hogy jöhetnek-e." Végignéztünk az udvaron, a bal sarokban zajló temperamentumos röplabdameccsre, az árnyékban egészséges adag heccelő nézőkkel, a boldog csobbanókkal teli úszómedencére, a különböző árnyékos helyeken zajló beszélgetések néhány zuga, és egy étellel teli pingpongasztalra, amelyet üdítőkkal teli jégládák és egy-két fagyasztóban házi készítésű fagyalt aláfestettek.

"Ez nagyszerű. Biztos, hogy nem török össze semmit?"

"Persze, hogy az vagy, de szívesen látunk téged. Olyan régen volt már, hogy azon tűnődtem, vajon látlak-e még valaha?"

"Valójában azért jöttem a városba, hogy meglátogassak néhány embert. Jelenleg rossz állapotban vannak - dühösek néhány gyülekezeti politika miatt, ami tönkretette őket. De az Atya valami csodálatosat tesz bennük azáltal, hogy

azt. Azt mondták, hogy ismerik magát, és meg akartam adni a számát - mondta, és előhúzott a zsebéből egy papírlapot. "Mondtam nekik, hogy megkérem, hívja fel őket."

"Szívesen - mondta Laurie, kikapta a kezéből a papírt, és visszament befelé. "Szóval, hogy vagy, Jake?"

"Ez egy kaland, John, az biztos. Hihetetlen hullámvölgyeken mentünk keresztül, mióta utoljára együtt voltunk."

"Ahh, szóval biztos elvállaltad azt a lelkesi állást!"

Erről már teljesen megfeledkeztem, és a gondolatra felrobbantam a nevetéstől: "Igen! Igen!"

"Miért nem? Állandó jövedelem, hiteles állás, személyes elismerés? Nem ezek voltak a fontos dolgok számodra, amikor először találkoztunk?"

Húha! Ez nagyon régen volt. Elkezdtem visszagondolni arra a négy évre, amióta találkoztam Johnnal. Bizonyos szempontból sokkal hosszabbnak tűnt. "Ez örület, John. Már nem is gondolok ezekre a dolgokra. Annyira jól érzem magam, ahogy rendezem ezt az életet Jézusban, és másoknak is segítek ebben, hogy már nem is aggódom amiatt, hogy mások mit gondolnak, vagy a karrierem miatt".

"Szóval mi történt?" kérdezte John, miközben a csirkét a lángoló grillen forgattam.

"Nem is tudnám összefoglalni. Nézz körül, és a legtöbbet látni fogod. Isten annyi kapcsolatot nyitott meg számunkra, és látjuk, hogy az embereket olyan éhség fogja el Jézus iránt, amelyet a hitünk kezdete óta nem láttunk. Látjuk, hogy új emberek ismerik meg őt, és mások növekednek benne. Ritkán van olyan beszélgetésem mostanában, ahol valahogy ne Jézus lenne a középpontban."

"És össze tudtad hozni a régi lelkesedet és Diane-t?"

"Így tettünk, és el sem tudom mondani, mennyire izgatott vagyok, hogy ez hogyan alakult. Ha lesz egy kis időnk kettesben, elmesélem neked" - mondtam a közelben lévő emberek felé biccentve, jelezve, hogy könnyen meghallhatják, amit mondunk.

"Szívesen meghallgatnám. Még mindig ingatlanügynökként dolgozol?"

"Egy kicsit, amikor az emberek megkérik, hogy segítek, de nem próbálok felépíteni ezt az üzletet. Az időm nagy részét azzal töltöm, hogy segítek az embereknek rendezni az Istennel való kapcsolatukat. Megkértek, hogy osszam meg a történetemet különböző csoportokkal, és töltsék időt olyan emberekkel, akik kritikus pillanatokban vannak a saját útjukon. Annyira izgatottan nézem, ahogyan megváltoztatja az életüket, ahogyan csak segítek nekik megszabadulni a kárhozzátástól, ami miatt kirekesztve érzik magukat az Atya szeretetéből.

"Ahogy most olvasom Jézus életét, egyre világosabban látom, hogy ez volt az, amit ő tett - megszabadította az embereket a szégyentől, hogy átölhessék az Atyját. És ezt egyre nagyobb szabadsággal látom a saját életemben is. Talán ez a legnagyobb ajándék, amit tőled kaptam, John. Többé már nem gyötör a nyomasztó büntudat, hogy milyen messzire estem.

rövid, sem a saját maga által termelt igazságosság igényes kötelezettségei alatt. És ezt többé nem hárítom másokra."

"Ez mesés."

"Soha nem jöttem rá, hogy amit szolgálatnak hittem, az mennyire csak az emberek szégyenérzetének manipulálása volt - akár azért, hogy büntudatot keltsek bennük, amiért nem teljesítettek, akár azért, hogy elnyerjem mások elismerését."

"Ez a vallás, Jake. Egy szégyenérzet-kezelő rendszer, gyakran a legjobb szándékkal, de mindig a legrosszabb eredménnyel."

"De működött, legalábbis külsőleg."

"Igen, de ez csak még mélyebbre vitte a rabságot. Végül az emberek még mindig a szégyen rabjai, és az önsajnálát és az öndicsőítést között ugrálnak, és soha nem találják meg a szabadságot, hogy egyszerően benne éljenek. Ez elhithető az emberekkel, hogy Isten ok-okozati kapcsolatot akar velük. Ha ők jók lesznek, akkor ő is jó lesz hozzájuk."

"Most látom, hogy ezért élnek olyan sokan elidegenedve tőle. Az elmúlt hónapban két halálos beteg embert látogattam meg, és mindkettőjüket felzaklatta a gondolat, hogy valami rosszat tettek, amiért ezt érdemlik, bár nem voltak biztosak benne, hogy mit. Sokáig tartott, amíg patetikus válaszaik felszíne alá tudtam hatolni, de végül mindketten bevallották, mennyire dühösek Istenre, amiért nem gyógyította meg őket, és tele vannak büntudattal, amiért ilyen gondolataik vannak."

"A legtöbben soha nem vallják be ezt a haragot, mert attól félnek, hogy valami rosszabb fog történni velük. Így aztán továbbra is úgy érzik, hogy Isten igazságtalan velük, és ezt soha nem tudják feloldani - valahogy úgy, ahogy te voltál aznap este a kórházban".

"Jól emlékszem rá, John. Szeretem, ahogy Isten apránként megváltoztat engem. Néha észre sem veszem, hogy ezt teszi, amíg nem kerülök egy helyzetbe, és nem látom, hogy úgy reagálok, ahogy korábban soha nem tettem volna. Mérheterlenül élvezem a Jake-et, akit enged felszínre törni."

"Mint egy pillangó, amelyik szárnyra kel a gubójából, Jake. Hát nem szomorú, hogy azt hittük, hogy lelki változásra kényszeríthetjük az embereket, ahelyett, hogy segítenénk nekik abban, hogy jobban bízzanak Atyánkban, és hogy rájöjjenek, hogy ő változtatja meg őket? Nem lehet egy hernyót pillangóformába nyomni, és rávenni, hogy repüljön. Belülről kell átalakulnia."

"És sokkal izgalmasabb a szégyent levenni az emberekről, mint őket ezzel terhelni. Nem csoda, hogy a keresztény közösséget kötelességként kell eladni. Ki akarna olyan emberekkel együtt lógni, akik állandóan büntudatot keltenek benned, vagy nyomást gyakorolnak rád, hogy megfelelj az elvárásaiknak?"

"Éppen ezért a testület gyakran olyan teljesítményalapú és manipulatív. Hát nem sokkal jobb ez?" Mondta John az udvart felmérve.

Nem voltam biztos benne, hogy mit értett ez alatt, de egyetértően bólintottam. "Még a beszélgetéseink történetét is elkezdtem közzétenni egy weboldalon, John. Remélem, nem bánod. Hihetetlenül nagy a visszhang. Az emberek szerte a világon hasonló utakon járnak, újragondolják az életüket. Öbennél, és azt, hogy milyen lehet az élet az Ő gyülekezeteként. Úgy tűnik, hogy sokan átlátnak a vallási formák ürességén. Már nem is tudom megszámolni, hány ember

akik azt mondták nekem, hogy az én történetem sok mindenben tükrözi az övékét, kivéve persze téged. Az egyik srác még azon is felháborodott, hogy az egész kétségbeesésében, hogy rendezze Isten életét, nem találkozott veled, ha még mindig a...." Hoppá! Úgy gondoltam, jobb, ha nem fejezem be ezt a mondatot.

De John nem engedett el ilyen könnyen. "Még mindig mi, Jake? Mit mondtál nekik?"

"Nyitva hagytam, hogy te legyél János, Jézus tanítványa. Tudod, hogy az elején elgondolkodtam ezen, úgyhogy őszinte voltam ezzel kapcsolatban."

"És milyen következtetésre jutottál?" John vigyorogva nézett fel.

"Nem tudom. Jézus azt mondta Péternek, hogy lehetséges. És el kell ismerned, hihetetlen dolgok történtek az életemben, mióta találkoztunk. Úgy tűnik, hogy olyan fogózkodó vagy ezen az úton, mint senki más, akivel eddig találkoztam.

Megerősítetted legmélyebb reményeimet, és segítettél, hogy szabadabban éljem meg őket. Így az a kérdés, hogy ki vagy, őszintén szólva sokkal kevésbé lett fontos számomra. De bevallom, kíváncsi vagyok. És te ezt soha nem tagadtad."

John elmosolyodott, és amint kinyitotta a száját, félbeszakítottak minket. Marvin odajött, és hátulról átkarolta John-t. "Nézd csak, ki van itt!"

John megfordult és elmosolyodott. "Marvin, ugye?"

"Emlékszel? Ez elképesztő. Láttalak itt Jake-vel, és gondoltam, én is beszálok a buliba. Senki sem mondta, hogy jössz."

"Ők sem tudták. Csak véletlenül jártam erre. Te is lelkész voltál valamikor, ugye?" "Nem fogok

a te bűneidre koncentrálni, ha te sem az enyémeke" - nevetett Marvin.

"Az enyémeke koncentrálhatsz, ha akarsz. Ettől csak még jobban csodálom őt" - válaszolta John.

Marvin kínosan felnevetett, mintha nem igazán találná a viccet, aminek biztosan benne kellett lennie. Miután még egy kicsit viccelődtek, John visszafordult felém. "Úgy látom, elég sokan vannak itt abból az otthoni csoportból. Hogy megy a dolog, Jake?"

"Nincs sok 'arról' beszélni, John. A látogatásod óta nem jutottunk vissza semmiféle rendszeres találkozóra. Igazából nem tudom, miért, de a kapcsolataink megnöttek, és gyakran látjuk egymást. Engem ez nem zavart, de néha elgondolkodom, hogy nem kellene-e".

"Hát, engem zavar - mondta Marvin.

"És miért?" John megkérdezte.

"Mert nem érzem úgy, hogy bármit is csinálnék, ami

számít?" "Mint például..."

"Nem tudom. Ez a vicces." Marvin megrázta a fejét, és csalódottan felsóhajtott. "Soha nem voltak gyümölcsözőbb kapcsolataim, és látom, hogy a saját környezetemből és a munkahelyemen emberek nyitják meg az életüket Jézus előtt. Úgy tűnik, állandóan emberekkel vagyok."

"És ez nem produktív?"

"Nem tudom, hogy a 'produktív' a megfelelő szó-e. Valahogy nem tűnik koncentrálnak. Néhány ismerősöm nem talál olyan közösséget, mint én. Úgy tűnik, hogy sodródna a rendszeres közösség által biztosított fókusz nélkül. Ha a régi csoportunk találkozna, meghívnám őket."

"És ez mit változtatna?" kérdezte John.

"Nem tudom. Azt hiszem, ez valahogy lehorgonyozná őket egy csoporthoz." Úgy tűnt, Marvin azt várta, hogy John válaszoljon, és amikor nem tette, a kínos helyzet tovább tartotta. "Szükségük van valamire." Ismét szünetet tartott, de John még mindig nem harapott rá. "Valami személyazonosságra, azt hiszem."

"Egy találkozó biztosítaná ezt, vagy csak elfedné a hiányát?" kérdezte John.

Csak forgattam a siserő csirkét, hálás voltam, hogy ezúttal nem én voltam az, akit

grilleztek. "Azt remélem, hogy ez összpontosítást és motivációt ad."

"Szóval ez egy találkozóról származik?" kérdezte John.

Marvin csak zavartan nézett Johnra. Nem vagyok benne biztos, hogy tudta, mit mondjon, vagy talán John technikáját próbálgatta.

"Segítene, nem igaz?" Marvin végül kissé frusztráltan bökte ki.

John átkarolta Marvin vállát. "Nem akarlak frusztrálni. De fontos, hogy átgondold ezeket a dolgokat. Ha azért tartasz egy megbeszélést, hogy remélhetőleg némi összpontosítást biztosítson, valószínűleg inkább zavarónak fog bizonyulni, mint hasznosnak. Az emberek úgy fognak eljönni az ülésre, hogy azt gondolják, ez lesz a fókuszuk, és idővel kiderül, hogy ez nem lesz elégséges ehhez."

"Miért?" Marvin hangja kissé megenyhült.

"Mert az Atya ismerete adja a motivációt. A találkozók ezt csak rosszul helyettesítik." "Szóval csak

ülünk és nem csinálunk semmit?" Marvin frusztrációja újra felszínre tört.

"Ki beszélt itt semmittevésről? Én csak arra bátorítalak, hogy ne kezdjétek el egy találkozót csak azért, hogy elkezdjétek egy találkozót. Minden alkalommal, amikor az emberek látják, hogy Isten megmozdul, valakinek építenie kell egy épületet, vagy mozgalmat kell indítania. Péter ilyen volt az átváltoztatásnál. Amikor nem jutott eszébe semmi más, amit tehetne, egy építési programot javasolt. Ha ezen az úton akarsz járni, Marvin, meg kell találnod a szabadságot a saját képességeid túlbecsülésétől".

"A micsodám?" Marvin felnevetett. "Azt sem tudom, hogy ez mit jelent."

"Ez azt jelenti, hogy az egyház építésének munkája az övé, nem a tiéd vagy az enyém. Ne gondoljátok, hogy a saját találékonyságotokkal össze tudtok rakni valamit. Ezt az elmúlt kétezer évben zilliószer próbálták már, mindig ugyanazzal az eredménnyel. Persze kezdetben szórakoztató, és az izgalom, hogy látjuk, ahogy Isten életeket érint meg, háttérbe szorítja a saját szervezési kísérleteinket. De ez nem tart örökké. Végül az emberek bebetonozódnak abba, ami arra hivatott, hogy megvédje Isten életét közöttük. De a végén gyakran azzal végződik, hogy saját bölcsességüknek engedelmessé válva kilöki őket. Egyszerűen nem vagyunk elég okosak ahhoz, hogy irányítsuk Isten működésének módjait."

"Én sem szeretném - válaszolta Marvin.

John elmosolyodott: "Éppen ezért beszélgetünk most..."

"De mi az egyház, János, ha nem jön össze rendszeresen?"

"Nem azt mondom, hogy nem lehet találkozni, Marvin, csak azt mondom, hogy a találkozók nem fogják elérni azt, amit keresel. Nézz körül - John keze végigsimított a hátsó udvaron - , nincsenek mindenütt együtt az emberek?"

"Ezt hívod te templomnak, John?" Marvin ugyanúgy meglepődött, mint

én. "Igen! Én azt hittem, hogy ez egy grillparti" - tettem hozzá.

"Nem, én azt mondom, hogy a templom itt van. Itt vannak emberek, akik szeretik őt. A mai nap folyamán sok mindent meg fognak osztani az életéből együtt, ebben biztos vagyok. Jézus azt mondta, hogy csak ketten vagy hárman kellene hozzá, és soha nem mondta, hogy ezt minden héten ugyanabban az időben, ugyanott vagy ugyanúgy kell megtenni. Úgy tűnik, nem úgy gondolt a gyülekezetre, mint valamire, amit egyáltalán csinálunk, vagy egyáltalán elmegyünk, hanem mint egy valóságra, amiben minden nap élünk.

"Hát nem látod, hogy már most is ezt csinálod? Az Ő testeként élve naponta bátorítani fogjuk egymást, és arra ösztönözzük egymást, hogy mélyebben szeressünk és kegyelmesebben éljünk. Ez lehet olyan egyszerű, mint egy grillparti."

"Még istentisztelet vagy bibliatanulmányozás nélkül is?" kérdezte Marvin.

"Ugye már arról beszélünk, hogy apa hogyan működik? És az istentisztelet nem egy ének- vagy imaórát jelent, Marvin. Hanem az, hogy mindennap áldozatként élünk Jézus életében, ami azt jelenti, hogy hagyjuk, hogy ő mutassa meg rajtunk keresztül a valóságát. Ez az öröm, hogy az országában élünk - látni, ahogyan ő munkálkodik benned. De biztos vagyok benne, hogy ha valaki itt össze akar szedni néhány embert, hogy énekeljenek, dicsőítsenek vagy imádkozzanak, mások is szeretnének, és ez fantasztikus lenne. Úgy tűnik, hogy azok az emberek ott imádkoznak." John egy csoportra mutatott a teraszon, akik körben fogták egymás kezét.

"De nem ezt tanultuk meg templomnak hívni."

"Persze, hogy nem! Ez nem lehet ilyen egyszerű. Nem lehet ennyire szórakoztató. Többet kell dolgozni rajta, szálnalmasabbnak kell lenni. Hát nem látjátok, hogy így ragadják el az ország életét a szívetekből?" János megrázta a sóhajtott. "Lesz elég baj, ahogy haladsz előre ebben a világban. Nem szeretnék inkább örömmel és

bátorítással megosztani az életet együtt, hívóként?"

"De hogyan fognak növekedni az új hívők, János. Nincs szükségünk tanításra?"

"Mit csinálunk most? Próbálok segíteni neked felfedezni valamit, ami olyan módon szabadít fel, amit el sem tudsz képzelni. Hát nem ez a tanítás?"

"De nem mindenki vesz részt benne. Néhányan kimaradnak."

"Lehet, hogy lemaradnak erről a beszélgetésről, de kétlem, hogy lemaradnak arról, amit Isten ma tenni akar bennük. Ő ebben nagyon jó."

"Azt mondd, hogy jobb, ha nem tartunk olyan találkozót, ahol mindannyian együtt osztozunk?"

"Nem az a kérdés, hogy mi a jobb. Hanem arról, hogy mi a valódi. Az egyház sokféleképpen ünnepelheti együtt az életét. Jelenleg úgy tűnik, hogy csak az egyiket ragadja meg. Ha az egyházat valóságnak tekinted, nem pedig tevékenységnek, az lehetővé teszi számodra, hogy ünnepeled az egyházat, bárhogyan is fejezi ki magát körülötted. Nem mondanám, hogy ez jobb. De biztosan nem is rosszabb. Sok hihetetlen dolog fog ma történni, mert együtt vagytok."

"Néha ezt az életet egy ilyen beszélgetésben lehet a legjobban kifejezni. Néha egy nagyobb beszélgetésben fejeződik ki a legjobban, amit egy találkozó megkönnyíthet. Ha csak egyféleképpen látod, akkor annyi más módot hagysz ki, ahogyan az Atya működik. Ahelyett, hogy azon gondolkodnánk, hogy milyen találkozót vagy csoportot kellene tartanunk, kérdezzük meg, hogy mi segítené a legjobban az embereket abban, hogy az ő életében növekedjenek. Jake-nek volt néhány jó gondolata erről néhány perccel ezelőtt".

"Mi?" Mondtam, miközben lehúztam az utolsó csirkét is a grillről. Nem voltam biztos benne, hogy John mire céloz. "Nem a templomról beszéltünk, ugye?"

"Persze, hogy voltunk. Az emberek megtanulnak az Atyával való kapcsolatban élni a szegyénytől mentesen, ez a testélet lényege. Találjátok meg, hogyan osszátok meg ezt az életet, és ti lesztek a test."

Marvin újabb kérdést akart feltenni, de felkaptam a csirkés tálcát, és intettem nekik, hogy kövessenek, ahol a többi étel is kirakták, és az emberek már gyülekeztek. Mindenkit üdvözöltem, utaltam arra, hogy John csatlakozott hozzánk, és megkérdeztem, hogy imádkozna-e értünk. Visszamosolygott rám, egy perc szünetet tartott, végigpásztázta az asztalt, majd bólintott.

"Mindenki vegyen egy üres poharat - mondta John, fogott egy halom papírpoharat, és átadta a közelben állóknak. Aztán felkapott egy kenyeret, amely az asztalnál ült. Elkezdte darabokra tépkedni a kenyeret, és a közelében állóknak nyújtotta át. "Mindenki fogjon egy szeletet." Aztán Laurie felé kacsintva felkapta a korsó szőlőlét, amit a nő éppen az ablak melletti pultra tett. Néhány pohárral töltött a közelében, majd átadta a korsót Jeremynek, hogy töltsse ki a többi. Amint mindenkinek jutott belőle, John felemelte a kezében lévő kenyeret, és a többiek követték a példáját. János hálát adott Istennek minden gondviseléséért, az asztalon lévő ételtől kezdve a bűnbocsánatig, a jó barátokig és mindenekelőtt a Fiúban való életért.

"Azért tört össze a teste, hogy a ti lelketek életben maradjon. Gondoljatok erre és rá, miközben esztek." És mindannyian így tettünk. Aztán János felemelte a poharát. "Ez az ő szövetségének vére, amely megtisztítja bűneinket és felfrissíti lelkünket. Ez az utolsó vacsora, amit azon az éjszakán a követőivel együtt evett, és megígérte, hogy az eljövendő korszakban újra meg fogjuk ezt tenni."

"Királyunknak, Megváltónknak és idősebb testvérünknek az Atya házában..." János felemelte a poharát, és rövid szünetet tartott. A többiek gyorsan csatlakoztak a köszöntőhöz, kifejezve hálájukat Jézusnak.

Végül John befejezte. "Amíg szemtől szembe nem találkozunk... - mondta felfelé nézve. Aztán megfordult, hogy a mellette állóknak elismerését fejezze ki azzal, hogy megkocogtatta a poharát az övékéhez. Aztán együtt ittunk, és csendben álltunk, elámulva az ő kegyelmétől és az egymás iránti szeretetüinktől. Végül a csend átadta helyét néhány ölelésnek, és végül sor alakult ki az ételért.

Miután megtöltöttük a tányérjainkat, a beszélgetésünk Johnnal folytatódott többekkel, akik csatlakoztak hozzánk a teraszon. Néhány bemutatkozás után Marvin visszavitt minket oda, ahol abbahagytuk.

"Tetszik a templomról alkotott véleményed, John, de minden héten ezt csináljuk?"

"Mit szólsz hozzá, Jake?"

"Csak ha Marvin házában tartjuk, és hagyjuk, hogy főzzön" - javasoltam.

"Talán segíthet, ha nem arra gondolsz, hogy mit teszel minden héten, hanem inkább arra, hogy Jézus mit kér tőled ma. Nyilvánvaló, hogy van szíved azokért az emberekért, akikről úgy érzed, hogy figyelmen kívül hagyják őket. Ez mesés. De ne a rutinban gondolkodj, hogy motiváld őket, hanem abban, hogy mit kér tőled Jézus, hogy bátorítsd vagy felszereld őket. Ez ilyen egyszerű."

"Mint például meghívni őket vacsorára."

"Igen, vagy akár meghívni néhányat egy közös tanulásra, ha ez a

szívügye." "Én is ezt akartam tenni, de úgy éreztem, hogy ez furcsa

lenne."

"Mi lenne, ha meghívnál néhányat ezek közül az emberek közül a házába egy hathetes tanulmányra, amely az Istenben való életünk valamelyik aspektusáról szólna? Azt hiszem, néhányan azonnal ráugranának erre."

"Mit csináljak, ha ennek vége?"

"Bármit is ad neked, amit legközelebb csinálj. Ne feledjétek, először is szereljétek fel az embereket, hogy benne éljenek; aztán meglátjátok, hogyan hozza össze a testét. Ne értsetek félre. Szeretem, amikor keresztények egy csoportja szándékosan együtt akar járni a közösség kifejezéséeként - együtt hallgatják Istent, megosztják életüket és erőforrásaikat, bátorítják és gondoskodnak egymásról, és bármi mást is tesznek, amire Isten kéri őket. De ezt nem lehet megszervezni olyan emberekkel, akik nem állnak készen. Ne feledd, a tanítványság mindig előbbre való, mint a közösség. Ha megtanulod magad is követni Jézust, és segítesz másoknak is ugyanezt tenni, akkor a testületi élet mindenütt fel fog bontakozni körülötted".

"De hogy néz ki ez?"

"Bárminek kinézhet. Ismerek olyan embereket, akik az erdőben kirándulnak, és a fák alatt reggeliznek. Ismerek családokat, akik együtt költöztek ugyanarra a környékre, hogy nagyobb közelséget élvezhessenek egymáshoz. Ismerek néhány igazán egészséges házi gyülekezetet, akik együtt élnek a közös életüket, és olyanokat, akik

nagyobb épületekben találkoznak. Ismerek másokat, akik egy csapatban együtt dolgoznak, hogy házakat építsenek a szegényeknek, főznek egy misszióban, vagy más kreatív módon teszik ismertté Jézus életét a kultúrájukban.

"Száz különböző dolognak tűnhet, mert apa annyira kreatív. Próbáld meg bármelyiket is lemásolni, és azt fogod tapasztalni, hogy élettelen és üressé válik, miután a kezdeti izgalom, hogy valami újba kezdj, elszáll. A gyülekezet ott virágzik, ahol az emberek Jézusra összpontosítanak, nem pedig ott, ahol a gyülekezetre összpontosítanak.

"Ez egy remek alkalom arra, hogy megtanuljunk együtt élvezni őt. Csak éljtek, szeresetek és hallgassatok tovább, és ő majd elvezet benneteket a gyülekezeti életnek ahhoz a megnyilvánulásához, amelyik a legjobban megfelel a terveinek. Ne aggódjatok, ha ez semmi olyan, amire rámutathatnátok, és azt mondhatnátok: "ez az egyház". Ti vagytok az egyház. Ne féljtek ebben a valóságban élni."

"Ha az egyház ilyen egyszerű lehet, János, akkor hogyan férnek bele ebbe az egészbe a vezetők? Nincs szükségünk vénekre, pásztorokra és apostolokra?"

"Miért?"

"Nem kell valakinek irányítani és szervezni a dolgokat, hogy az emberek tudják, mit kell tenniük?" Marvin szinte magán kívül volt. Belülről összerementem, mert tudtam, hogy nem azt fogja hallani, amit akar.

"Miért, hogy az emberek valaki más kövessenek ahelyett, hogy Jézust követték? Nem látjátok, hogy már van egy vezetőnk? Az egyház mindenben Jézusnak adja az első helyet, és nem engedi, hogy bárki más bemásson a helyére".

"Tehát a vezetők sem fontosak?"

"Nem úgy, ahogyan azt tanították neked, hogy gondold róluk. Ma már aligha lehet elképzelni a testületi életet szervezet és egy olyan vezető nélkül, aki a víziójával formál másokat. Egyesek szeretnek vezetni; mások kétségbeesetten szeretnék, ha vezetnék őket. Ez a rendszer annyira passzívvá tette Isten népét, hogy a legtöbben el sem tudják képzelni, hogy emberi vezető nélkül éljenek, akivel azonosulni tudnak. Aztán csodálkozunk, hogy a lelkiességünk miért marad olyan fájdalmasan alul. Olvassátok át újra az Újszövetséget, és azt fogjátok találni, hogy nagyon kevés figyelmet fordítanak bármiféle vezetésre, ahogyan azt ma gondoljuk róla."

"De voltak vének, apostolok és pásztorok, nem igaz?"

"V o l t a k , de ők nem elől voltak, és nem a személyes látomásaik után vezették az embereket, hanem a színpad mögött tették pontosan azt, ami a szíveden van, Marvin - segítettek az embereknek, hogy mélyen Krisztusban éljenek, hogy Ő vezethesse őket!". A vének nem a gépezetek irányításával végzik, hanem a követők felszerelésével, azáltal, hogy segítenek nekik megtalálni az élő Istennel való valódi kapcsolatot. Ezért kérte tőlünk, hogy segítsünk az embereknek a tanítványaivá válni, és ezért mondta, hogy felépíti az egyházát. Koncentráljunk a mi feladatunkra, és hagyjuk, hogy ő végezze az övét."

"De hol találunk ma ilyen vezetőt?"

"Ne olyan vezetőket keressetek, amilyenek eddig gondoltátok őket, hanem gondoljatok azokra a testvérekre, akik egy kicsit messzebb vannak az úton, mint ti. Ők mindenütt ott vannak körülöttem - ebben a városban és ebben az udvarban."

"De honnan tudjuk, hogy kik ők, ha nincsenek kijelölve?"

"A kérdésem az lenne, honnan tudjuk, hogy valóban szolgáló vezetők-e, csak mert van egy címük? Nem ismertetek már sok olyan úgynevezett lelkipásztort vagy véneket, akiknek nem volt meg az a lelki érettségük, ami ezt alátámasztotta volna? Jézus nem azt mondta nekünk, hogy ebben a családban nem azok segítik elő, akik hatalmat gyakorolnak mások felett, hanem azok, akik szolgálnak? Tényleg olyan nehéz megmondani, hogy kik ők?" kérdezte John.

"Azt hiszem, én inkább névtáblákat szeretnék - mondta Marvin, miközben mindannyian nevtünk.

Éppen akkor sétált mögöttem egy középkorú, egyedülálló anya, hogy csatlakozzon a többiekhez a fűvön. Ahogy bólintottam és mosolyogtam, megállt, és halkán megszólított: "Kérdezhetek valamit, Jake?"

"Természetesen, Christie."

"Aggódok az autóm miatt" - mondta. "Valami furcsa hangot adott ki idefelé jövet, és jobban érezném magam, ha valaki megnézné nekem."

"Szívesen, de tényleg nem sokat tudok róla. Ismered Bobot ott, a kék inges fickót?" - mondtam, és rámutattam.

A lány ránézett, és bólintott: "Nem jól, de már találkoztam vele."

"Többet tud az autóról, mint bárki más itt. Megkérem, hogy nézze meg neked." "Az

nagyszerű lenne" - mondta a lány, és továbbment, hogy csatlakozzon néhány másikhoz.

Ahogy hátrafordultam, észrevettem, hogy a többiek hallgatták a beszélgetésünket, és John egyenesen rám nézett. "Ennyire egyszerű - mondta John, és nyitott kézzel mutatott felém.

Egyikünk sem tudta, miről beszél. Ezt a kínos hallgatásunk is bizonyította. "Miért küldte Jake Christie-t Bobhoz?"

"Ő egy autós fickó" - mondta az egyik másik. "Ezt mindenki tudja. Ez a szenvedélye."

"Nem hiszem, hogy Christie tette, és Jake egyszerűen csak rámutatott. Isten ajándékainak megtalálása a családban ilyen egyszerű lehet. Jézus megadja neked a kapcsolatokat, amelyeket követhetsz. Ahogy növekedsz bennük, tudni fogod, hogy másokat mire ajándékozott meg. Ez nem olyan titkos, hogy a legtöbb ember ne tudna róla. És ha találsz valakit, aki nem ismeri fel másokban az ajándékokat, segíthetsz neki azzal, hogy rámutatsz rájuk. Lehet, hogy Pál csak ennyit kért Timóteustól és Titusztól. Ők biztosan nem vezetői csapatokat neveztek ki. Nem tudták volna egyszerűen csak azonosítani azokat, akik ismerték az evangélium igazságát, és akiket megváltoztatott az evangélium? Mások, akik ezt állították, nem voltak azok, és Pál nem akarta, hogy a fiatal hívők összezavarodjanak miattuk".

"És ez működik?" Marvin a fejét rázta.

"Jobb, mint bármi más, amit ismerek - válaszolta John. "Ezt rábízhatjuk Jézusra! Ő sokkal jobban irányítja a gyülekezeti életet, mint bármelyikünk valaha is lesz. Éljetek benne, és kövessétek, amit a szívetekre ad, és el fogtok ámulni attól, amit köztetek tesz."

"Az emberek már most is furcsának tartanak minket" - tette hozzá Laurie.

John jót nevetve felállt, és bocsánatot kért, amiért el kellett mennie. Az emberek felnyögtek, remélve, hogy még kérdezhetnek tőle valamit.

"Megismételhetnék?" kérdezte Marvin.

"Szeretnék, ha sikerülne, de ez nem az én döntésem."

"De annyi más dolgot szeretnénk kérdezni!" - tette hozzá valaki más.

"Akkor kérdezd Jézust" - válaszolta János. "Egész nap válaszolhatnék a kérdésekre, és nem lenne semmi különbség. Ezt az életet nem lehet szépen elvarrni az értelemben; az út során kell feltárni. Ő majd tisztázza a dolgokat, ahogyan szükséged van rájuk."

Azzal bedobta a tányérját a szemétbe, és elindult kifelé az oldalsó kapun.

- 12 -

A Greet Gothing

Régen álltam már olyan színpadon, ahol egy teremnyi, szépen sorba rendezett emberrel osztozhattam. Furcsán éreztem magam, hogy elfogadtam a meghívást, és még furcsábban, hogy végigcsináltam. De Bryce, a Cornerstone Chapel lelkésze meghívott, hogy beszéljek a gyülekezetének az Atyába vetett bizalmam növekvő kapcsolatáról.

Bryce-t csak távolról ismertem néhány évvel ezelőtt néhány lelkészi találkozón keresztül, így a két hónappal ezelőtti hívása váratlanul ért. Azt mondta, hallott néhány pletykát, és szeretne találkozni velem, hogy első kézből hallhassa. Csak elképzelni tudtam, hogy mit hallott, vagy hogy miért érdekli, de úgy gondoltam, jó lenne megtudni. Egy ebédmegbeszélésből több is lett, amikor rájöttem, hogy ugyanazokkal a csalódásokkal küzd a Krisztusban való életével kapcsolatban, mint én évekkorábban.

Semmi sem tudott volna jobban megdöbbeneni. Amikor megismertem, ifjúsági lelkész volt, és azóta vezető lelkész lett. A gyülekezete gyorsan növekedett, mivel az emberek két másik nagy közösségből jöttek, amelyek kivéreztek, miután népszerű lelkipásztoraik távoztak, az egyik egy nagyobb gyülekezetért, a másik pedig a botrányok felhőjében. Bryce magával ragadó és humoros beszédstílusa, amely olyan zenészekkel keveredett, akik bárhol profikkal vetekedtek, Cornerstone-t az evangélikusok legforróbb helyévé tette. Már három istentiszteletük volt egy nagy épületben, és egy épületprogramot fontolgattak. Azt gondoltam volna, hogy Bryce-t halálra csiklandozták volna.

Nem így - legalábbis a csiklandós részről. Az első találkozásunkkor elmondta nekem, hogy lelkileg haldoklik, és aggódott, hogy a legtöbb embere is haldoklik. Az Istennel való kapcsolatát kezdték elnyelni a növekvő gyülekezet igényei. "Arra a következtetésre jutottam, hogy nincs összefüggés aközött a szolgálatom sikerét és a vele való kapcsolatom gyümölcsözőségét. Valójában úgy tűnik, hogy a legjobb prédikációimat a legrosszabb kudarcaim közepette tartom. Kezdem azt hinni, hogy a szolgálat az a hely, ahol elbújok előle".

Szerette volna visszanyerni az Isten iránti szenvedélyt, amely eredetileg a szolgálat felé terelte, de nem tudta, hogyan juthat el oda. Amikor ezt az éhségét másoknak is kifejezte, ők biztosították arról, hogy a gyümölcsözőség hulláma, amelyen lovagol, Isten áldásának bizonyítéka, és nem kellene tudomást vennie a kétségeiről. Ez egy ideig működött is, de belső magánya és az egyre növekvő kísértésekkel való küzdelme végül győzedelmeskedett, és harag és depresszió felé sodorta, amelynek nagy részét láthatatlanul az otthoni családján töltötte ki.

Egyikünknek sem volt fogalma arról, hogy ez hova vezethet, de mindketten tudtuk, hogy kockázatot vállal azzal a pályával, amelyen elindult. Azonban azt hajtogatta, hogy nem akar kevesebbel beérni, mint egy igazi kapcsolattal.

Istent, függetlenül attól, hogy ez mibe került neki. Még arra is megkért, hogy osszam meg a gyülekezetével a hétvégi istentiszteleteiken.

Most már vége volt a szertartásnak. Laurie és én éppen elbúcsúztunk Bryce-től, és a parkoló felé sétáltunk, hunyorogva a ragyogó délutáni napsütésben. Néhányan, akik még mindig szétszóródtak, megköszönték, hogy eljöttem. Aztán megláttam őt. John volt az, amint kísért a parkolóból, és valami huncut mosoly ült ki az arcára. Megöleltük egymást, és Laurie úgy tűnt, még nálam is jobban örül, hogy látja őt. Be kell vallanom, kicsit zavarban éreztem magam, hogy ott álltam.

"Mit keresel itt?" Kérdeztem tőle. "Ó, hadd találjam ki" - tettem hozzá gúnyosan. "Csak úgy lezuhantál az égből erre a parkolóra, és megláttál itt engem."

"Nem. Ez közel sem olyan puccos, mint ez az egész. Diane-nél és Jeremy-nél töltöttem az éjszakát. Ahogy átlapoztam az újságjukat, láttam, hogy itt beszélsz, és látni akartalak. Pár perccel ezelőtt elengedtek. Nagyon jól megvannak, ugye?"

"Ez enyhe kifejezés. Soha nem láttam még két embert ilyen gyorsan felnőni. Nagyon jól érezzük magunkat, amikor ezt végigjártuk velük."

"Azt mondták, hogy még Jimmel és a feleségével is újra felvették a kapcsolatot. Szeretem, amikor Isten még az áruláson és tragédián keresztül is valódi megbékélést hoz."

"Remek történet - vágott közbe Laurie -, de csodálkozom, hogy nem szóltak, hogy a városba jössz."

"Fogalmuk sem volt róla" - mosolygott, és én tudtam, hogy ez mit jelent.

Megkérdeztem tőle, hogy elvihetnénk-e ebédelni, de azt mondta, hogy nincs rá ideje. Valaki Los Angelesből pár perc múlva itt találkozik vele. "Beszéljünk itt, ameddig csak lehet - mondta John a parkoló szélén, a fák alatt álló piknikasztal felé mutatva. Ahogy odasétáltunk, néhány lúd hívását hallottam magam fölül, és felnéztem, hogy egy tucatnyi ludat lássak V alakzatban dél felé tartva. Lélegzetelállító őszi nap volt. Aztán hallottam, hogy egy másik raj van mögöttem.

"Szóval, mit keresel itt?" kérdezte John.

"Rajtakaptál - vettem fel a kezemet megadóan -, hogy az ellenséggel cimborálok".

"Ugye nem gondolod komolyan" - nevetett John. "Legalábbis remélem, hogy nem."

"Nem, nem tudom. De ahogy erre készültem, kíváncsi voltam, mit szólnál ahhoz, hogy itt vagyok. Egyesek úgy beszélnek ezekről az intézményekről, mint az izraeliták egyiptomi rabságáról. Nem tudtam, hogy te ebbe a táborba tartozol-e."

"Nem egészen - válaszolta John mosolyogva. "És hogy jött ez létre?"

Elmondtam Johnnak a Bryce-szal való kapcsolatomat és a meghívását, hogy jöjjön el és beszéljen.

"És hogy ment?" kérdezte John.

"Néhányukat meg kellene kérdezned."

"Csodálatos volt" - tette hozzá Laurie. "Az egyik pillanatban nevettek, a másokban pedig sírtak, amikor arról beszélt, hogy az Atya szeretetében él."

"De nekem nagyon kínos volt, John. Régebben szerettem ezeket a beállításokat, de ma annyira hatástalannak tűnt." "Hogyhogy?"

"Évek óta csinálom, John, de nem vagyok benne biztos, hogy mennyire értékes abban, hogy az emberek megtanuljanak szabadon élni. Kétségtelenül el lehet ültetni néhány magot így, és van az a ritka pillanat, amikor valakinek tényleg felgyullad a fény, de a legtöbb ember egy idő után süket lesz rá. Még ha hallanak is valamit, ami keményen megüti őket, elfelejtik, amikor visszatérnek az életükhöz. Ezzel szemben a beszélgetéseink megváltoztatták az életünket. És tudom, hogy nem csak a szavak voltak azok, amiket mondtál, hanem az is, amikor mondtad őket. Az a pillanat, amikor a küzdelemben próbáltál válaszolni a kérdéseimre, vagy feltetted a sajátjaidat, ez tette őket olyan erőteljessé. Egyszerűen nem tudom, hogyan lehetne ezt megismételni egy prédikációban."

"Persze nem lehet, de ez nem jelenti azt, hogy amit ma tettél, az értéktelen volt. Mindennek megvan a maga helye, de ahogy mondod, ez nem az első hely. Hosszú távon az ilyen rendszerek sem segítenek az embereknek abban, hogy megtanuljanak mélyen Jézus életében élni, vagy megtapasztalják a keresztyén közösség mélységeit, de gyakran megismertetik az emberekkel azt a tényt, hogy Isten létezik".

"Tudom, hogy egy ilyen gyülekezetben kaptam némi igazságot és Isten iránti éhségemet" - tette hozzá Laurie. "De vajon ez is kielégítette ezt az éhséget, Laurie?"

"Néha azt hittem, hogy igen. Visszatekintve azonban azt hiszem, ez csak frusztrált engem. Olyan módon éhes lettem Isten megismerésére, amit nem tudott beteljesíteni. De azt is érezte velem, hogy ez az én hibám. Úgy éreztem, hogy nem értem eléggé, vagy nem dolgozom eléggé."

"Ez történik, ha egy intézmény megpróbálja azt tenni, amit nem tud. Azzal, hogy szolgáltatásokat nyújt, hogy az emberek továbbra is jöjjenek, akaratlanul is elvonja a figyelmet a valódi lelki élettől. A spiritualitás illúzióját kínálja erősen megrendezett élményekben, de nem tudja megmutatni az embereknek, hogyan éljenek minden napot benne az élet valódi küzdelmein keresztül.

"Ez az egyik legfurcsább dolog abban, hogy a keresztyénység bezárja magát egy intézményes dobozba. Ki választaná azt, hogy árvaházban nevelkedjen? A szívünk családra éhezik. Ott tanulják meg a gyerekek, hogy kik ők és hogyan illeszkednek a világba. Ez olyan, mint egy árvaház, amely a z egész kényelme körül forog. Úgy élsz túl benne a legjobban, ha követed a szabályait, de Jézus nem így köt össze az Atyjával. Ehhez szükség van egy családra és olyan testvérekre, akik a pillanatban tudnak reagálni rád, nem pedig várni egy találkozóra vagy egy szeminárium beütetésére."

"Így segítettél nekem nagyon sokat. Úgy tűnt, mindig ott voltál, amikor igazán szükségem volt rád, még akkor is, ha nem mindig voltál ott, amikor én akartalak. Segítettél meglátnom, hogyan kövessem azt, amit Isten a szívemre helyezett. Ez segített megtanulni, hogyan járjak vele. Semmiért nem cserélném el a mostani életemet benne."

"Én sem - tette hozzá Laurie. "De akkor mire jók ezek az intézmények?"

"Talán ez annyira lefoglalja azokat, akiket a vallás rabul ejtett, hogy nincs energiájuk megfertőzni vele a világ többi részét" - ajánlottam fel vigyorogva.

"Az nem lenne rossz felhasználási mód." John velem együtt mosolygott, majd gyorsan komolyra váltott. "De attól tartok, ennél kicsit vegyesebb a dolog. Ahogy mondd, a jó tanítás segíthet elültetni a magokat, és az ilyen csoportok, mint ez, segíthetnek olyan kapcsolatokat teremteni az útitársak között, amelyeket Isten még évekig felhasználhat. De ennek ára van. Idővel az intézmények akár visszaéléssé is válhatnak, amikor a konformitás igénye eluralkodik rajtuk. Mindig arra bátorítom az embereket, hogy fussanak el, amikor ez történik. De ez nem zárja ki azt a tényt, hogy egyesek viszonylag egészségesek lehetnek. A szeretet és az együttérzés családi dinamikája át fogja szőni magát az intézményi elemek között, és némi közösség valóban létre fog jönni. Emlékszel a korai időkre a Városközpontban?"

"Én igen!" Laurie felderült. "Szóval nem volt minden rossz?"

"Nem, egyáltalán nem. Valójában egy új csoport megalakulásának első napjaiban a hangsúly általában Istenen van, nem pedig az intézmény szükségletein. De ez idővel általában elhalványul, ahogy a pénzügyi nyomás és a rutin és a rend iránti vágy felforgatja a Jézus követésének egyszerűségét. A kapcsolatok a rutinban elsorvadnak, és amikor a gépezet annyi energiát szív el, hogy csak a működés fenntartása miatt, egyre inkább érdektelenné válik".

"Gondolod, hogy Isten is így tekint erre?" Az utolsó másodpercekben észrevettem, hogy John a vállam fölött pillantgat, de nem vettem észre, hogy valaki más is csatlakozott hozzánk. Megfordultam, hogy lássam, Bryce áll mögöttem.

"Mióta vagy itt?" Kérdeztem.

"Csak úgy felsétáltam. Éppen a kocsihoz tartottam, amikor megláttam, hogy itt ülsz, és azon tűnődtem, vajon ez az a hírhedt John-e."

Mondtam neki, hogy igen, és bemutatam őket egymásnak. "Csatlakozhatok hozzátok?"

Éppen itt küzdök." "Persze" - mondta John, átcúszott, és helyet csinált Bryce-nak, hogy

leüljön mellé.

"Jake és én az elmúlt hónapokban nagyszerű dolgokat éltünk át. Imádom, amit Isten művel benne."

"Tényleg?"

"Jake-et csak távolról ismertem évekkkel ezelőtt, de lekezelőnek találtam azokkal az emberekkel szemben, akik nem úgy gondolkodtak, mint ő. Aztán hallottam néhány pletykát arról, hogy elhagyta a Városközpontot, és nem jár sehova, és azt hittem, hogy a minisztérium egy újabb keserű áldozata lett. Aztán néhány hónappal ezelőtt beszélgetésekben felbukkant a neve, és tetszett, amit hallottam. Ekkor felhívtam őt, és amikor

találkoztunk, meglepődtem. Ez nem az a Jake volt, akit eddig ismertem. Annyi minden megváltozott benne, és amiről beszélt, az a legmélyebb éhségemet is felkavarta.

"De minél többet élek ezen a krisztusi életúton, annál kevésbé vagyok motivált, hogy mindezzel lépést tartsak" - mondta, és a napfényben ragyogó, tornyosuló létesítményre mutatott. "Egyáltalán nem tetszik nekem az itt zajló növekedés. Minél több embert vonzunk, annál üresebbnek tűnik. Ez egy nagyszerű hely, ahol el lehet bújni - rendszeresen jönni, sőt, áldottnak érzem magam. Folyton azt mondogatom magamnak, hogy csodálatos dolgokat csinálunk itt, és ez tartja bennem a lelket. De őszinte pillanataimban megkérdőjelezem mindezt. Én biztosan elmennék, ha Isten ezt olyan lényegtelennek tartaná, mint ahogyan az imént mondtad".

"Kérem, értse meg, hogy nem úgy értettem, hogy önöknek nincs jelentősége Isten számára, vagy hogy ezek az emberek azok. Nem azok. A lényegtelen alatt azt értettem, hogy Isten az intézményen túlra tekint, és az emberekkel foglalkozik. Azt akarja, hogy megismerjék Őt és megtapasztalják a valódi közösséget egymással. Erre egész életükben meghívja őket."

"Szóval nincs problémád azzal, hogy itt beszélek, John?" Kérdeztem, kissé megkönnyebbülve.

"Természetesen nem, Jake. Nekem nem okoz gondot, hogy oda menjek, ahová Isten megy, és ő biztosan itt lesz, hogy magához vonzza az embereket."

Bryce így folytatta: "De az itt folyó sok munka és az összes pénz, amit elköltünk, az ebből származó lelki gyümölcsök elég csekélyek. Az új emberek nem ismerik meg Istent. Az új embereink más gyülekezetekből jönnek át, amelyeknek gondjaik vannak. Nem ismerek itt senkit, aki olyan úton van, mint Jake, és csak néhányan vannak, akik osztoznak az én éhségemben, és annyira elfoglaltak vagyunk, hogy nem sokat teszünk érte." Bryce hangja megtört, ahogy felszínre tört a küzdelem, amit oly sokszor láttam benne.

John kinyújtotta a kezét, hogy a sajátjával fedezze Bryce kezét. "Nem lehet más, mint ami. Ha az emberek egyszer beleszeretnek a programba, és függővé válnak tőle, mint életük spirituális összetevőjétől, nem fogják látni a korlátait. Nem helyettesítheti a benne lévő saját életüket, és csak a közösség illúzióját keltheti, mert azon alapul, hogy az emberek megteszik, ami a z intézmény fenntartásához szükséges."

"De nem lehetne jobb? Tépelődöm a megreformálásának felelőssége és a vágy között, hogy elhagyjam. Egyik sem tűnik jó lehetőségnek. Kétlem, hogy meg lehet reformálni, vagy legalábbis, hogy én képes lennék rá. Már most is vannak, akik megkérdőjelezik a vezetésemet, amikor a küzdelmeimről beszélek. És fogalmam sincs, hogy miből élnék meg, ha elmentem."

John egy pillanatig csak hagyta, hogy a szavai a levegőben lógnak, ahogy én is.

Bryce küzdött. Nem tudtam rá választ adni, és nagyon kíváncsi voltam, mit fog John mondani. Miközben vártunk, észrevettem, hogy John válla fölött egy másik lúdraj is kiáltozik, amint csatlakoznak a többi, dél felé tartó rajhoz.

"Mit tegyek? Gonosz, és meneküljek el előle? Lehet, hogy jobb lenne, ha a Jake-hez hasonló srácok maradnának, mint ellensúlyozó hangok azokkal szemben, akik a gépezetet akarják szolgálni?"
Mosolyogva nézett rám. Ezt a vitát már korábban is lefolytattuk. Egyszer még azt is megkérdezte tőlem, hogy fontolóra venném-e, hogy a munkatársra legyek.

"Az emberek kétezer éve próbálják megreformálni, és az eredmény majdnem mindig ugyanaz - egy új rendszer születik a régi helyett, de végül a saját helyettesítőjévé válik. Észrevetted, hogy azok, akik osztoznak az éhségemben, nem osztoznak a gépezet megreformálására irányuló szenvedélyemben?"

"Ezt észrevettem. Azok az emberek, akiknek a lelki érettségét a legjobban tiszteltem, úgy tűnik, távolabb

húzódnak attól, hogy segítsenek nekünk ezt a dolgot irányítani. Nagyon csalódtam bennük. Ez azt jelenti, hogy olyan emberek vannak a vezetőségben.

olyan pozíciók, amelyek nem ismerik jól Istent, de határozott véleményük van arról, hogyan kellene a dolgokat csinálni."

"Ez mond neked valamit."

"Ez azt mondta nekem, hogy talán mégsem olyan spirituálisak, ha nem hajlandóak segíteni nekem."

"Oké, ez az egyik lehetőség, vagy talán az emberek szolgálatába akarták fektetni az idejüket ahelyett, hogy végtelen számú bizottsági ülésen vesznek részt."

"Ettől féltem - mondta Bryce, és egy csalódott mosolyt engedett ki magából. "De ez a gépezetet, ahogy te nevezed, olyan emberekre bízta, akik nem ismerik Isten jellemét. Velük lehetetlen dolgozni."

"Ez egy probléma, nem igaz? A struktúrák a hatalom megszerzéséről és a saját akaratom érvényesítéséről szólnak. Azoknak, akik egyre jobban megismerik őt, nincs szükségük rájuk."

"És vannak pillanatok, amikor nem vagyok biztos benne, hogy akarom-e a tehetségemet arra használni, hogy ezt folytassam, ha ez nem hatékony az ország számára, különösen, ha ez megfosztja a családomat egy apától, mert állandóan távol vagyok."

"Ez az érzés?"

"Nekem nem, de a feleségem állandóan ezt mondja. Lehet, hogy igaza van. Bevallom, annyira belemerültem az itteni emberi szintű tevékenységbe, hogy nem veszem észre az ilyen dolgokat."

"Jól tennéd, ha hallgatnál rá, de ami még fontosabb, hallgass Jézusra. Bryce, nekem úgy tűnik, hogy az egyszerű engedelmesség helyett elvek alapján próbálsz dönteni a jövődről. Jézus azt kéri tőled, hogy itt legyél, vagy azt kéri, hogy hagyd el ezt a helyet?"

"Azt reméltem, hogy adsz néhány kritériumot, ami megkönnyíti a megismerést."

"És megfosztani téged az esélytől, hogy halld, amint a saját szívedbe leheli az akarátát?" John kegyes mosollyal válaszolt. "Soha. Ez csak rád és rá tartozik. Ha ezt velem együtt rendezitek, az segíteni fogja a kapcsolatokat fejlődését. Ne keress helyes vagy helytelen választ arra, amit kérdezel. Akkor el kell ítélned másokat, akik nem azt teszik, amit te. Lehet, hogy azt szeretné, ha tovább maradnál, hogy szeresd ezeket az embereket, és hagyd, hogy az éhséged bátorítsa őket".

"Vagy frusztrálja őket" - javította ki Bryce.

"Mindkettőre képes - mosolygott John. "Vagy azt akarja, hogy elsétálj, és nézd végig, ahogy úgy gondoskodik rólad, ahogy itt soha nem fogod megtanulni. Fogalmam sincs, melyik az."

"Ez az, ahol elakadtam. Egyszerűen nem tudom. Egy adott napon vadul ingadozom, attól függően, hogy milyen körülmények között vagyok."

"Ezért is segítene, ha elfordítanád a tekinteted a körülményekről, és rá néznél. Ő bármin át tud vinni téged, és közben tökéletesessé tudja tenni benned a célját."

"Egyszerűen nem tudom - mondta Bryce a fejét rázva. "Talán csak attól félek, hogy elveszítem a jövedelmemet." "Valóban?" Kérdezte John.

"Nem lennék őszinte, ha azt mondanám, hogy nem gondolok rá. Erre edzettem, nem tudom, hogy másra alkalmas vagyok-e."

"Meglepődnél, hogy mit kérhet tőled az atya, és milyen erőforrást adhat neked. De csak annyit tehetsz, hogy elviszed hozzá ezt a félelmet, és megkéred, hogy mutassa meg neked az utat."

"Én igen. Ezerszer - sóhajtott Bryce.

"Akkor még nincs itt az ideje" - találtam magam azon, hogy saját meglepetésemre azt mondjam, és a szemem sarkából láttam, hogy John mosolyog és finoman bólint.

"Mit jelent ez, Jake?"

"Az út része, hogy azt tedd, amit ő világossá tesz számodra. Ha beadta neki, akkor hagyd, hogy ő rendezze el. Ha ma arra kérne, hogy menj el, szerintem ezt tudnád, még a félelmeid ellenére is. Ha nem tette ezt világossá számodra, akkor várj. Csak szeresd továbbra is és kövesd őt minden nap. Megtanulom az örömét annak, hogy megpihenek benne, azt teszem, amit tudok, és nem teszem azt, amit nem tudok. Ez volt az egyik legnehezebb lecke, amit meg kellett tanulnom, de egyben a legfelszabadítóbb is."

"De én helyes vagy helytelen választ akarok" - Bryce frusztráltsága átütött.

"Nem mindannyian" - mondtam, értékelve a frusztrációját. "Amíg nem lesz elég válasz? Ez az ő döntése, nem a tiéd, és ez majd akkor lesz világos, amikor világos lesz."

"Csak kérdezd meg tőle, kivel akarja, hogy most sétálj - ajánlotta fel John.

"Ne próbáld meg kiválogatni, hogy mit akarsz, vagy mit gondolsz a legjobbnak. Kövesd a növekvő meggyőződést, amit idővel a szívedben letelepít."

"Lehet, hogy ez nem is a te döntésed. Lehet, hogy valaki más fogja eldönteni helyetted" - tettem hozzá. "Gyakran ő is így működik" - értett egyet John.

"Hogyhogy?"

"Nos, nem én választottam a Városközpont elhagyását, Bryce. Kirúgtak, emlékszel?" "Ez jól hangzik" - Bryce hangjából csöpögött az irónia.

"Jake-nek igaza van - szólalt meg John. "Néha nem tudjuk, hogy Isten mit akar, mert vannak még történetek, amelyeknek le kell játszódniuk, és emberek életére kell még hatással lennie a tiédnek".

"Tehát ez tényleg egy mindennapos séta, hogy hagyjuk, hogy Jézus rendezze bennünk az útját?" mondta Bryce.

"De igen, Bryce, és ha megtanulsz így élni, soha többé nem akarsz majd visszatérni. Jézus nagyon jól megmutatja, hogyan kell ezt csinálni, különösen akkor, ha a vágyad, hogy örömet szerezz neki, nem versenyez azzal, hogy azt tedd, amit a legjobbnak vagy a legkönnyebbnek gondolsz."

"Mint például az anyagi biztonságomat a lelki szenvedélyem fölé helyezni." Bryce inkább magában motyogta, mint a többieknek.

"Valószínűleg ez a legnehezebb. Nem véletlenül hívják puritán munkamorálnak" - mosolygott John.

"Annyi mindent fektettem bele, John. Nem tudom, hogy el tudnék-e menni, ha tudnám, hogy ezt kéri."

"Igazad van, nem tudod. Meg fogsz lepődni, hogy mit fogsz tenni, amikor az út szabaddá válik. Egy nap talán sokkal értékesebb dolgaid lesznek, mint amit most itt csinálsz."

"Szóval, mit csináljak mindezzel addig?"

"Kövess tovább az éhségedet. Légy őszinte magaddal. Tedd meg minden nap, amit a szívedbe helyez, hogy megtegyed."

"Mi van, ha ez valódi konfliktusokat okoz?"

"Például?"

"Nem tudom. Már most kezdek hallani néhány zúgolódást, mert nem emelem eléggé az adományt, vagy nem nyomást gyakorolok az emberekre, hogy jobban segítsenek a gyermektemplomban. Amikor arra bátorítom az embereket, hogy bízzanak Istenben, a munkatársam azt gondolja, hogy csak a munkámat próbálom elhanyagolni."

"Hidd el, tudom - válaszolta John, némi szomorúsággal a hangjában. "De követned kell őt, még akkor is, ha ez konfliktust okoz. Mindig légy szelíd és kegyes mindenkivel, de soha ne tégy kompromisszumot azzal, ami a szívedben van, csak azért, hogy jól kijöjjünk egymással. Fogalmam sincs, hogy ez az egész hogyan fog alakulni számodra, de mindig úgy alakul, ahogyan azt el sem tudjuk képzelni."

"De így meg is halhatok."

"Igen, megteheted. De ha követni fogod őt, mi más választásod van? Kövess az éhséget, Bryce. Ez tovább formál téged, és bátorságot ad neked, bármi is álljon előtted."

"Ha végül én megyek el, mondjam meg másoknak is,

hogy menjenek el?" "Miért, miben segítene az?"

"Hogy megmentsem őket ettől az egésztől, és rámutassak valami valóságosabbra."

"Jézusra mutatni nekik mindig hasznos. Azt mondani az embereknek, hogy menjenek el, ritkán az. Mi lett volna, ha Jake öt évvel ezelőtt ezt mondta volna neked?"

"Én megosztó lázadónak tartottam volna, és nem lett volna semmi közöm hozzá."

"Hogyan segített volna ez neked? Csak még ellenállóbbá tett volna azzal szemben, amit Isten az azóta eltelt öt évben tett benned." Bryce most mélyen elgondolkodott. "Látod, Bryce, az igazságnak megvan a maga ideje. Ha elmondod valakinek az igazságot, mielőtt az illető készen állna rá, hogy meghallgassa, akkor még távolabb taszíthatod tőle, függetlenül attól, hogy milyen jó szándékú vagy."

"Honnan tudjam, hogy még nem állnak készen?"

"Tényleg azt hiszed, hogy emberek százai lesznek készen, ugyanazon a napon, valamelyik vasárnap reggel?" John elmosolyodott, és Bryce hamarosan csatlakozott hozzá.

"Ezt értem, de mi van az egyénekkal?"

"Hagynod kell, hogy Jézus megmutassa neked. Ő segít megérezni, hogy mikor állnak készen az emberek, és mikor kell visszafogni magad. Győződj meg róla, hogy valóban az ő érdekeiket tartod szem előtt, és nem arra használod őket, hogy a saját döntésed érvényesítésére használd fel azzal, hogy rájuk erölteted, hogy egyetértsenek veled. Ez soha nem működik. Emellett figyelj az emberek kérdéseire is, és ez segíteni fog abban, hogy megtudd, ha többre vágnak. Még Jake esetében is tettem ki rögöket, és figyeltem, hogy mit kezd velük. Ha figyelt, küzdött és többet kérdezett, akkor tovább vittem. Ha nem tette, akkor elengedtem! Próbáltam őt szolgálni; nem kellett magamat igazolnom."

Meglepett a válasza, és nem tudtam nem elgondolkodni azon, hogy mit hagytam ki, mert nem értettem, hova akar kilyukadni. Elgondolkodtam azon, hogy Jézus talán ezért beszélt példázatokban és metaforákban - hogy segítsen az éhes embereknek látni anélkül, hogy feleslegesen megkeményítené azokat, akik még nem állnak készen. Ezt még jobban meg kell vizsgálnom.

"Azt hiszem, a lényeg az, hogy ha az egyházi életnek olyan kifejeződését akarom megtalálni, amely beteljesíti azt, amiről a Szentírás beszél, akkor vagy meg kell változtatnom ezt a szervezetet, vagy el kell hagynom."

"Vagy ne keressük tovább."

"Micsoda? Ez most komoly?"

"Semmilyen intézményi elrendezés nem fogja tartalmazni mindazt, ami az egyház. Ne intézményesen keressük, hanem kapcsolati szinten. Természetesen az Újszövetség beszél annak az egyháznak a prioritásairól - Jézusról mint egyedüli fejről és középpontjáról, a hívők közötti mindennapi bátorításról, a plurális és laterális vezetésről, a nyílt részvételről és a szabadság környezetéről, hogy az emberek növekedhessenek benne."

"Mint ami nekem Jake-vel van?"

"És lesznek mások is, akiket Isten ad neked, ha egyszerűen csak követed őt" - tette hozzá John. "Néhányan egy ideig segíteni fognak neked az utadon, másoknak te fogsz segíteni az övékén, de többnyire azon kapjátok magatokat, hogy kölcsönösen megosztjátok majd az ő életét. "

"De ha ezt a szenvedélyt strukturáltuk körbe..." - Bryce hangja elhalkult, miközben próbálta kitalálni, hogyan fejezze be a kérdést. Végül félrebillentette a fejét: "A struktúra és a szenvedély szöges ellentétei egymásnak?"

"Nem, nem azok. Nem minden szerkezet rossz. Az egyszerű struktúrák, amelyek megkönnyítik a közös életének megosztását, hihetetlenül pozitívak lehetnek. A probléma akkor jelentkezik, amikor a struktúrák önálló életre kelnek, és a Jézustól való függőségünket helyettesítik."

"Tehát nem kell keresnem a tökéletes templomot, vagy megpróbálnom összerakni egyet?"

"Hogy érted ezt, azt mondanám, hogy nem. De Jézus egy folt és ránc nélküli egyházat állít össze. Ez magában foglal mindenkit ebben a közösségben és szerte a világon, aki növekvő kapcsolatban él vele. Nem baj, ha megnézed, hogyan fejezi ki magát ez az egyház minden nap a körülötted lévő emberekben és eseményekben. Csak ne próbáld meg ezt olyasvalamibe terelni, amit te irányítasz. Ez egyszerűen nem fog működni. Jézus az egyházat valóságnak tekintette, nem pedig egy feladatnak, amit a követőinek kell felépíteniük. Ő növekszik, körülötted mindenütt. Csak most nem látod, mert a fókuszpontod messze elmarad a szépségétől és mérhetetlenségétől."

"Hogyan tudnék ezen változtatni?"

"Csak egy mód van rá - koncentrálj rá. Ahol Jézus az első helyre kerül, ott a gyülekezet egyszerűen csodálatos módon alakul ki. Ő pontosan úgy helyez el a testben, ahogyan ő akarja. És ahogy ezek a kapcsolatok növekednek, lehet, hogy olyan emberek csoportjával találod magad körülvéve, akik még szándékosabb közösségben szeretnének együtt járni. Ez csodálatos dolog, amikor megtörténik, de ettől még mindig rá kell összpontosítanod a figyelmedet. Még azok a csoportok is, amelyek vele a középpontban indulnak, könnyen és gyorsan kísértésbe esnek, hogy halálra szervezzék magukat. Amikor Jézus megszűnik a törekvésünk tárgya lenni, az ő testével való érintkezésünk üressé válik".

"Nem tudom, mit mondjak." Bryce arcán nyilvánvaló volt a küzdelem. "Ez mindennek ellentmond, amit tanultam. Arra képezték ki, hogy ezt csináljam, hogy uralkodjak magamon. Olyan erőtlennek érzem magam, hogy úgy éljek, ahogy te beszélsz."

"Így irányít minket a rendszer - rázta meg a fejét John, átérezve Bryce küzdelmét. "Ez egy olyan rendszer, amiről azt hisszük, hogy a saját kezdeményezésünkkel és erőfeszítéseinkkel meg tudjuk oldani, de éppen ezért nem is képes olyan életet teremteni, amilyenre te éhezelsz. Az csak benne található meg."

"És csak akkor, ha feladom az irányítást."

"Vagy annak illúzióját, Bryce - mondtam. "Ennek az utazásnak a legnehezebben elnyert leckéje az, hogy soha nem én irányítottam. Csak azt hittem, hogy én irányítok."

John csendben ült, így folytattam. "Az igazi közösséget semmiképpen sem mi teremtjük meg. Ez egy ajándék, amit Isten ad."

"De ez nem ütközik közvetlenül azzal, amit én itt csinállok?"

"Valóban?" kérdezte John.

"Ezen tűnődöm. Ó, mi nagylelkűek vagyunk ezzel kapcsolatban. Nem manipuláljuk nyíltan az embereket, de semmit sem teszünk, ami közvetlenül arra ösztönzi az embereket, hogy ilyen életet éljenek. Beszélünk róla, szeretnénk, ha az emberek ezt tennék, de erőfeszítéseink az intézmény növekedésére és sikerére irányulnak. Nem arra tanítjuk őket, hogy gyakorlatilag függjenek tőle, hanem arra, hogy abban találják meg a biztonságukat, hogy részesei lehetnek annak, amit csinálunk".

"Talán itt az ideje, hogy másképp éljünk - javasolta John.

Bryce egy pillanatig csendben ült. "Tudom, hogy a legjobb, amit produkálni tudunk, messze elmarad attól az élettől, amit Jake-et látok. A közös éneklést 'istentiszteletnek', a rendszeres látogatást pedig 'közösségnek' nevezzük, és meggyőztük magunkat arról, hogy ezeket a dolgokat valójában már azzal is megtesszük, hogy eljövünk, akár valódiak a szívünkben, akár nem. Megtanítottuk az embereket arra, hogy elkötelezettek legyenek az istentiszteleteink és programjaink iránt, és hagytuk, hogy azt higgyék, hogy ezáltal érvényesülnek."

"Hogy valóban megismerik-e őt vagy sem" - mondtam.

"Ez az! Az elmúlt két hónapban mélyebb közösségben voltam veled, Jake, mint bárkivel, akit évek óta ismerek itt. Veled őszintén elmondhatom az éhségemet, és nem érzem magam elítélve. Itt úgy tűnik, az emberek hátsó szándékokat keresnek."

"Az őszinteség és a küzdelem szabadsága a kulcsa az igazi barátságnak" - mondta John.

"Itt megpróbáltuk ezt a hívek számára kötelességgé tenni. Azt mondjuk az embereknek, hogy kötelezzék el magukat az összejöveteleinken és valamelyik kiscsoportunkban".

Hű, emlékszem, hogy egy emberöltővel ezelőtt is így gondoltam. "Hogyan tudna a kötelezettség valaha is igazi kapcsolatot teremteni, Bryce? Kötelezettségekre csak akkor van szükség, ha az élmény hatástalan vagy élettelen.

Amikor az emberek Jézus életében élnek, minden alkalmat megbecsülnek, hogy kapcsolatba kerüljenek más testvérekkel, akik szintén ezen az úton vannak. Ez nem olyasmi lesz, amit meg kell tenniük, hanem olyasmi, ami nélkül soha nem szeretnének élni".

"Mindig erre tér vissza, ugye? Ha igyekszünk benne élni, akkor ezek a többi dolog elrendeződik. Ha nem így teszünk, akkor bármit is teszünk, az mindig elmarad az éhségünktől."

"Természetesen. Ő az a lendület, amely összehoz minket, és e nélkül semmilyen elkötelezettség nem elégséges." Miközben beszéltem, sokkal világosabbá vált számomra, mint ahogy korábban végiggondoltam. "Kezdek meggyőződni arról, hogy az egyház, amelyet Jézus épít, meghalad minden olyan emberi megközelítést, amellyel megpróbáltuk megismételni vagy megfékezni."

"Úgy érted, hogy nincs valami módja annak, hogy Isten népeként összegyűljünk, ami beteljesíti az újszövetségi gyülekezet reményességét?"

"Ó, van egy összejövetel, ami ezt csinálja" - mondta John olyan bizonyossággal, ami meglepett.

"Tényleg? Szeretnék hallani róla" - mondtam.

Éppen ekkor egy másik, rikácsoló lúdraj repült át a fák fölött, és mindannyiunk tekintetét az ég felé vonzotta, és a tekintetünket megállította, miközben az egyre változó V dél felé tartott.

"Értik!" John mosolyogva mondta, miközben mindannyian

visszanéztünk lefelé. "Mit kapnak?"

"Gyűlés van folyamatban. Mindannyian délre tartanak, melegebb időjárásra. Nem annyira fontos, hogy jelenleg melyik csoporttal vannak, hanem hogy jó irányba tartanak.

"Akkor mindannyian repülünk délre?" Bryce megkérdezte, nem értette, miről beszél John.

"Az összejövelekre úgy gondolsz, mint találkozókra, amelyekre el kell menni, és megpróbálsz megalkotni a tökéletes formátumot, amely garantálja az eredményeket, amelyeket egyetlen találkozó sem tud garantálni. De azt még nem látjátok, hogy Jézus mindig magához gyűjti a nyáját.

Az emberek a világ minden tájáról úgy találják, hogy az iránta való éhségük háttérbe szorítja minden más iránti éhségüket, és hogy minden pótlék, amivel próbálkoznak, csak tovább növeli nyugtalanságukat. Ahogy rajta tartják a szemüket, nemcsak hogy minden egyes nappal közelebb kerülnek hozzá, hanem mások mellett találják magukat, akik szintén errefelé tartanak. A libák nem azért repülnek így együtt, mert kötelességük, hanem azért, mert ez megkönnyíti a terhet, és közelebb emeli őket a céljukhoz".

John ismét az ég felé fordította a fejét, és mi is csatlakoztunk hozzá, és most már legalább négy különböző madárcsapatot láttunk, amelyek mind dél felé tartottak. "És ezek a nyájak mind ugyanott fognak kikötni, együtt. Jézus mindig is csak ezt akarta - egy nyáját, amely egyedül hozzá vonzódik, és mindegyikük segít könnyíteni a többiek terhét, akiket ugyanabba az irányba tartanak, mint ők.

"Ez az összejövétel. Nem az, hogy mikor találoztok, hol találoztok, vagy hogyan találoztok a találkozókon, hanem az, hogy összegyűjtöd a szívedet hozzá. Ha ez megtörténik, akkor általában nem sokáig fogsz egyedül menni. Másokat is találsz majd, akik ugyanabba az irányba tartanak, és azáltal, hogy együtt utaztok, képesek lesztek segíteni egymást az úton. Ezért csak magadnak ártasz, ha olyan embereket keresel, akik egy bizonyos módon akarnak találkozni, vagy úgy gondolkodnak mindenről, mint te. Minden ember, aki keresztezi az utadat, legyen az hívő vagy nem hívő, egy ilyen intézményben vagy azon kívül, potenciális partner ezen az úton. Azzal, hogy mindegyiket olyan mértékben szereted, amennyire ők megengedik, részt veszel az ő nagy összejövételében.

"De a cél ugyanaz marad. Ő az! Mindig ő az - nem egy találkozási stílus vagy egy előre megtervezett program, nem egy biztos fizetés vagy egy kiszámítható jövő."

Egyikünk sem szólt semmit, bár valami kattant bennem. Tudtam, hogy amit mond, az sokkal fontosabb, mint amit pillanatnyilag fel tudtam volna fogni. Néma elmélkedésben ültünk, miközben néztük, ahogy a madarak eltűnnek a horizonton.

"Még mindig nem tudom, mit tegyek - mondta Bryce, és mosolyra húzta a színlelt

csalódottságot. "De igen, tudod" - vigyorgott vissza John.

"Tudom - rázta a fejét Bryce -, kövessétek, minden nap! Bármennyire is ijesztően hangzik, igazi szabadság van benne, nem igaz?"

"Ez van. És ezt akkor tudod a legjobban csinálni, ha a munkájában pihenhetsz. Nem akarja megnehezíteni; azt akarja, hogy magát a királyságot tapasztaljátok meg. Ez az ő öröme, amihez vonz téged, nem pedig valami fárasztó kötelesség vagy üres ígéret."

Ezzel John Los Angelesbe tartó járgánya megállt a parkolóban. Ahogy elment, Bryce felém

fordult: "Már értem, miért kedveled őt annyira, Jake".

"Nem találkoztam még hozzá

hasonlóval." "Én sem, Jake, én sem."

- 13 -

A Finoç portolás

Megláttam ismerős alakját a padon ülni, ahol majdnem négy évvel ezelőtt először beszélgettünk.

John felhívott ma korábban, és megkérdezte, hogy találkozhatnánk-e este 6 óra körül a parkban, ahol ez az egész utazás kezdődött. Odafele vezetve arra gondoltam, hogy mi mindenben mentünk keresztül Johnnal azokban az években, és mosolyogtam, hálás voltam a bölcsességéért és együttérzéséért. A kapcsolatunk minden bizonnyal megváltozott ez idő alatt. Már régen nem volt szükségem arra, hogy kétségbeesetten kérdésekkel bombázzam, és egyszerűen csak élveztem a barátságát. De micsoda barátság volt ez! Minden Johnnal való találkozás után úgy éreztem, hogy az Atyába vetett bizalmam óriási mértékben megnőtt.

Kiszálltam a kocsiból, és beleléptem a tavaszi szellőbe, amely végigsöpört az arcomon, és a közeli gyümölcsösből származó citrusvirágok édes illatát hozta. Ahogy John felé sétáltam, élénk beszélgetésbe elegyedett egy fiatalemberrel, aki úgy tűnt, éppen edzésben van. Miközben beszélgettek, a férfi tovább kocogott a helyén. Ahogy közelebb értem, mosolyogva kezét fogtak, és a kocogó folytatta a futást. John felugrott a padról, hogy üdvözljön.

"Szia, Jake. Köszönöm, hogy szabad vagy. Látni akartalak még egyszer, mielőtt elmegyek." Megöleltük egymást. "Mielőtt elmentél? Te mindig elmész."

"Elég tisztességes - mosolygott. "De általában nem ilyen messze." "Tényleg? Hová mész?"

"Egy időre a tengerentúlra megyek, hogy meglátogassak néhány embert Afrikában, és nem hiszem, hogy még egyszer visszajövök ide. Csak még egyszer szerettem volna kapcsolatba lépni veled."

Megesett a szívem. Nem tudtam elképzelni, hogy ne lenne állandó, ha ritkán is, de az életem része. "Sajnálattal hallom - mondtam. "De az én veszteségem minden bizonnyal az ő nyereségük. Biztos vagyok benne, hogy ők is ugyanolyan áldottak lesznek, hogy megismerhettek, mint én voltam."

"Nem mindig éreztél így."

Könnyű volt visszaemlékezni arra, mennyire frusztrált John azokban a korai napokban. Minél többet hallgattam őt, annál inkább szétesett az életem.

"Nos, az elején nem volt könnyű. Tényleg bajba kevertél."

"Ó, dehogyis. Soha nem mondtam neked, hogy csinálj valamit. Egyszerűen csak tettem néhány megfigyelést, feltettem néhány kérdést, és adtam néhány lehetőséget. A választás mind a tiéd volt."

"Tisztában vagyok veled, de nem mindig sikerültek ilyen jól."

"Hogyan is tehetnék volna? Két olyan vágyad volt, amelyek

ellentmondtak egymásnak." "Hogy érted ezt?"

"Hihetetlen éhséged volt arra, hogy megismerd Istent és kövesd őt. De ugyanakkor körülményes biztonságban és közkedvelt akartál lenni. Ezek egyszerűen nem férnek össze az Ő követésével. Azért vagyunk biztonságban, mert Ő velünk van, nem azért, mert a körülményeink könnyűek, és az, hogy megpróbáltad elérni, hogy mindenki kedveljen téged, csak kevésbé tett téged emberré, mint amilyenek Isten teremtett téged. Amikor elkezdted követni azt, amit Isten a szívedbe helyezett, a másik királyságnak össze kellett omlania. Ez elkerülhetetlen volt, ha nem is irigylésre méltó. Soha nem könnyű végignézni, ahogy az emberek keresztülmennek ezen."

"De jó, hogy azok a napok már mögöttem

vannak." "Azok, Jake!" mondta John kuncogva.

"Fogalmam sem volt róla, hogy Jézus mennyire valóságos lehet számomra és a családom számára. Fogalmam sem volt arról, hogy a követésével kapcsolatos gondolkodásom mennyire visszás volt. Imádom, ahogy a dolgok rendeződtek. Bármennyire is fájdalmas volt mindez, őszintén mondhatom, hogy ez az az élet, amit a szívem mindig is keresett. Még a valláson belüli legjobb napjaim is néha kissé üresnek éreztem magam, és mindig frusztrált voltam, hogy többet kellene tennem, és hogy Istennek is többet kellene tennie. Most már nincs ez meg bennem. Még a nehéz napokon is hálás vagyok azért, amit Isten rendez bennem, hogy szabadabban élhessek benne. Most már nincs olyan este, amikor lefekszem, amikor Laurie és én ne lennénk hálásak azért, ahogyan Isten munkálkodik bennünk és az emberekért, akikkel kapcsolatba hozott minket."

"Ez csodálatos. Az elégedettség az egyik legjobb ajándék ezen az úton."

"És mégis többről van szó. Korábban annyira arra összpontosítottam, hogy mit akarok Istentől, és hogyan érhetem el, hogy teljesítse a vágyaimat. Most már csak meg akarom ismerni őt, és hagyom, hogy megváltoztasson engem, hogy az ő tükörképe látható legyen bennem. Ezt nehéz elmagyarázni. Azelőtt megpróbáltam úgy viselkedni, mint egy keresztény. Most azon kapom magam, hogy olyan dolgokat teszek és mondok, amelyek még engem is meglepnek. Megváltoztatott engem, John, és én nem vehetem magamra az érdemet."

"Ez így van rendjén, Jake."

"Csak azt sajnálom, hogy ilyen sokáig tartott, amíg ezt az egészséget elintéztem."

"Az idő nem az apára koncentrál, Jake. Élvezi, hogy rendbe hozza bennünk a dolgokat, még ha ez egy kis időt is vesz igénybe. Amit most megtanultál, azt soha nem fogják ellopni tőled, bárhová is kérjen Isten, hogy járj, és bárkit is kérjen, hogy járj mellette."

"Ez a Krisztusban való élet minden, amit Laurie és én valaha is reméltünk, és mégsem fér bele egyik sem azokba a csomagokba, ahol mindig is vártuk. Hihetetlen találkozásban volt részem tegnap, John, ami csodálattal tölt el, hogy Isten milyen módon munkálkodik."

"Mi történt?"

"Esküdtnem kellett mennem, és nem is vártam. Amíg a gyülekezeti teremben vártunk, a Time magazint olvastam. Egyedül ültem az üres székek sorában, amikor egy fiatal, gyönyörű nő lépett oda, és leült a mellettem lévő székre. Fogalmam sem volt, mit akar, de megfordultam, hogy üdvözljem. Elmondta, hogy Nicole-nak hívják. Miután egy kicsit elbeszélgettünk a munkánkról, a családukról és az esküdszékkel kapcsolatos csalódottságunkról, nem tudtam, hová tart a beszélgetés, ezért visszafordultam az újságomhoz.

"A következő dolog, amire emlékszem, hogy megragadta a karomat. Ahogy felé fordultam, elkezdett sírni, és azt mondta, azt hiszi, hogy az apja gyűlöli őt. Amikor megkérdeztem, hogy miért, elmesélte, hogy előző este szörnyen összeveszték. Ahogy a részletek kibontakoztak, úgy tűnt nekem, hogy félreértette, amit az apja mondott neki. Hallottam azokat a szavakat, amelyeket én mondtam a saját lányomnak, és tudtam, hogy nem úgy értettem őket, ahogy ő értette. Felvettem, hogy talán félreértette az apját.

"Próbáltam segíteni neki, hogy az apja szemszögéből nézze a dolgot, és meglepődött, hogy talán mindent rosszul értett meg. "Szóval szerinted az apám szeret engem?" - kérdezte. Mondtam neki, hogy egyáltalán nem ismerem őt, és erre csak ő tud válaszolni, de érdemes kideríteni. Azt mondta, hogy miután végez az esküdszéki szolgálatból, beugrik az apja házába, hogy megtudja, mit is gondol valójában".

"Ez nagyszerű - mondta John.

"Ez még csak nem is a legjobb rész. Néhány perccel később behívták esküdtnem. Összeszedte a holmiját, és felállt, hogy kövesse a többieket a tárgyalóterembe. Amikor elköszönt, egy hirtelen ötlettől vezérelve felnyúltam, hogy a kezemet az övére tegyem, és azon kaptam magam, hogy megkérdezem tőle, válaszolna-e nekem egy kérdésre. Ő bólintott. Hogy mennek a dolgok a mennyei apukáddal? kérdeztem.

"Látszott rajta, hogy fogalma sincs, miről beszélek, mert az arca zavartan elfordult. Végül megkérdezte, hogy Istenről beszélek-e. Mondtam neki, hogy igen. Soha nem felejttem el a válaszát, ahogy majdnem felhorkant. 'Én mindezzel együtt nőtem fel. Gyűlölöm őt.'

"Rámosolyogtam, és azt mondtam: "Nicole, bármennyire is tévedsz a földi apáddal kapcsolatban, a mennyei apáddal kapcsolatban nagyot tévedsz. Van egy Atyád, aki jobban szeret téged, mint bárki ezen a bolygón valaha is szeretett, vagy fog szeretni. Miközben az arca felragyogott a csodálkozástól, megkérdezte tőlem, hogy ez tényleg igaz lehet-e, és ha igen, akkor mit kellene tennie. Azonnal el kellett mennie, így csak annyit tudtam mondani neki, hogy "Ha a helyedben lennék, amikor én kísértél az ajtókon, megkérném Istent, hogy ha olyan szerető, mint amilyennek az imént mondtam, akkor mutassa meg magát neked. Biztosított róla, és távozott. Tudom, hogy Isten rajta tartotta a szemét, és jó volt valóban részese lenni egy ilyen beszélgetésnek, és utána nem bántam meg azokat a dolgokat, amiket bárcsak mondtam volna vagy nem mondtam volna.""

"Minél békésebbek vagyunk önmagunkkal, annál könnyebb, hogy Isten arra használjon minket, hogy megérintsünk másokat. Micsoda mesés történet!"

"És nem csak én. Olyan sokan vannak még, akik megtanulják, hogyan éljék meg ezt az utat szabadsággal és örömmel. Emlékszel arra a házi csoportra, akikkel aznap este találkoztál?"

"Igen, és meg akartam kérdezni, hogy mi lett belőle."

"Nem tudom, hogy erre mit válaszoljak. Még mindig találkozunk, bár rendszertelenül. Ritkán hasonlítanak a korábbi találkozóinkhoz. Megtanultunk inkább családként élni, és időt szánni azokra az emberekre, akiket Isten hoz az életünkbe. Az én történetem Nicole-lal csak egy a sok közül, amit megtapasztalunk, ahogy Isten odaad minket másoknak."

Laurie és én most kezdtünk el találkozni kedd esténként egy új hívőkből álló csoporttal, akik azt szerették volna, ha segítünk nekik rendezni a saját kapcsolatukat Istennel. Ezek az egyik legélvezetesebb alkalmak, amiket valaha is átéltünk."

"És Bryce?"

"Még nem tudom, hogyan fog ez rendeződni. Még mindig összejövünk, és remek beszélgetéseket folytatunk. Még mindig fejlődik, de a szíve valósága és a mások által támasztott elvárások között vergődik. Ez egy kicsit megosztottságot teremt azok között, akik osztoznak az éhségében, és azok között, akiket fenyegetnek. A következő egy-két hónap döntő fontosságú lesz."

"Közel maradsz hozzá?"

"Teljes mértékben, bár az előttünk álló út nem lesz könnyű, bármi is történjék."

"Azok után, amin keresztülmentél, nem lepődnék meg, ha egy ilyen helyzet elől elfutnál."

"Egy részem szeretne. De kizárt, hogy egyedül hagynám, hogy ezt végigcsinálja."

Éppen ekkor vettük észre, hogy a beszélgetésünkbe egyre erősödő hangok kezdtek beleszólni. Éreztük a hangjukat, még mielőtt hallottuk volna a tartalmukat. Feszültek és dühösek voltak. Mindketten felnéztünk, és láttuk, hogy közel egy tucat ember tart felénk, piknikhűtőket cipelve, miközben a gyerekeik már szétszéledtek, hogy a parkban játsszanak. A fák között megbúvó piknikpavilon felé tartottak a pad mögött, ahol John és én ültünk. Ahogy közeledtek, a szavaik egyre világosabbá váltak, és mi is belekeveredtünk a beszélgetésükbe.

"Ha még egy istentiszteletet végig kell ülnöm, azt hiszem,

meghalok." "Mindketten meghalunk!" - válaszolta a barátja.

"Jobb, ha óvatosabban beszélsz az ilyen beszéddel - ajánlotta fel az egyik nő.

"Különben mi lesz? Lecsap a villám?"

"Nem, de lehet, hogy visszakerül Pásztorhoz, és akkor megbánod."

"Amikor először jöttem ebbe a gyülekezetbe, annyira élőnek tűnt, és úgy éreztem, hogy az emberek tényleg törődnek egymással. Most meg csak a büntudat egyik adagja jön a másik után. Úgy tűnik, nem tudunk eleget tenni Istenért. Már heti négy estét vagyunk kint, mindazzal, amiben részt veszünk. Kimerült vagyok. Nincs több, amit adhatnék."

"Akkor talán nem rólad beszélt." "Nem? Akkor

miért érzem magam olyan büntudatosnak?"

"Nem tudom. Jót akar, és bár lehet, hogy nem mindig jól csinálja, de ő Isten felkentje". "Ha ezt

még egyszer hallom..." - kezdte mondani az egyik férfi, mielőtt félbeszakították.

A szavak annyira fájdalmasak voltak, hogy önkéntelenül is megfordultam, hogy megnézzem, honnan jönnek. A csoportjuk legkisebb hölgye volt az. Eddig csendben volt, de a szavak úgy robbantak ki a száján, mintha átszakadt volna a gát. "Isten felkentje, a szemem. A saját királyságát akarja felépíteni, és az olyan vének, mint te, csak ülnek és hagyják, hogy ezt tegye. Tönkretesz engem és a családomat, és senkit sem érdekel."

A körülötte állók közül néhányan valóban ziháltak, és döbbent csendben tátva maradt a szájuk. Úgy tűnt, a nő is megdöbbent a saját szavain. Amint rájött, mit tett, a kezébe temette az arcát, és zokogni kezdett. Két nő megindult, hogy megvigasztalja, a többiek dermedten álltak.

Visszanéztem Johnra. A szemei csukva voltak, mintha imádkozna, és az arca olyan grimaszokat vágott, mintha fájdalmat látnék. Ahogy felnézett rám, egy rövid mosoly futott át az arcán. "Te akarsz ezt elintézni, vagy inkább én?"

"Mit kezeljek?" Kérdeztem, nem tudtam, mire céloz.

John a mögöttünk lévő pavilon felé billentette a fejét, és a kínos csend, ami a csoporton lógott, amikor néhányan elkezdték kinyitni a hűtőtáskájukat, és elővették az ételeket.

"Nem avatkozhatunk csak úgy bele."

"Ebben a pillanatban nem hiszem, hogy úgy tekintenek, hogy beleavatkoznának" - mondta John.

"Akarod, hogy beszéljek velük?" Nehezen tudtam elképzelni, hogy ez hogyan történne.

"Nos, azt hiszem, ez a te dolgod, ha készen állsz rá - mondta John mosolyogva. "Nekem úgyis mennem kell."

Ezzel felállt, és én is csatlakoztam hozzá. "Viszlát, Jake" - mondta olyan véglegességgel, hogy könnyek szöktek a szemembe."

"Találkozunk még?"

"Nem valószínű" - mondta. "Legalábbis az örökkévalóságnak ezen az oldalán."

"Köszönök mindent, amit értem tétl - mondtam, visszafojtva a könnyeimet. "El sem tudom képzelni, hogyan éltem volna túl mindezt, ha nem lettél volna mellettem."

"Nem én voltam, Jake." John megszakította az ölelést, és felkapott egy kis zsákot, ami a pad alatt hevert.
"Mindvégig az Atya volt, és sokféleképpen teszi, amit tesz."

"Ugyanúgy örülök, hogy te voltál az."

"Én is örülök, hogy én voltam az. Most másoknak is szükségük van a segítségedre, Jake, ha hajlandó vagy rá" - mondta John, és a fejével a mögöttünk lévő pavilon felé biccentett.

"Hajlandó vagyok, de fogalmam sincs, mit

mondjak." "Majd jönni fog. Csak menj és

szerezd őket."

Ezzel John megveregette a vállamat, és elindult a parkon keresztül. Néztem, ahogy elsétál, és végre tudtam a választ arra a kérdésre, amely oly sokáig gyötört. Most már tudtam, ki volt John, és a válasz olyan hihetetlenül egyszerű volt. Tudatosan sóhajtva megráztam a fejem.

Aztán a piknikasztalok felé fordultam, még mindig próbáltam kitalálni, mit is mondhatnék. Abban a pillanatban az egyik férfi ujjal mutatott a fájdalomtól felrobbant nőre: - Szégyelld magad, Sally! Jézus soha nem beszélne így."

Ekkor jutottak eszembe a megfelelő szavak, amit már régen hallottam egy másik életben, ami most egy másik életnek tűnt.

Beosontam a kis csoportjuk közé, és amilyen finoman csak tudtam, megkérdeztem: "Nektek tényleg fogalmatok sincs, milyen Jézus, ugye?".

És ezzel egy újabb beszélgetés kezdődött, és egy csomó történet, amit nincs időm elmesélni.

A szerzőről,

www.jakecolsen.com

Jake Colsen két régi barát, kolléga és útitárs közös munkájának álneve:

Wayne Jacobsen járja a világot, hogy segítsen az embereknek eligazodni abban, hogy mit tanított Jézus valójában az Atyában és a többi hívővel való kapcsolati közösségben való életről. Szerző, akinek könyvei és cikkei megtalálhatók a lifestream.org oldalon. Több mint 20 éven át volt a Leadership Journal munkatársa, emellett pedig a thegodjourney.com oldalon heti rendszerességgel podcastot vezet azok számára, akik a szervezett vallás keretein kívül gondolkodnak. Feleségével, Sara-val a kaliforniai Moorparkban él, és a következő címen érhető el:

Lifestream
www.lifestream.org
7228 University Drive
Moorpark, CA 93021
(805) 529-1728
waynej@lifestream.org

Dave Coleman volt lelkipásztor és hospice-lelkész, de a leghatékonyabban testvérként élte az életét, aki másoknak segít rendezni az élet útját Jézusban. Rengeteget tanított a házasság és az Isten kegyelmében és céljában való élet témáiról, és önkéntesként dolgozott alkoholrehabilitáción. Visaliában él, Kaliforniában feleségével, Donnával. Dave-nek a következő címen lehet írni:

dwcldc@earthlink.net